Jack Higgins
Pactul cu diavolul
(Touch the Devil, 1982)

Vietnam 1968
PROLOG

Helicopterul Medevac plana de-a curmezisul deltei, la o mie de picioare inaltime, escortat in stinga de un avion de lupta Huey Cobra. Statea sa ploua, norii de deasupra junglei indepartate erau grei de ploaie, iar de undeva, din zare, bubuia tunetul.

Inauntrul helicopterului, Anne-Marie Audin sedea intr-un colt, cu ochii inchisi, sprijinita de o lada cu medicamente. Era o fata micuta, cu pielea maslinie si cu parul negru tuns cu masina, ca o concesie fata de conditiile de trai de pe frontul din Vietnam. Purta scurta de parasutist, cu fermoarul desfacut, bluza kaki de camuflaj si pantaloni viriti in ghetele frantuzesti de parasutist. Cele mai interesante erau insa cele doua aparate de fotografiat Nikon, care-i atirnau de git prinse cu curele de piele; buzunarele scurtei de parasutist nu contineau munitii, ci o sumedenie de obiective si zeci de cutii cu filme de 35 de milimetri.

Tlnarul medic ce sedea pe vine linga seful echipajului, un negru, o privea cu sincera admiratie. Primii doi nasturi ai bluzei kaki de camuflaj erau descheiati, dind doar o idee, nu mai mult, despre sinii tari care se ridicau si coborau usor in timp ce dormea.

— N-am mai vazut de mult asa ceva, spuse el. O femeie adevarata.

— Si ce femeie, baiete! Seful echipajului ii oferi o tigara. Nu exista loc unde fata asta sa nu fi fost. A sarit si cu parasutistii din 503 la Katum, anul trecut. Si cite n-a facut! Au publicat un articol despre ea in „Life" in urma cu vreo sase, sapte luni. E pari-zianca. Nici n-ai crede, nu ? Si dintr-o familie din alea care detin o bucatica buna din banca Frantei.

Baiatul facu ochii mari de mirare.

— Atunci ce naiba cauta aici?

Seful echipajului rinji.

— Nu ma-ntreba pe mine, pustiule. Eu nu stiu nici macar ce caut eu aici.

— Aveti careva o tigara? Ale mele s-au terminat, spuse Anne-Marie.

Aruncindu-i un pachet de tigari, seful echipajului isi dadu seama ca nu mai vazuse in viata lui niste ochi atit de verzi.

— Pastreaza-le.

Scutura pachetul, scotindu-si o tigara si o aprinse cu o bricheta veche de alama facuta dintr-un glonte, apoi inchise din nou ochii, tinind lejer tigara intre degete. Desigur ca baiatul avea dreptate. Ce cauta aici o fata careia nu-i lipsea nimic? Un bunic care o adora, unul dintre cei mai bogati si mai puternici industriasi din Franta. Un tata care supravietuise razboiului din Indochina, ca sa moara apoi in Algeria, colonel de infanterie, decorat de cinci ori, cavaler al Legiunii de Onoare. Un erou autentic, un mort la fel de autentic.

Mama ei nu-si mai revenise dupa acest soc si murise doi ani mai tirziu, intr-un accident de masina linga Nisa. Lui Anne-Marie ii trecuse deseori prin minte ca poate ca-n acea noapte minunatul Porsche al mamei ei zburase peste marginea serpentinei printr-o rasucire deliberata a volanului.

O biata fata bogata! Gura ei schita un suris ironic, cu ochii inca inchisi. Casele, vilele, servitorii, scolile bune englezesti si apoi Sorbona; un an petrecut in sufocanta atmosfera academica ii fusese de-ajuns. Fara a uita desigur amorurile si scurta cochetare cu drogurile.

O salvase aparatul de fotografiat. Inca de la primul ei Kodak, primit la virsta de opt ani, dovedise un talent instinctiv pentru fotografie, care se transformase de-a lungul anilor in ceea ce bunicul ei numea micul ei hobby.

Dupa Sorbona, fotografia devenise pentru ea mai mult de atit. La Paris, isi facuse ucenicia timp de sase luni pe linga unul dintre cei mai buni fotografi de moda, apoi fusese angajata ca fotograf la „Paris Match". Faima ei crescuse uluitor in decursul unui singur an, dar asta nu-i era de-ajuns — nu tocmai — si cind ceruse sa fie trimisa in Vietnam, risesera de ea.

Asa ca isi daduse demisia, devenind colaboratoare, si, intr-o ultima confruntare cu bunicul ei, ii storsese promisiunea de a-si folosi extraordinara sa putere politica pentru a-i obtine aprobarile necesare de la Ministerul Apararii. In ziua aceea bu-

nicul vazuse o noua Anne-Marie: o fata care-l uimise prin neinduplecarea cu care urmarea o unica idee. Si totusi, acest lucru il umpluse fara sa vrea de admiratie. Sase luni, spusese el. Numai sase luni, ii promisese ea, stiind fara nici o umbra de indoiala ca isi va incalca promisiunea.

Ceea ce a si facut, caci dupa ce termenul a expirat, era prea tirziu sa se mai intoarca. Era celebra, materialele ei erau folosite de toate revistele importante din Europa si America. „Time", „Paris Match", „Life", toate voiau sa beneficieze in exclusivitate de serviciile acestei frantuzoaice nebune care sarise cu trupele de parasutisti la Katum. Fata pentru care nici o misiune nu era prea dura sau prea primejdioasa.

Nu se stie precis ce cauta ea acolo, dar in orice caz descoperise ce inseamna un razboi, in Vietnam cel putin. Fara batalii de butaforie. Fara trompete in vint si fara batai de tobe in departare, care sa dea ghes inimilor. Razboiul erau luptele salbatice de strada din Saigon in timpul ofensivei Tet. Erau mlastinile din delta Mekongului si jungla de pe platourile centrale. Ulceratiile de la picioare care mincau osul ca un acid, lasind cicatrici care nu se vindeca niciodata.

Ceea ce o aduse inapoi la ziua de azi. O dimineata de asteptare in ploaie, la Pleikic, incerdnd sa gaseasca un mijloc de transport spre Din To, pina ce a reusit sa-si aranjeze un autostop cu Medevacul. Doamne, dar ce obosita era — nu fusese in viata ei atit de obosita. Ii trecu prin minte ca ajunsese poate la un capat de drum. Se incrunta usor. Si atunci, seful echipajului scoase un strigat.

Statea agatat in usa deschisa, aratind spre o flacara ce senal-tase pe cer la citeva sute de metri spre est. Helicopterul vira spre ea si incepu sa coboare urmat de avionul de lupta.

Intr-o clipa, Anne-Marie era in picioare linga seful echipajului, uitindu-se afara. Linga ramasitele arse ale unui helicopter, la marginea unei orezarii, zaceau citeva cadavre. Omul care facea semne disperate de pe dig era in uniforma americana.

Medevacul cobori, cu avionul de escorta rotindu-se amenintator in urma lui. Anne-Marie isi fixa un obiectiv pe unul din

aparatele Nikon si incepu sa faca fotografii una dupa alta, rezemata de umarul sefului de echipaj.

Acesta intoarse capul spre ea si-i zimbi. Cind se aflau la nu mai mult de zece metri inaltime, fata isi dadu seama, cu o ciu-

data senzatie de detasare, ca fata asupra careia se concentra era vietnameza si nu americana. Doua mitraliere grele deschisera focul dinspre jungla, de la cincizeci de metri departare; la distanta aceea nu puteau da gres.

Stind in usa deschisa, seful echipajului n-avea nici o sansa. Gloantele il lovira in plin, ciuruindu-l si impingindu-l in Anne-Marie care se izbi de lazile cu medicamente. Ea il dadu la o parte si se ridica intr-un genunchi. Tinarul medic era chircit intr-un colt, tinindu-si bratul insingerat si, in timp ce o alta rafala puternica de mitraliera secera carlinga, Anne-Marie il auzi pe pilot urlind.

Fata se pravali in fata, apucindu-se de un lonjeron sa nu cada; in acelasi moment, helicopterul se inalta brusc si smucitura o azvirli afara prin usa deschisa, cazind in apa si noroiul din orezarie. Helicopterul salta vreo noua-zece metri in aer, vira scurt spre stinga si exploda intr-o imensa minge de foc, combustibilul in flacari si ramasitele imprastiindu-se sub forma de srapnel.

Anne-Marie reusi sa se ridice in picioare, acoperita de noroi, si se pomeni fata-n fata cu omul de pe dig imbracat in uniforma americana, care, dupa cum putea sa vada clar acum, era intr-adevar vietnamez. Arma pe care o tinea indreptata spre ea era un AK 47 rusesc. Mai incolo, de-a lungul digului, sase luptatori Vietcong* cu palarii de paie si pijamale negre iesira din sant indreptindu-se spre ea.

Avionul Huey Cobra se napusti spre ei, rascolind cu mitralierele sale grele praful de pe dig si alungindu-i pe luptatori inapoi in sant. Anne-Marie isi ridica privirea si vazu avionul de lupta rotindu-se; apoi, din jungla aparura, in celalalt capat al orezariei, vreo patruzeci-cincizeci de soldati ai trupelor regulate nord-vietnameze, in uniforma kaki, si incepura sa traga in avion cu tot ce aveau. Avionul se-ndrepta spre ei lansindu-si rachetele

Vietcong- membru sau suporter al Frontului National de Eliberare din Vietnamul de Sud; abreviere de la *Viet Nam Cong Sam* - comunist vietnamez.

si vietnamezii se retrasera repede in jungla. Avionul vira si zbura cam un sfert de mila spre sud, apoi incepu sa planeze incet, in cerc, deasupra intregii zone.

Anne-Marie se ghemui linga dig, incercind sa-si traga sufletul, apoi se ridica incet in picioare. Era liniste deplina si privi

macelul din jurul ei, helicopterul ars, cadavrele partial acoperite de noroi si apa. In dreapta si in stinga nu era nimic altceva decit pustietate, si un mal inalt cu trestii la treizeci, patruzeci de metri. Se gasea singura, intr-un moment de maxima primejdie din viata ei, si nu putea fi salvata decit de intaririle pe care avionul Huey Cobra le ceruse fara-ndoiala prin radio. Pina atunci nu-i raminea efectiv de facut decit un singur lucru.

Aparatele de fotografiat atirnate de gitul ei erau pline de noroi. Scoase un alt obiectiv din buzunarele scurtei de parasutist si deschise o noua cutie de film. Incepu sa faca fotografii, deplasindu-se prin apa pina la genunchi, printre cadavrele care pluteau in jurul ei, calma si total detasata. Deodata se-ntoarse, descoperind trei luptatori Vietcong la cincisprezece, douazeci de metri distanta.

Urma un moment de totala incremenire, chipurile acelea orientale, grave, fiind lipsite de orice expresie. Cel din mijloc, un baiat de cincisprezece-saisprezece ani, ridica pusca AK 47 ochind atent. La fel de atenta, Anne-Marie isi ridica aparatul de fotografiat. Moartea, se gindi ea. Cea din urma imagine. Un baiat frumos in pijama neagra. Deasupra capetelor lor se rostogolea tunetul, ploaia cadea in rafale torentiale si, in acea clipa, de undeva de sus, rasuna prin ploaie un strigat ciudat de familiar. Strigatul Samuraiului, neinfricat, gata sa-nfrunte oriciti dusmani.

Cei din Vietcong dadura sa se-ntoarca. In spatele lor, dintre trestiile inalte, tisnise un om repezindu-se spre ei cu o miscare parca filmata cu-ncetinitorul. Cu o banderola kaki in jurul capului, imbracat intr-o scurta de parasutist incinsa cu grenade, tinea in mina o pusca automata M16 care tragea deja, iar gura ii era larg deschisa in acel strigat salbatic.

Anne-Marie intoarse aparatul din reflex, continuind sa fotografieze in timp ce el tragea de la sold, doborind unul, apoi doi, golind automatul pina sa ajunga la baiatul care tot se-ncapatina sa mai traga, departe pe linga tinta. Patul pustii M16 descrise un arc si baiatul se prabusi cu oasele sfarimate. Salvatorul ei nici ni se mai obosi sa-si incarce din nou pusca, o insfaca doar de mina, se intoarse si incepu sa-si croiasca drum inapoi, spre trestii, pleoscaind prin apa.

In spatele lor, pe dig, se auzira voci si noi focuri de pusca. Simti ca o lovitura in piciorul sting, nu mai mult, si se prabusi din

nou. El se intoarse, introduse un incarcator in arma si matura digul cu citeva rafale. Incercind sa se tina pe picioare, isi ridica ochii spre el si il vazu ca ride — asta i se paru cel mai cumplit. Cind ii intinse mina si o ridica de jos, fata simti in el o energie, o forta primitiva, cum nu mai cunoscuse vreodata. Apoi se trezi in picioare si amindoi se aflau la adapost, printre trestii.

*

Asezind-o pe o ridicatura, ii sfisie cu un cutit pantalonii kaki ca sa-i controleze rana.

— Ai noroc, spuse el. A trecut dintr-o parte in alta. Glont de Ml, dupa cum arata. Un AK ar fi fragmentat osul.

Ii lega cu dexteritate rana cu un bandaj de campanie, deschise o fiola de morfina si i-o injecta.

— O sa ai nevoie de asta. Rana de glonte nu doare niciodata la inceput. Socul e prea mare. Durerea vine mai tirziu.

— Stii din proprie experienta? Zimbi stingherit.

— Asa s-ar zice. Ti-as da o tigara, dar mi-am pierdut bricheta.'

— Am eu.

Deschise o cutie cu tigari, isi puse doua in gura si inchise cutia cu grija. Ea ii intinse bricheta de alama. Aprinse tigarile, ii puse una intre buze si examina cu atentie bricheta.

— Cartus rusesc de 7,62 mm. Asta intr-adevar e interesant!

— A fost al tatei. In august patruzeci si patru a salvat un colonel german din trupele de parasutisti, care era cit pe-aci sa fie impuscat de partizani. Colonelul i-a dat bricheta ca amintire. A fost ucis la Alger, spuse ea. De tata vorbesc. Dupa ce scapase viu de aici.

— Culmea ironiei pentru tine.

Ii inapoie bricheta. Ea clatina din cap si dintr-un motiv pe care nu si-l putea explica spuse:

— Nu, pastreaz-o.

— Ca amintire?

— Ca un *memento mori,* spuse ea. N-avem cum sa scapam cu viata de aici.

— Nu se stie. Huey Cobra mai e inca in pozitie. Eu zic ca in urmatoarele douazeci de minute va sosi cavaleria, ca pe platoul

de filmare de la MGM. In ultima clipa. Mai bine sa-i anunj ca nu vin de pomana.

Scoase un pistol cu rachete luminoase si trase una rosie, in sus, spre cer.

— Nu s-ar putea sa fie iarasi un joc al Vietcongului?

— Nu prea. Mai trase o racheta rosie, apoi una verde. Culorile zilei.

Piciorul incepea s-o doara. Spuse:

— Acum vor sti unde sintem. Ma refer la cei din Vietcong.

— Stiau oricum.

— Si vor veni?

— Imi inchipui ca da.

Isi sterse automatul M16 cu o cirpa, iar fata isi ridica Niko-nul si-l regla. Dupa cum avea sa descopere mai tirziu, barbatul avea douazeci si trei de ani. Inalt cam de un metru si optzeci, cu umeri solizi si parul negru prins in banderola ce-i dadea infatisarea unui viteaz din secolul al saisprezecelea. Pielea era bine intinsa pe pometii celtici si o barba tepoasa ii acoperea obrajii scobiti si barbia foarte ascutita. Dar trasatura cea mai demna de remarcat erau ochii: cenusii, ca apa peste o piatra, calmi, lipsiti de expresie, plini de taine.

— Cine esti? spuse ea.

— Sergent Martin Brosnan, din trupele de comando aeropurtate.

— Ce s-a intimplat aici?

— S-a intimplat o mare porcarie. Desteptii astia de taranoi, jumatate cit noi, pe care nu dadeam o para chioara, ne-au prins cam la fel cum te-au prins pe tine. Ne aflam in drum spre Din To, dupa ce fusesem culesi dintr-o patrula de rutina. Paisprezece plus echipajul. Acum in mod sigur n-am mai ramas decit eu. S-ar putea sa mai fie acolo citiva inca in viata.

Ea mai facu citeva fotografii si el se-ncrunta.

— Nu poti sa te opresti, nu? Cum scria si tipul in articolul despre tine din „Life", anul trecut. Ai o obsesie, Dumnezeule!

11

Erai gata sa-l fotografiezi si pe pustiul ala care era dt pe-ad sa te impuste.

Lasa in jos aparatul.

— Stii cine sint?

El zimbi.

— Cite femei au publicat fotografii pe coperta revistei „Time"?'

Mai aprinse o tigara si i-o intinse. Era in glasul lui ceva care o deruta.

— Brosnan, spuse ea. E un nume care-mi suna ciudat.

— E irlandez, spuse el. Mai precis din comitatul Kerry. Rareori il intilnesti in afara Irlandei.

— Sincera sa fiu, dupa accent pareai englez.

O privi cu o groaza prefacuta.

— Tata s-ar rasud in mormint, iar mama, Dumnezeu s-o binecuvinteze, ar uita ca e o doamna si te-ar scuipa in ochi. Sintem american i-irlandezi autentid, speda Boston. Familia noastra a venit in America cu mult timp in urma, in perioada foametei, si toti erau protestanti, sa nu-ti vina sa crezi. Insa mama s-a nascut la Dublin. E o buna catolica si nu l-a iertat niciodata pe tata ca nu mi-a dat si mie o educatie catolica.

Ea stia ca vorbeste ca s-o faca sa uite in ce situatie se aflau si-l admira pentru asta.

— Si accentul? spuse ea.

— Accentul l-am capatat, in parte, in scoala particulara cuvenita, Andover, in cazul meu, si in universitatea cuvenita, bineinteles.

— Sa-ncerc sa ghicesc. Yale?

— Cei din familia mea au studiat intotdeauna acolo, dar eu m-am hotarit sa ofer o sansa universitatii Princeton. Daca a fost buna pentru Scott Fitzgerald, mi-am zis ca-i buna si pentru mine, fiindca aveam pretentia sa ajung si eu scriitor. Mi-am luat diploma in limba engleza anul trecut.

— Si atunci, spuse ea, ce cauta in Vietnam o odrasla rasfatata, educata in scoli particulare, luptind ca soldat in cea mai dura unitate a armatei?

— Si eu ma-ntreb deseori, spuse Brosnan. Aveam de gind sa merg mai departe si sa-mi dau doctoratul, dnd l-am gasit intr-o buna zi pe Harry, gradinarul nostru, plingind in sera. Cind l-am

12

Intrebat ce se intimplase, si-a cerut scuze si a spus ca tocmai aflase ca fiul lui, Joe, fusese ucis in Vietnam. Brosnan nu mai zimbea.

— Dar marea nenorocire era ca mai avusese un fiu, Elie, ucis in delta cu un an inainte.

Era o liniste apasatoare si ploaia curgea siroaie.

— Si apoi?

— Mama l-a chemat in casa si i-a dat o mie de dolari. Imi aduc bine aminte, pentru ca haina de casmir captusita cu matase pe care o purtam atunci o cumparasem cu opt sute de dolari de la „Savile Row", cu ocazia unei calatorii facute la Londra cu un an in urma. Iar el, nefericitul, era atit de recunoscator.

Clatina din cap si Anne-Marie spuse in soapta:

— Si deci ai facut marele gest.

— M-a facut sa ma simt rusinat. Si eu, cind simt ceva, actionez. Sint o persoana foarte existentiala.

Zimbi din nou si ea spuse:

— Si cum ti se pare?

— Vietnamul?

Dadu din umeri.

— Fara harta, e un iad.

— Dar iti place? Cred ca ai aptitudini de ucigas.

Brosnan nu mai zimbea si ochii lui cenusii stateau la pinda.

Ea continua:

— Scuza-ma, prietene, dar chipurile sint specialitatea mea.

— Nu sint sigur ca-mi place, spuse el. Stiu doar ca ma pricep la asta. Aici trebuie sa te pricepi, de vreme ce tipul care se repede la tine are o arma in mina si daca tu tii s-ajungi acasa de Craciun.

Se asternu tacerea, o tacere lunga, apoi el adauga:

— Un singur lucru stiu, m-am saturat. Misiunea mea se termina in ianuarie si mi se pare foarte mult pina atunci. Iti amintesti ce spunea Eliot despre drumul pe care nu-l facem, pina la usa pe care n-am deschis-o niciodata, ca sa iesim in gradina de trandafiri? Ei bine, de acum incolo am de gind sa deschid toate usile care-mi ies in cale.

Morfina incepea sa-si faca efectul. Durerea incetase, dar si simturile ei isi pierdusera acuitatea.

— Si dupa aia ce o sa faci? intreba ea. Te intorci la Prince-ton sa-ti dai doctoratul?

— Nu, spuse el. M-am gindit o multime la asta. M-am schimbat prea mult. O sa ma duc la Dublin, la Trinity College. E liniste, pace... O sa-mi caut radacinile. Vorbesc destul de bine

irlandeza, mama mi-a tot turuit-o cind eram copil.

— Si inainte de asta? Nu te asteapta nici o fata acasa?

— Numai vreo optsprezece, douazeci, dar as prefera sa stau la o cafenea pe trotuar, pe Champs Elysee, sa sorb un Pernod si tu sa fii alaturi de mine intr-o rochie pariziana.

— Si sa ploua, prietene.

Anne-Marie inchise ochii, somnoroasa.

— Este absolut necesar. Ca sa simti mirosul castanilor uzi, explica ea, o parte obligatorie a experientei pariziene.

— Daca asa spui tu, spuse el inclestindu-si miinile pe automatul M16, caci in apropiere se auzi o miscare printre trestii.

— Dar zau asa e, Martin Brosnan.

Vocea ei era acum foarte adormita.

— Mi-ar face o placere imensa sa-ti dovedesc.

— Atunci intilnirea e fixata, spuse el in soapta si se ridica ghemuit pe un genunchi, tragind inspre trestii.

Se auzi un urlet de durere, apoi o rafala lunga ca raspuns si pe Brosnan il strapunse ceva, sus, in partea stinga a pieptului, si se rasturna in spate, peste fata.

Ea tresari usor, iar el se ridica si trase cu o singura mina in omul care ataca dinspre trestii, avind din nou acel zimbet pe fata si, cind arma se goli, o azvirli in fata ultimului om si isi scoase cutitul de lupta, cautindu-i inima sub coaste, in timp ce se prabuseau impreuna.

Zacu in noroi o bucata buna de timp, tinindu-l pe luptatorul Vietcong lipit de el, asteptind sa moara. Deodata, deasupra, navalira doua Skyraider, apoi prin ploaie aparura sase avioane de lupta, unul dupa altul.

Brosnan se scula cu greu de jos si o ridica pe Anne-Marie in . brate, schimonosindu-se de durere. Incepu sa-si croiasca drum printre trestii spre orezarie, spre teren deschis.

— Ti-am spus ca va sosi cavaleria.

Ea deschise ochii.

— In ultima clipa? Si ce urmeaza?

El rinji.

— Un lucru e sigur. Dupa asta, nu poate fi decit mai bine.

Paris 1979

1

Dinspre Sena se ridica un vint rece ce izbea ploaia de geamurile localului de noapte de linga pod. Era un bistrou mic, cu nu mai mult de o jumatate de duzina de mese si scaune, de obicei foarte frecventat de prostituate. Dar nu intr-o noapte ca aceasta.

Barmanul statea aplecat pe tejgheaua acoperita cu tabla zincata si citea un ziar. Jack Corder sedea la o masa linga geam, fiind singurul client. Era un barbat inalt, cu parul saten, de vreo treizeci si ceva de ani. Pantalonii blue-jeans, scurta de piele uzata si sapca de pinza il faceau sa arate ca un hamal de noapte de la piata de peste din susul strazii, ceea ce el in mod categoric nu era.

Barry spusese unsprezece si jumatate, asa ca Jack sosise la unsprezece ca sa fie sigur. Acum era douasprezece si jumatate noaptea. Nu ca ar fi fost ingrijorat. Cind era vorba de Frank Barry, nu stiai niciodata pe ce picior esti, dar tocmai asta era tehnica.

Corder isi aprinse o tigara si striga:

— O cafea neagra si inca un coniac!

Barmanul dadu din cap, lasa ziarul la o parte si in clipa aceea incepu sa sune telefonul din spatele barului. Raspunse imediat, apoi se intoarse si intreba:

— Va cheama Corder?

— Exact.

— Se pare ca va asteapta un taxi la colt.

Puse receptorul la loc.

— Mai doriti cafeaua si coniacul, monsieur?

— Cred ca doar coniacul.

Fara vreun motiv anume, pe Corder il trecu un fior si dadu pe git coniacul dintr-o dusca.

15

— E frig chiar si pentru noiembrie.

Barmanul dadu din umeri.

— Pe o noapte ca asta, pina si puicutele stau acasa.

— Fete destepte.

Corder ii intinse o bancnota peste masa si iesi. Din cauza vintului, ploaia il izbea in fata si isi ridica gulerul de la scurta,

alergind spre taxi, un Renault vechi, care astepta la colt. Deschise cu o smucitura portiera din spate si se urca. Taxiul porni imediat si el se lasa pe speteaza canapelei. O luara inapoi peste pod si lumina globurilor grele de sticla il facea sa se gindeasca la Oxford, cu o ciudata senzatie de *dija vu.*

Doisprezece ani din viata mea, se gindi el. Ce-as fi fost acum? Cercetator la Balliol? Poate chiar profesor la vreo universitate mai putin interesanta? Si in loc de asta... Dar astfel de ginduri nu erau bune la nimic — nu erau deloc bune.

Soferul era un batrin, nebarbierit de mult, si Corder ii simtea ochii privindu-l in oglinda retrovizoare. In timp ce mergeau prin ploaie si intuneric, deplasindu-se printr-un labirint de strazi dosnice, n-au scos o vorba. In cele din urma au ajuns la un chei din zona docurilor si masina opri in fata unui depozit de marfuri. Pe o mica firma luminoasa scria „Renoir si fiii — Importatori". Soferul sedea fara sa spuna un cuvint. Corder cobori, inchizind portiera in urma lui si Renaultul pleca.

Era liniste deplina, nu se auzea decit plescaitul apei in bazinul in care erau amarate zeci de slepuri. Ploaia rapaia, argintie in lumina firmei. La intrarea principala era o usa cu un mic vizor. Cind Corder incerca clanta, usa se deschise imediat si el pasi inauntru.

Depozitul era tixit cu baloturi si lazi de toate felurile. Era intuneric, dar in celalalt capat se vedea o lumina si se-ndrepta spre ea. Un barbat sedea la o masa pe capre, sub un bec simplu, in fata lui, pe masa, era intinsa o harta, linga ea o servieta si el nota ceva intr-o mica agenda legata in piele.

— Salut, Frank, spuse Corder.

Frank Barry isi ridica privirea.

— A, Jack, ai venit. Iarta-ma ca te-am pus pe drumuri.

Vorbea cu accentul cuiva care a mers la o scoala englezeasca buna, cu cite o vaga inflexiune din Ulster pe ici pe colo. Se lasa pe speteaza scaunului. Parul blond si cirliontat il facea sa arate

mult mai tinar decit cei patruzeci si opt de ani ai sai, iar trenciui sau negru de Burberry ii dadea o infatisare ciudat de eleganta. Un barbat chipes, cu fata slaba si un colt al gurii vesnic arcuit intr-un usor zimbet schitat pe jumatate, amuzindu-se parca permanent de lume si de locuitorii ei.

— Ceva de anvergura?

— Asa s-ar zice. Stiai ca-n acest moment ministrul de externe britanic ii face o vizita Presedintelui?

— Lordul Carrington?

Corder se incrunta.

— Nu, nu stiam.

— Nu stie nimeni. Totul e in mare secret. Noul guvern conservator incearca sa cimenteze „Antanta cordiala" care a fost mai mult decit sifonata in ultimii ani. Nu c-ar fi buna de ceva. Giscard d'Estaing va pune intotdeauna Franta in capul listei, indiferent de situatie. Intrevederea finala va avea loc miine dimineata, la o vila din Rigny.

Impunse harta de pe masa cu degetul.

— Aici, la circa saizeci de kilometri de Paris.

— Si...? spuse Corder.

— La prinz porneste cu masina spre Wzelay. Acolo se afla un aerodrom militar pentru cazuri de urgenta, unde un avion al RAF il va astepta ca sa-l duca inapoi in batrina Anglie, practic ca si cum nici n-ar fi fost plecat.

— Unde vrei sa ajungi?

— Aici.

Barry impunse iarasi harta.

— La St. Etienne, la douazeci si doi de kilometri de Rigny, care se compune dintr-o statie de benzina si un local la marginea soselei, momentan inchis. Un loc ideal.

— Pentru ce?

— Ca sa-l lichidam pe nemernic cind trece pe acolo. O masina, o escorta din patru politisti pe motociclete. Nu vad sa fie vreo problema.

Corder simti acum un fior de gheata patrunzindu-i in oase.

— Glumesti. Din asta nu putem scapa teferi. Vreau sa zic ca asa ceva cere pregatire, sa fie totul la fix.

— Totul e pus la punct, spuse Barry bine dispus. Trebuia sa fi invatat sa ma cunosti pina acum, Jack. Intotdeauna prefer oa-

menii care lucreaza pe bani. Fanatici de-astia intransigenti ca tine — marxisti cinstiti care cred in cauza — prea le iau pe toate in serios si asta tinde sa le-ntunece mintile. Pe un profesionist nu-l bate nimeni.

Accentul de Ulster era acum si mai evident, facind parte

dintr-o tactica deliberata prin care ii fermeca pe cei din jur.

— Ce oameni ai? intreba Corder.

— Trei gangsteri din Marsilia care se ascund de Mafia corsicana, dupa ce au dat gres cu un omor in lumea interlopa. Unul din ei e si cu iubita lui. Fac orice pentru niste bani buni, pasaporte false si bilete pentru Argentina.

Corder isi cobori privirea pe harta-.

— Si cum se va desfasura toata povestea?

— Simplu. Dupa cum am spus, localul e inchis. Mai ramin patronul si nevasta-sa, in garaj. Ne vom ocupa de ei, apoi oamenii mei vor fi pe pozitii, imbracati in mecanici, incepind de la ora douasprezece si un sfert; vor lucra la o masina in curtea din fata.

Corder clatina din cap.

— Din cite vad, convoiul va trece cu viteza destul de mare prin punctul acela. Tii minte ce s-a intimplat la Petit-Clamart, cind Bastien Thiry si baietii lui au incercat sa-l atace pe generalul de Gaulle? N-au reusit sa faca nimic nici tragind de aproape cu mitralierele, pur si simplu pentru ca masina mosului a continuat sa mearga. N-ai la dispozitie decit o secunda, pe urma gata.

— Deci ce trebuie sa facem noi e sa oprim masina, spuse Barry.

— Imposibil. In zilele noastre soferii stabilor sint instruitj tocmai pentru astfel de situatii. Din cite vad eu pe harta, e un drum drept, care-i ofera o buna vizibilitate cu mult inainte de a ajunge acolo. Daca-l blochezi cu un vehicul sau orice altceva, pur si simplu o sa intoarca si o sa plece de acolo.

Clatina din cap.

— Soferul nu se va opri, Frank, si n-ai cum sa-l silesti.

— Ba da, am cum, spuse Barry. Si aici intervine fata de care ti-am pomenit. La momentul potrivit, ea incearca sa traverseze soseaua, venind dinspre garaj, cu un carut de copil. Se impiedica, carutul ii scapa pe sosea.

— Esti nebun, spuse Corder.

18

— Crezi? Factiunea Armata Rosie a reusit cu metoda asta, acum doi ani, cind l-a inhatat pe Schleyer, seful Federatiei Industriilor Germane, la Koln.

Barry zimbi.

— Vezi tu, Jack, firea omului fiind asa cum e, cred ca pot sa-ti garantez la sigur ca-ri clipa in care soferul va zari in calea lui un carut ratacit pe sosea, va face un singur lucru. Va vira ca sa-l evite si se va opri brusc.

Ceea ce era adevarat. Trebuia sa fie. Corder dadu din cap.

— Punind astfel problema, presupun ca ai dreptate.

— Intotdeauna am, batrine.

Deschise servieta si scoase din ea un aparat de emisie-recep-tie portativ.

— Asta-i pentru tine. Exista un drum lateral pe o colina acoperita cu o livada de meri, care are o frumoasa vedere spre castelul de la Rigny. Vreau sa fii acolo miine dimineata la un-sprezece. Vei gasi afara, in curte, un Peugeot de teren, cu cheile in contact. Foloseste-l.

— Si pe urma?

— In momentul in care il vezi pe Carrington ca se pregateste sa plece, anunti prin emitator, pe lungimea 42. Spui asa: Aici Rosu. Pachetul este pe punctul de a fi predat. Si eu o sa spun: Aici Verde. Pachetul va fi luat in primire. Apoi o stergi rapid de acolo. Vreau sa fii la St. Etienne inainte de a sosi Carrington.

— Tu o sa fii acolo?

Barry paru surprins.

— Dar unde sa fiu?

Zimbi.

— Jack, eu am luptat ca sublocotenent in unitatea Puscasilor din Ulster a Armatei Nationale, in 1950, in Coreea. Nu stiai asta, nu? Si am sa-ti spun un singur lucru. Cind baietii mei ieseau din transee la atac, eu eram intotdeauna in frunte.

— Cu un baston de parada in mina?

— Acum te referi la ce s-a intimplat pe Somme.

Barry rise ingaduitor.

— Am omorit o multime de maoisti acolo, Jack, ceea ce e culmea ironiei, având in vedere situatia mea de acum.

Il batu pe umar.

— Oricum, e timpul sa pleci. Trage un somn bun si sa nu bei. Trebuie sa ai capul limpede pentru ceea ce ai de facut miine.

Se uita la ceas si rise.

— Am gresit. Azi.

Corder cintari aparatul de emisie-receptie in mina, apoi il

baga in buzunar.

— Atunci, noapte buna!

Pasii lui rasunara in imensul depozit, in timp ce se indrepta spre intrare, deschise usa si iesi afara. Inca mai ploua cind ajunse in curtea ce marginea o parte a cladirii. Peugeotul era parcat la intrarea principala si avea cheile in contact, dupa cum ii spusese Barry. Corder porni. Palmele ii erau transpirate si ii alunecau pe volan, iar stomacul i se zvârcolea.

Sa-l ucizi pe Carrington, unul dintre cei mai cumsecade si mai omenosi politicieni. Dumnezeule, data viitoare cu ce idee o sa mai vina? Dar nu, intrebarea asta n-avea nevoie de un raspuns, pentru ca acum Barry era categoric terminat. Pina aici i-a fost. Corder astepta asta de mai bine de un an.

O clipa mai tirziu descoperi ceea ce cauta: un mic local de noapte la coltul unuia dintre principalele bulevarde ce duceau in oras. Inauntru era o cabina telefonica cu pereti de sticla. Comanda o cafea, apoi cumpara de la barman niste fise, intra in cabina si inchise usa. Ii tremurau degetele in timp ce forma cu grija prefixul Londrei si apoi numarul.

Serviciul de securitate din Marea Britanie, mai corect spus Directia Generala a Serviciului de Securitate, DI5, nu exista oficial in fata legii, desi ocupa de fapt o cladire mare, alba cu caramida rosie, linga hotelul Hilton. La aceasta institutie suna acum Jack Corder; mai precis, la un birou cunoscut sub numele de Grupul Patru, care functiona douazeci si patru de ore pe zi.

Cineva ridica receptorul si o voce anonima spuse:

— Spuneti cine sinteti.

— Lysander. Trebuie sa vorbesc imediat cu brigadierul* Ferguson. Prioritate maxima. Imposibil de refuzat.

— De la ce numar telefonati?

Il dicta cu grija. Vocea spuse:

Brigadier—in armata engleza, grad Intre cel de colonel si cel de general -maior; general de brigada. *(Nota trad)*

— Daca serviciul de verificari va confirma, veti fi chemat.

Telefonul se intrerupse. Corder deschise usa cabinei si se duse la bar. Pe un scaun din colt statea un barbat adormit, in costum albastru, rasuflind cu gura deschisa. In rest, localul era

pustiu.

Barmanul ii intinse cafeaua peste tejghea.

— Vreti sa mincati ceva? Un sandvis cu sunca?

— De ce nu? spuse Corder. Astept un telefon.

Barmanul se intoarse la plita si Corder isi puse zahar cu lingurita in cafea. Toate apelurile la DI5 erau inregistrate automat. Probabil ca-n acest moment calculatorul compara inregistrarea vocii lui de la dosar cu inregistrarea apelului. Ferguson o fi probabil acasa, in pat. O sa-l sune si o sa-i dea numarul. Nu va dura mai mult de zece minute.

Dar s-a inselat, fiindca n-a fost nevoie de mai mult de cinci minute, si-n clipa cind lua prima imbucatura din sandvis, suna telefonul. Se inghesui in cabina, inchise usa si ridica receptorul.

— Aici Lysander.

— Ferguson.

Era o voce plina, un pic exagerata, ca vocea unui actor in virsta, dintr-o companie teatrala de mina a doua, care vrea sa fie sigur ca este auzit si in fundul salii.

— Nu te-am mai auzit de mult, Jack. Am inteles cji e vorba de prioritate maxima.

— In sfirsit, Frank Barry a scos din nou capul, sir.

Vocea lui Ferguson deveni mai incisiva.

— Asta chiar ca e interesant.

— E vorba de lordul Carrington, sir. E in vizita la presedintele Giscard d'Estaing in acest moment?

Urma o mica pauza. Ferguson spuse:

— Oficial, nimeni n-ar trebui sa stie asta.

— Frank Barry stie.

— Nu-i bine, Jack, nu-i bine deloc. Mai bine explica-mi. Ceea ce Corder si facu, vorbind repede, in soapta. Dupa cinci minute, iesi din cabina si se duse la bar.

— Vi s-a racit sandvisul, monsieur. Doriti altul?

— Excelenta idee! spuse Corder. Si in timp ce astept, o sa beau un coniac.

Isi aprinse o tigara si se aseza iarasi pe taburetul de la bar, zimbind pentru prima oara in noaptea aceea.

21

In apartamentul sau din Cavendish Square, brigadierul Charles Ferguson statea in picioare, linga pat, punindu-si pe el halatul de casa, in timp ce asculta convorbirea cu Corder pe

care tocmai o inregistrase. Era un barbat masiv, cu o infatisare de om cumsecade, vizibil supraponderal, cu parul carunt ciufulit si cu barbia dubla. N-avea deloc aerul unui militar, iar ochelarii cu jumatati de lentile, pe care si-i puse ca sa consulte un carnetel, il faceau sa semene cu un profesoras oarecare. De fapt, era la fel de necrutator ca Cesare Borgia si total lipsit de scrupule cind era vorba de interesele tarii sale.

Se auzi o bataie in usa si servitorul lui, un fost naik* nepalez, isi facu aparitia, legindu-si cordonul de la halatul de casa.

— Imi pare rau, Kim, avem de lucru, spuse Ferguson. Vreau mult ceai, si pe urma costita cu oua. Nu ma mai culc.

Micul gurkha** se retrase si Ferguson se duse in salon, atita focul din caminul in stil Adam, isi turna un brandy mare, se aseza linga telefon si forma un numar de la Paris.

Serviciul francez de securitate, *Service de Documentation Ex-terieure et de Contreespionnage,* SDECE, este impartit in patru sectii si mai multe departamente. Cel mai interesant este desigur Serviciul 5, mai cunoscut sub numele de Serviciul Actiune, departamentul care contribuise mai mult decit oricare altul la zdrobirea OAS***. Ferguson forma acum numarul Serviciului 5.

Spuse:

— Aici Ferguson, de la DI5. Cu colonelul Guyon, va rog.

Se incrunta nerabdator.

— Bineinteles ca e acasa in pat. Si eu eram in pat. V-am sunat numai ca sa-mi confirmati identitatea. Spuneti-i sa ma sune la acest numar.

Naik —- bastinas din India, subofiter in Armata-Britanica

Gurkha — populatie indo-ariana de religie hindusa, dintr-o casta de razboinici care s-a stabilit in Nepal in a doua jumatate a secolului al XVIII-lea.

OAS — *Organisation Armie Secrete* — organizatie clandestina formata in Algeria si in metropola (Franta) cu scopul de a impiedica prin mijloace violente independenta Algeriei. *(Nota trad.).*

22

Il dicta repede.

— E foarte urgent. Prioritate maxima.

Puse jos receptorul si Kim intra cu o tava de argint pe care se

aflau costita cu oua, piine, unt si gem de portocale.

— Delicios, spuse Ferguson, in timp ce micul gurkha ii puse in fata o masuta. Micul dejun la doua si jumatate noaptea. O idee nemaipomenita! Ar trebui sa facem asta mai des.

In timp ce-si potrivea un servet in jurul gitului, suna telefonul, il ridica imediat.

— A, Pierre! spuse el rapid intr-o franceza excelenta. Am ceva pentru tine. O treaba foarte urita. N-o sa-ti placa, asa ca asculta cu atentie.

*

In depozit era liniste dupa plecarea lui Jack Corder. Barry se duse la intrare si incuie usa. Se opri sa-si aprinda o tigara si, cind se-ntoarse, un om se ivi din umbra si se aseza pe marginea mesei.

Nikolai Romanov implinise cincizeci de ani si zece din ei si-i petrecuse ca atasat cultural al ambasadei sovietice de la Paris. Costumul sau de culoare inchisa era cumparat de la „Savile Row", ca si pardesiul albastru care cadea perfect pe el. Era un barbat destul de bine, usor fanat, cu o fata de Oscar Wilde sau chiar de Nero si o coama de par argintiu care-l facea sa arate mai degraba a actor distins decit a ceea ce era de fapt: colonel KGB.

— Eu n-as baga mina in foc pentru asta, spuse el intr-o engleza excelenta.

— N-as baga mina in foc pentru nimeni, raspunse Barry, nici macar pentru tine, batrine, dar, in orice caz, Jack Corder e un marxist convins.

— Dumnezeule, spuse Romanov, tocmai de asta mi-e frica.

— A incercat sa intre in partidul comunist englez cu multi ani in urma, cind era student la Oxford. I s-a sugerat ca unul ca el era mai util daca-si tinea gura si intra in partidul laburist, ceea ce a si facut. A fost organizator sindical timp de sase ani, apoi si-a stricat firma iesindu-si din fire in timpul unei greve a minerilor de acum trei sau patru ani, cind, fiind in pichetul de greva, a atacat un politist cu o coada de tirnacop. L-a bagat in spital pe sase saptamini.

— Si Corder?

— Do^ani de puscarie. Dupa asta sindicatul se ferea de el ca de ciuma. In adincul sufletului, baietii aia sint mai conservatori decit Margaret Thatcher, cind e vorba de tara lor. Dupa ce a iesit, Jack a venit aici si s-a inhaitat cu o grupare anarhista, mult mai de stinga decit partidul comunist francez, si eu de acolo l-am pescuit, in orice caz, nu vad de ce-ti faci probleme. Sa-si fi schimbat departamentul de dezinformare al KBG intentiile?

— Nu, spuse Romanov. Ce ne intereseaza este tot haosul, Frank, si avem nevoie sa cream cit mai mult haos in lumea occidentala. Haos, dezordine, teama si nesiguranta. De aceea avem in slujba noastra oameni ca tine.

— Nu ati omis mai nimic, nu? spuse Barry vesel.

Romanov se uita in jos, la harta.

— O sa reuseasca chestia asta?

— Hai, zau, Nikolai, spuse Barry, chiar ai vrea sa fie impuscat Carrington, in Franta, pe un drum de tara? E o treaba ineficienta; ca si cum IRA ar impusca-o pe regina. Prea mult de pierdut, deci nu merita.

Romanov se arata mirat.

— Ce joc mai e si asta?

— Ei, doar ma cunosti! spuse Barry. Jocul e pasiunea mea. Si adauga imediat:

— Oricum, sa stii ca n-am de gind sa refuz banii. Haos, dezordine, teama si nesiguranta. O sa am grija sa aveti din toate astea pe masura pretului.

Romanov sovai, apoi scoase din buzunar un plic mare si i-l intinse peste masa. Barry il puse in servieta impreuna cu harta.

— Mergem?

O lua inainte si deschise usa. O rafala de vint le arunca ploaia in fata. Romanov se infiora si isi ridica gulerul.

— In 1943, cind aveam 14 ani, am intrat intr-un grup de partizani din Ucraina. Am stat doi ani cu ei. Pe atunci era mai simplu. Luptam impotriva nazistilor. Stiam pe ce picior eram. Dar acum...?

— E o alta lume, spuse Barry.

— O lume in care tu, amice, nici macar nu mai crezi in propria-ti tara.

— In Ulster? Barry rise aspru. Am renuntat de mult la porcaria aia. Dupa cum a spus cineva odata, nimic nu e mai rau decit

o adunatura de ignoranti ale caror nemultumiri sint indreptatite. Acum hai s-o stergem naibii de aici.

*

Merele din livada de pe colina ce domina Rignyul ar fi trebuit de mult culese, fiind deja rascoapte, si aerul era imbibat de mirosul lor, incins de soarele neprevazut al amiezii.

Jack Corder statea culcat in iarba inalta, cu un binoclu Zeiss alaturi, si studia vila din vale. Era o casa placuta, construita in secolul al optsprezecelea dupa infatisare, cu o scara larga ducind spre porticul de deasupra intrarii principale.

In curte se aflau patru masini, cel putin o duzina de politisti care asteptau linga motocicletele lor, iar la poarta stateau jandarmi in uniforma. Nimic ostentativ. Se stia ca presedintele il imita pe de Gaulle in aceasta privinta si nu putea sa sufere zarva inutila.

Pentru citeva clipe, Corder se simti un copil, lungit in iarba inalta de pe malul riului Wharfe, cu podul mai la vale si blindele oi de Yorkshire risipite pe pajistea de peste riu. Avea saisprezece ani si linga el era o fata, al carei nume nu si-l mai amintea, iar viata parea plina de promisiuni. Il cuprinse un dor nebun sa fie iar acolo, si tot ce traise de atunci sa fie doar un vis. In momentul acela, presedintele Frantei, Val6ry Giscard d'Estaing iesi din casa de dedesubt, urmat de ministrul de externe britanic.

Cei doi barbati stateau in portic, flancati de asistentii lor, in timp ce Corder isi fixa binoclul.

— Iisuse, sopti el. Ar fi de-ajuns un tip cu o arma ca lumea ca sa-i dea gata pe amindoi.

Presedintele strinse mina ministrului de externe. Fara imbratisari oficiale. Nu era stilul lui. Lordul Carrington cobori scarile si i se deschise portiera Citroenului negru.

Corder avea gitul uscat. Scoase emitatorul din buzunar, apasa pe butonul lungimii de unda respective si spuse precipitat:

— Aici Rosu. Aici Rosu. Pachetul e pe punctul de a fi predat.

Dupa o secunda auzi raspunsul lui Barry, calm, detasat.

— Aici Verde. Pachetul va fi ridicat.

Masina lui Carrington se indrepta spre poarta, urmata de patru motociclisti, exact asa cum prevazuse Barry; Corder sari in

picioare si strabatu in fuga livada pina la locul unde isi lasase Peugeotul.

Avea destul timp sa ajunga la soseaua principala inaintea convoiului si, in momentul cind coti si intra in ea, apasa pe pedala, accelerind Peugeotul pina la saptezeci si cinci la ora.

Avea iarasi palmele transpirate, gitul uscat si isi aprinse o tigara cu o singura mina. Nu stia ce se va petrece la St. Etienne, asta era problema. S-ar putea ca politistii din echipele de interventie sa se napusteasca gramada, tragind in tot ce misca, adica inclusiv el. Dar trebuia sa se arate; n-avea incotro, caci daca nu se arata, Barry, asa cum il stia, ar mirosi imediat ceva, ar anula totul si s-ar face nevazut asa cum se facuse de atitea ori inainte.

Era in apropiere de St. Etienne, nu mai avea de mers mai mult de trei, patru kilometri. Tocmai depasise o intersectie cu un drum lateral, cind in spate aparu un politist pe motocicleta, care se lua dupa el; o silueta sinistra cu casca de protectie, ochelari de motociclist si manta cu gluga. Ajunse in dreptul lui si ii facu semn sa opreasca. Corder trase la marginea soselei. Asa voia oare Ferguson sa-l tina deoparte?

Politistul opri in fata, cobori de pe masiva sa motocicleta BMW si o propti pe cric. Se indrepta spre Peugeot, cu un deget inmanusat agatat de garda tragaciului carabinei automate MAT49, ce-i atirna peste piept. Anonimul cu ochelari negri de motociclist ramase in picioare privindu-l de sus pe Corder, apoi isi impinse in sus ochelarii.

— O mica modificare de plan, batrine, rinji Frank Barry. O iau eu inainte, iar tu vii dupa mine.

— Ai anulat actiunea? intreba Corder uimit.

Barry paru usor surprins.

— Doamne fereste, cum o sa fac una ca asta?

Se urca iarasi pe BMW si porni. Corder il urma, total derutat acum, nestiind cum sa procedeze ca sa iasa bine. Atinse o clipa cu degetele teava pistolului, un Walter PPK, pe care-l avea cu el, desi nu prea ii facea placere. Nu impuscase in viata lui pe nimeni. Putin probabil ca ar putea sa-nceapa acum.

Cam la un kilometru de St. Etienne, Barry coti pe un drum

ingust de tara si Corder il urma, urcind printre siruri inalte de gard viu, pe linga o mica ferma. Pe coama unui deal inverzit se

afla un cring. Barry ii facu semn si coti, intrind in cring. Isi fixa motocicleta pe cric si Corder opri linga el.

— Ascula, Frank. Ce se-ntimpla?

— Jack, ti-am povestit vreodata despre bunica mea dinspre mama? Ori de cite ori avea o durere de cap cumplita, peste un ceas era furtuna. Cu mine se-ntimpla altfel. Pe mine ma doare capul numai cind imi pute ceva si in momentul acela mi se pune o pata pe creier.

Corder ingheta.

— Nu pricep.

— Frumoasa perspectiva de aici, de sus.

Barry o lua printre copaci si arata spre St. Etienne, care se-ntindea jos, in vale, ca o macheta pentru copii. De o parte a soselei erau garajul si curtea din faja, iar de cealalta, localul si parcarea.

Scoase un binoclu din buzunarul impermeabilului si i-l intinse lui Corder.

— Priveste. Presimt ca s-ar putea sa fie mai interesant sa stam deoparte de data asta.

Corder indrepta binoclul asupra curtii din fata garajului. Doi dintre oameni, imbracati in salopete galbene, lucrau la motorul unei masini. Cel de-al treilea astepta in biroul cu pereti de sticla de linga pompele de benzina si discuta cu fata care statea la usa cu carutul de copil. Fata purta un batic purpuriu, un pulover de lina si o fusta simpla.

— Se vede masina? se interesa Barry.

Corder intoarse binoclul ca sa cerceteze soseaua.

— Nu, dar vine un camion.

— Nu mai spune! Interesant...

Camionul era un trailer cu opt roti, avind partea din spate acoperita cu prelata verde. Cind intra in sat, incetini si se opri in parcare. Soferul, un barbat inalt in salopeta kaki, sari din cabina si se-ndrepta agale spre usa localului.

Barry lua binoclul din mina lui Corder si il fixa asupra camionului.

„Fratii Bouviers, Transport Interurban, Paris-Marsilia."

— O sa plece mai departe cind va descoperi ca localul e in-

chis, spuse Corder.

— Se pot intimpla si minuni, batrine, spuse Frank Barry. Dar eu ma-ndoiesc.

27

In momentul acela, dinauntrul camionului se declansa brusc o canonada: o rafala de mitraliera matura intreaga zona a curtii din fata, facind tandari geamurile biroului; catapulta fata pe deasupra carutului, ii secera pe cei doi gangsteri care lucrau la masina, ciurui rezervorul de benzina si benzina incepu sa curga pe asfalt. A fost o chestiune de o secunda, nu mai mult; tisnira flacari, benzina lua foc si rezervorul exploda intr-o minge de foc, in timp ce prin aer zburau ramasitele de pe urma exploziei. Macelul era complet si cel putin douazeci de politisti din trupele de interventie, in uniforma, sarira din partea din spate a camionului si traversara in fuga soseaua.

— Eficienti, spuse Barry calm. Trebuie sa le recunosti asta nemernicilor.

Corder isi umezi nervos buzele uscate si isi baga mina stinga in buzunarul scurtei de piele, pipaind crosa pistolului Walther.

— Ce s-o fi intimplat?

— Probabil ca unul din nenorocitii din Marsilia nu si-a tinut gura, spuse Barry. Si daca au aflat cei din Mafia corsicana...

Ridica din umeri.

— Tilharia e una si politica e alta. Ar da informatii fara sa ezite o secunda.

Il batu pe Corder pe umar.

— Dar hai mai bine sa plecam de aici. Vino in urma mea, ca inainte. N-o sa ne opreasca nimeni cind vor vedea ca te escortez eu.

Dadu jos motocicleta de pe cric si porni. Corder il urma. Totul era ca un vis urit si vedea inca aievea, ca o imagine de pe un ecran de cinema, cadavrul fetei azvirlit indarat peste carut intr-o ploaie de gloante de mitraliera. Si Barry se asteptase la asta. Se asteptase si totusi ii lasase pe amaritii aia sa cada victime.

Urma motocicleta de aproape, pe drumuri inguste si intortocheate de tara. Nu intilnira pe nimeni si dupa cincisprezece kilometri buni, dupa ce trecusera de St. Etienne, ajunsera la un mic garaj si un local aflat la marginea soselei. Barry coti spre local, frina si se opri. Cind Corder veni linga el, tocmai scotea o sacosa de pinza dintr-unul din coburii laterali.

— Cunosc locul asta, spuse el. In spate e o toaleta. Ma duc sa ma schimb. Lasam motocicleta aici si mergem mai departe cu Peugeotul.

28

O lua spre spatele cladirii, inainte ca Jack Corder sa-i poata replica, si tinara din biroul cu pereti de sticla de linga pompele de benzina iesi afara si se apropie de el. Avea vreo douazeci si cinci de ani, o fata inexpresiva, placuta, si purta un sacou barbatesc de tweed, prea mare pentru ea.

— Doriti benzina, monsieur?

— Aveti un telefon? intreba Corder.

— In local, monsieur, dar nu e deschis. Azi numai eu sint aici.

— Trebuie sa telefonez. E ceva foarte important.

Ii intinse o bancnota de o suta de franci.

— Da-mi citeva fise si pastreaza restul.

Fata dadu din umeri, intra in birou si deschise sertarul de la casa de bani. Se intoarse cu fisele.

— Va conduc, spuse fata.

Localul nu era prea grozav: citeva mese si scaune, un bar cu sticle de bere si apa minerala si citeva rinduri de pahare in spatele lor, o usa, care in mod evident ducea spre bucatarie. Telefonul era pe perete si linga el era agatata o carte de telefon.

Fata spuse:

— Ascultati, daca tot sint aici, pot sa va fac o cafea. Vreti?

— Minunat, ii spuse Corder.

Disparu in bucatarie si el rasfoi repede cartea de telefon, cautind numarul centralei regionale ca sa obtina legatura cu linia internationala. Degetele ii tremurau in timp ce forma prefixul Londrei, urmat de numarul de la DI5.

N-a avut nici macar timp sa se roage. La celalalt capat al firului cineva a ridicat receptorul si un glas de femeie de data asta, telefonista de serviciu, spuse:

— Spuneti cine sinteti.

— Lysander, spuse Corder precipitat. Un fir liber, va rog. Trebuie sa vorbesc imediat cu brigadierul Ferguson. Prioritate totala.

Vocea lui Ferguson interveni imediat, de parca ar fi ascultat pe fir.

— Ce este, Jack?

— O brambureala intreaga, sir. Barry a mirosit ceva, asa ca

el si cu mine nu ne-am mai bagat. Restul echipei a fost lichidata de politie.

29

— Presupun ca ati intins-o.

— Da.

— Si el nu te suspecteaza?

— Nu. Crede ca e de vina unul din gangsterii din Marsilia care a vorbit neintrebat.

In bucatarie, Frank Barry asculta pe derivatie, zimbind, un anonim sub ochelarii negri de motociclist. Fata zacea pe jos, la picioarele lui, cu singele scurgindu-i-se dintr-o taietura urita de la timpla, unde Frank o pocnise cu pistolul. Lasa receptorul atirnat de cordon, scoase o surdina Carswell din buzunar, o insuruba pe teava pistolului si intra in local.

Corder mai vorbea inca cu glas scazut, precipitat.

— Nu stiu cit pot sa mai rezist, asta-i nenorocirea.

Barry spuse incetisor:

— Jack!

Corder se-ntoarse spre el si Barry il impusca de doua ori in inima, proiectindu-l in perete, de unde se prabusi cu fata in jos, pe podea.

Receptorul se legana la capatul cordonului. Barry il ridica si spuse:

— Ferguson, tu esti, batrine? Aici Frank Barry. Daca vrei sa-l recuperezi pe Corder, fa bine si trimite un cosciug pentru el la barul Rosco, in St. Julien.

— Lepadatura! spuse Charles Ferguson.

— Au mai zis-o si altii.

Barry puse receptorul la loc si iesi, fluierind incetisor in timp ce desuruba surdina. Isi viri pistolul inapoi in toc, dadu jos BMW-ul de pe cric si pleca.

2

A doua zi dimineata ploua, cind masina il lasa pe Ferguson in fata numarului 10 din Downing Street, cu zece minute inainte de intilnirea ce-i fusese fixata pentru ora unsprezece cu primul ministru. Soferul pleca imediat si Ferguson traversa trotuarul,

spre intrare. In ciuda ploii, pe celalalt trotuar se gasea obisnuita gramada de privitori, mai ales turisti, tinuti la respect de doi politisti. Un altul statea la locul lui obisnuit de linga usa, o paza nu prea grozava pentru adresa cea mai cunoscuta din Anglia, sediul puterii politice si totodata resedinta privata a primului ministru, dar asta nu-nsemna absolut nimic, dupa cum Ferguson stia prea bine. Mai erau si altii, imbracati mai discret, situati in anumite puncte strategice din zona, gata sa dea fuga la primul semn de agitatie.

Politistul saluta si usa se deschise, chiar inainte ca Ferguson sa ajunga la ea. Pasi inauntru.

Tinarul care-l saluta, spuse:

— Domnul brigadier Ferguson? Pe aici, sir.

Traversind holul de la intrare auzi zumzet de activitate, din dreapta, dinspre Sala Presei, apoi patrunse pe coridorul ce ducea spre partea din spate a casei si spre Sala Cabinetului.

Scara principala ce ducea la primul etaj era strajuita de portretele prim-ministrilor anteriori: Peel, Wellington, Disraeli, Gladstone. Pe Ferguson il cuprindea intotdeauna un simt acut al istoriei de cite ori urca acele trepte, desi era prima oara cind facea acest lucru pentru a se intilni cu actualul prim-ministru. Prima oara cind trebuia sa se explice in fata unei femei, si inca o femeie al naibii de desteapta, trebuie sa recunoastem. Era cate-

goric o experienta noua. Dar se schimbase, oare, ceva? Cite atentate existasera impotriva reginei Victoria? Iar Disraeli si Glad-stone avusesera amindoi de furca ba cu feniani*, ba cu dinamitarzi si anarhisti cu bombele lor.

Pe coridorul de la etaj tinarul batu la o usa, o deschise si il pofti pe Ferguson inauntru.

— Brigadierul Ferguson, doamna prim-ministru, spuse el si pleca, inchizind usa in urma lui.

Biroul era acum mai elegant decit si-l amintea Ferguson, cu peretii de un verde pal, cu draperii aurii si mobila confortabila de cel mai bun gust. Dar in toata incaperea nimic nu era mai elegant decit femeia din spatele mesei de lucru. Taiorul albastru cu spuma de dantela alba la git punea perfect in valoare parul ei blond. O femeie de lume, eleganta, frumoasa si totusi, cind isi ridica privirea spre Ferguson din hirtiile pe care le citea, acesta vazu ca avea ochii duri si inteligenti.

— Presedintele francez m-a asigurat personal azi dimineata ca toata afacerea asta nenorocita va fi musamalizata. Nu s-a intimplat nimic. M-ati inteles?

— Perfect, doamna.

Privi hirtia din fata ei.

— Acest agent al vostru, Corder... Daca nu era el...

Arata spre un scaun.

— Luati loc, brigadiere. Povestiti-mi despre el.

— Pe Jack Corder l-am recrutat acum vreo doisprezece ani, cind inca era student la Balliol. Drumul pe care si l-a ales a fost sa se implice total in politica stingii. Deseori aflam de tot felul de cirtite din serviciul nostru de informatii, care lucreaza pentru rusi. Jack era reversul medaliei. A fost de doua ori condamnat la inchisoare pentru aparenta sa combativitate. Dupa aceea l-am transferat pe scena terorismului european. Misiunea lui cea mai importanta a fost Frank Barry.

Femeia confirma din cap.

— Am vorbit deja cu directorul general de la DI5. Mi-a spus ca inca din 1972 unul din predecesorii mei a autorizat infiintarea

Fenian — membru al unei asociatii secrete irlandeze fondate la New York, in 1857, cu scopul de a rasturna dominatia engleza in Irlanda.

In cadrul DI5 a unei sectii denumita Grupul Patru, care este imputernicita direct de primul ministru sa coordoneze urmarirea tuturor cazurilor de terorism, subversiune si alte asemenea activitati.

— Este exact, doamna prim-ministru.

— Si dumneavoastra conduceti aceasta sectie, Brigadiere?

— Da, doamna.

Urma o pauza destul de lunga, timp in care ea se uita ginditoare la hirtia de pe birou. Ferguson isi drese glasul.

— Desigur, daca preferati sa operati vreo schimbare, eu imi voi inainta demisia fara nici o ezitare.

— Daca o s-o vreau, o sa v-o cer, Brigadiere, spuse ea taios. Dar nu puteti avea pretentia sa am prea multa incredere in activitatea sectiei dumneavoastra cind unul din ministrii cei mai importanti ai Coroanei era cit pe-âci sa fie asasinat. Acum spune-timi ceva despre acest Barry. De ce e atit de important si, mai concret: cum de reuseste mereu sa scape?

— Un nebun sclipitor, doamna. .Un geniu, in felul lui. Tot atit de important pentru scena terorismului internationar ca si Carlos, dar nu la fel de cunoscut publicului.

— Si de ce oare?

— E o chestiune de psihologie personala. Multi teroristi, cum ar fi citiva din cei implicati in banda Baader-Meinhoff, de exemplu, au o slabiciune, le place publicitatea. Ei vor nu numai ca oamenii sa stie cine sint, dar si sa stie ca isi pot bate joc de politie si de serviciile de informatii pe care le infrunta oricind au ei chef. Se pare ca Barry n-are nevoie de acest gen de publicitate si, intrucit noua ne convine de minune sa nu-i facem deloc reclama, el a ramas pentru public un necunoscut.

— Care sint datele lui personale?

— Ma tem ca, privind prin prisma senzationalului cultivat in presa, stam cit se poate de prost. S-a nascut in Ulster. A fost sublocotenent in Armata Nationala, la puscasii din Ulster. A luptat in Coreea. Mai mult, pe front, rapoartele despre el au fost excelente. E protestant. Unchiul lui este un nobil irlandez, lordul Stramore. Foarte implicat in politica oranista* aproape toa-

Oranist — membru in *Orange Association* infiintata in 1795 pentru a apara cauza protestantismului in Irlanda.

ta viata lui, dar acum cu sanatatea subreda. Barry e mostenitorul lui.

— Dumnezeule! spuse primul ministru.

— In primii ani ai conflictelor din Irlanda, Barry se declara republican. Ca de obicei, a actionat de capul lui. A organizat un grup numit Fiii lui Erin, care ne-a creat probleme uriase in provincie. Repudiat total de Armata Republicana Irlandeza Provizorie, in 1972, cind a fost infiintat Grupul Patru, am reusit sa introduc in organizatia lui Barry un agent de-al meu, un anume maior Vaughan. Finalul acestei mici istorii a fost ca Barry a fost grav ranit. A reusit sa scape cu viata numai datorita competentei chirurgilor din sectia militara a spitalului Musgrave Park din Belfast.

— Si pe urma ce s-a intimplat?

— A fugit, doamna. Desi nici macar nu putea sa umble, dupa cum sustin medicii, a plecat din spital pe picioarele lui, imbracat ca portar. Si-a facut aparitia la Dublin dupa douazeci si patru de

ore. Bineinteles ca acolo nu ne-am putut atinge de el. Mai bine de un an a tot intrat si a iesit din spital, atit acolo cit si in Elvetia.

— Si pe urma?

— De atunci, doamna, are la activ — in unele cazuri stim in mod sigur, in altele sintem aproape convinsi — cel putin 15 asasinate si citeva incidente cu bombe. Amprenta lui este distincta si inconfundabilâ, iar angajarea politica pare a fi, in cazul lui, motivatia cea mai putin probabila. Un rezumat al activitatii sale din ultimii ani poate elucida spusele mele. In 1973 l-a asasinat pe generalul comandant al serviciului de informatii militar spaniol din tinutul basc. Responsabilitatea a fost revendicata de miscarea nationalista basca, ETA

— Continuati.

— Pe de alta parte, tot el s-a facut vinovat de uciderea generalului Hans Grosch in timpul unei vizite la Miinchen, in 1975. O treaba foarte neplacuta pentru guvernul vest-german. Postul detinut de Grosch in securitatea de stat est-germana era oarecum echivalent cu postul meu. Deci, dupa cum vedeti, doamna, pe de o parte Barry ucide un fascist, iar pe de alta, un comunist.

— Si spuneti ca nu e implicat in politica?

— In nici un fel.

Ferguson scoase o foaie din servieta si i-o intinse peste birou.

34

— Poftiti lista misiunilon pe. care credem noi ca le-a avut. Dupa cum vedeti, victimele lui sint din toate zonele scenei politice.

Primul ministru citi lista pe-ndelete si se-ncrunta.

— Vreti sa spuneti deci ca lucreaza pentru oricine-l plateste?

— Nu, doamna, cred ca e vorba de ceva mai subtil. Tot ce face el se potriveste intr-un tipar, prin faptul ca oriunde s-ar intimplâ produce daune maxime. De, exemplu, in 1977, ucide un diplomat spaniol in vizita la Paris — un fascist. Guvernul francez e nevoit sa reactioneze in mod corespunzator si in decurs de douazeci si patru de ore toti agitatorii de stinga din Paris incap pe mina politiei. Nu numai comunistii, dar si socialistii. Partidului Socialist nu i-a placut asta, ceea ce a insemnat ca nici sindicatelor nu le-a placut. Rezultatul — agitatie printre muncitori, greve, invrajbiri.

Ea se opri brusc la partea de jos a listei si isi ridica privirea, alba la fata.

— Mentionati aici o posibila implicare in asasinarea lui Mountbatten?

— Avem toate motivele sa credem ca a fost consultat. Ea clatina din cap.

— N-are nici un sens.

— Ba are, daca luam in considerare relatiile lui cu cei din KGB, cunoscute, de altfel. Eu cred ca majoritatea incidentelor care sint opera lui au fost comandate de KGB, chiar si asasinarea unor presupusi prieteni de-ai lor, cu unicul scop de a produce cit mai multa vrajba in Occident.

— Dar Barry nu-i marxist?

— Frank Barry nu-i nimic, doamna. A, da, le ia banii, sint sigur de asta, dar face ceea ce face numai din amuzament. Banuiesc ca psihiatrii ar gasi tot felul de termeni bizari pentru a descrie starea lui mintala. Termenul de psihopat ar fi doar inceputul. Nici nu ma intereseaza, de fapt. Vreau numai sa-l vad mort.

Primul ministru ii inapoie lista.

— Atunci, dati-i drumul, Brigadiere.

Ferguson lua lista din mina ei, in timp ce ea apasa pe un buton de pe birou.

— Doamna?...

35

— Sectia Patru detine puterea necesara; s-ar parea ca din acest birou i se da toata libertatea de actiune. Foloseste-o, omule. N-o sa te invat eu cum sa-ti faci meseria, te.pricepi prea bine. Ti-am citit dosarul. Singurul lucru pe care ti-l voi spune este ca mi se pare limpede ca trebuie sa lasi totul la o parte si sa-ti concentrezi intreaga activitate asupra lui Barry.

Ferguson se ridica in picioare si viri hirtia inapoi in servieta.

— Am inteles, doamna prim-ministru.

Usa se deschise in spatele lui si aparu tinarul secretar. Primul ministru lua stiloul de pe birou si isi relua lucrul, in timp ce Ferguson se-ndrepta spre usa si era condus afara.

*

De obicei Ferguson prefera sa lucreze in apartamentul sau

din Cavendish Square. Sedea linga foc, bind ceai si prajindu-si crochete pe o furculita lunga, de alama, cind Kim deschise usa poftindu-l inauntru pe Harry Fox.

— A, ai venit, Harry! Ai adus ce ti-am cerut?

— Da, sir. Pina la ultima bucatica de hirtie din dosarul lui Frank Barry.

Fox era un tinar de treizeci de ani, zvelt si elegant si purta cravata Garzii, fapt deloc surprinzator pentru cineva care pina in urma cu doi ani fusese capitan in cavaleria regala. Manusa impecabila de piele pe care o purta in permanenta pe mina stinga ascundea faptul ca isi pierduse originalul in urma exploziei unei bombe, in timp ce-si facea cel de al treilea rond de serviciu la Belfast. Era asistentul lui Ferguson doar de un an si ceva.

— De fapt, ce cautam noi, sir?

— Nu stiu precis, Harry. Jack Corder a fost cel de-al treilea om pe care l-am aruncat in lupta-impotriva lui Frank Barry si doi din cei trei au sfirsit in groapa. Singurul lucru de care sint sigur e ca trebuie sa gasim altceva.

— Aveti dreptate, sir. Probabil ca numai un hot poate prinde un alt hot.

Ferguson, care tocmai incerca sa strapunga inca o crocheta cu furculita, se opri.

— Ce-ai spus?

— Jack Grand de la Sectia Speciala imi povestea zilele trecute ca au introdus un om de-al lor in inchisoarea Parkhurst,

travestit in detinut. Dupa doua zile a fost atacat si vatamat grav. Probabil ca adevarul este ca majoritatea tilharilor simt un copoi de la un kilometru. Daca stam sa ne gindim, Frank Barry o fi si el la fel. Ar mirosi aproape orice individ pe care ati incerca sa-l infiltrati intr-o asemenea actiune.

— S-ar putea sa ai dreptate, spuse Ferguson. Te rog, incepe si citeste din dosarele alea, cu voce tare.

Sase ore asta au facut, timp in care doar Kim i-a mai deranjat din cind in cind ca sa le mai toarne ceai si cafea. Era intuneric cind Ferguson se ridica, se intinse si facu semn cu mina spre fereastra.

— As vrea sa stiu unde-o fi ticalosul ala acum.

Fox spuse:

— Nu prea avem fotografii de-ale lui, sir. Dupa 1972 n-avem

nici una. Cea mai veche pare sa fie asta, luata dintr-un articol din „Paris Match", scris de o ziarista, in 1971. Cine-s ceilalti doi care-s cu el? Devlin, nu-i asa? Liam Devlin si Martin Brosnan.

Ferguson traversa incaperea cu o viteza uluitoare pentru un barbat corpolent ca el si ii lua din mina taietura din ziar.

— Dumnezeule! Liam Devlin... si Brosnan! Uitasem ca au avut de-a face cu Barry! A trecut atita timp...

— Dar cine au fost astia, sir?

— Doi indivizi anacronici de la inceputurile conflictelor din Irlanda. Inainte de atacurile cu bombe cele mai grave si de masacru. Genul de oameni care se mai credeau inca in 1921, cind Mi-chael Collins flutura steagul Irlandei. Cavaleri ai gherilei, infrun-tind puterea Imperiului Britanic, detasamente volante, actiuni de noapte...

— Cred ca am vazut cindva filmul asta, sir, spuse Fox.

— Era pe atunci un om, pe nume Sean McEoin, conducator ar unui detasament volant, care mai tirziu a devenit general in Armata Statului Liber. In 1921 a fost inconjurat de „Black and Tans"*, intr-o casuta din apropierea satului sau. Deoarece ina-untru erau femei si copii, McEoin a fugit afara, in cimp deschis, cu o pusca in fiecare mina, si si-a croit drum tragind prin cordo-nul de politisti. Devlin si Brosnan sint acelasi gen de idioti.

* *Black and Tans* — politia militarizata folosita in Irlanda in 1921.

37

— N-as putea spune ca eu am dat peste vreunul din astia, cit timp am stat in Ulster, spuse Fox, cu emotie in glas.

— Nu, dar e bine sa nu uitam ca IRA, ca si Armata Britanica sau alte institutii de acest fel, e alcatuita dintr-o mare varietate de fiinte omenesti. Dar acum intinde-o. Vreau sa ma gindesc pu-tin la asta.

Fox pleca. Ferguson isi turna un brandy, se duse la fereastra si ramase acolo in picioare, privind in jos spre piateta si gindin-du-se cu parere de rau la Jack Corder si la ceilalti pe care-i trimi-sese impotriva lui Barry.

— Pe undeva, spuse el in soapta, ticalosul ala continua sa-si bata joc de mine.

*

Chiar in momentul acela, Barry facea cam ce facea si Ferguson: statea in dreptul unei ferestre cu un coniac mare in mina. In cazul lui, apartamentul se afla la Paris si sub ochii lui se intindea Sena. Se auzi o bataie discreta in usa si cind o deschise fara a scoate lantul, il zari afara pe Romanov.

— Cum e? intreba Barry in timp ce rusul intra.

— E mare activitate la Sectia Cinci, Frank. Ei stiu ca tu ai fost in spatele intregii afaceri, asa ca rascolesc peste tot ca sa te gaseasca, si as putea adauga ca de data asta au tot sprijinul Serviciului de informatii britanic. Brigadierul Ferguson de la voi si colonelul Guyon de la Sectia Cinci sint prieteni vechi.

— Asta-i ceva cu totul nou. Nu credeam ca DI5 si Serviciul francez de informatii intretin relatii. Cum poti sa fiisigur ca Ferguson si Guyon sint amici atit de buni? Sau ai cumva un informator in departamentul lui Guyon?

— Orice e posibil, ii raspunse Romanov.

Barry isi manifesta surprinderea.

— Glumesti. Eu credeam ca Serviciul britanic de informatii a scapat pina acum de toate cirtitele lui. Mie in mod sigur nu mi-a fost de nici un folos omul tau. Ti-a spus de Corder? A trebuit sa-mi adun singur date despre el.

— Frank, ca sa fiu sincer, deocamdata obtinern doar informatii periferice, dar speram la ceva mai bun.

— Nu pricep, spuse Barry. Normal e ca DI5 sa-si verifice fiecare salariat, pina la laptele pe care l-a supt de la maica-sa.

— Poate ca asta si fac, Frank. Dar in cazul asta nu le-ar folosi la nimic.

— Asta e un lucru bun. Cel putin deocamdata nu mai exista nimeni care sa ma dea in git; bineinteles in afara de tine, batrine.

Zimbetul lui Romanov era fortat.

— In general, cred ca ai face bine daca te-ai da la fund un timp.

— Si unde-mi sugerezi sa dispar?

— In Anglia.

Barry rise.

— E o idee destul de inedita. Ultimul loc la care s-ar astepta. Ai ceva precis in minte?

— Lake District*.

— Cica e frumos acolo in anotimpul asta.

Barry isi mai turna un coniac.

— Hai sa vedem despre ce e vorba, Nikolai.

Rusul isi deschise servieta si scoase o colectie de harti.

— Este penibil de simplu. Echilibrul de forte, in ceea ce priveste armatele terestre din Europa, este net in favoarea noastra, in principal pentru ca noi am putea arunca in lupta cu cel putin patru mii de tancuri mai mult decit fortele NATO.

— Si...?

— Vest-germanii au venit cu o noua arma foarte desteapta. Destul de usoara pentru a fi purtata de orice sector al infanteriei. Cind se trage cu ea, lanseaza simultan douasprezece rachete. Ti le poti imagina ca niste rachete in miniatura. Cu detector de caldura, bineinteles. Oricare din aceste rachete e in stare sa distruga cel mai mare tanc al nostru.

— Iisuse! spuse Barry. Te si miri cum de-au pierdut razboiul. Ce o sa mai nascoceasca data viitoare?

— Am facut tot posibilul sa punem mina pe una, dar deocamdata n-am reusit. Trebuie neaparat s-avem una, Frank.

— Si unde intru eu in joc?

Romanov incepu sa desfasoare hartile.

— Am primit azi o informatie foarte interesanta. Germanii vor sa le faca britanicilor cit si celorlalti o demonstratie cu aceas-

* *Lake District* — tinutul lacurilor; regiune din nord-vestul Angliei.

ta arma pe poligonul de testare a rachetelor al Armatei Britanice, de linga Wast Water, in Lake District, joia viitoare. O echipa de germani urmeaza sa duca acolo o astfel de arma miercuri. Un ofiter si sase soldati. La Brisingham, care se afla la numai treizeci de kilometri de poligon, exista o baza dezafectata a RAF. Acolo vor ateriza, pentru a fi transportati mai departe cu camionul.

— Interesant!

Barry desfasura hartile pe toata lungimea mesei.

— Frank, da lovitura asta pentru mine si eu zic ca merita jumatate de milion.

Barry parca nici nu-l auzi.

— As avea nevoie de sprijin la fata locului. Cineva pe care sa ma pot bizui in general. De preferat un pungas inrait. Ar putea aranja asta oamenii tai din Londra?

— Orice, Frank.

—r Si mai vreau harti. Harti de la Directia cartografica engleza. Vreau sa cunosc zona aceea ca pe prbpria-mi palma.

— O sa fac sa-ti parvina miine dimineata.

— Asta seara, spuse Barry. O sa am nevoie si de niste pasaporte false. Unul britanic, unul francez si unul american, asa ca sa avem putina variatie. Las pe seama expertilor tai detaliile despre persoana mea.

— E-n regula, spuse Romanov.

— Si scapa-ma de cei de la SDECE. Spune-le ca eram in Turcia sau ca am plecat in Argentina.

De cind cu scandalul „Safirul", retelele de informatii din mai toate tarile occidentale aveau o parere destul de proasta despre serviciul secret francez, fiind convinsi ca este infiltrat de KGB, ceea ce era adevarat — dovada ca Romanov a putut sa accepte ce-i cerea Barry.

— Si inca ceva, mai spuse Barry, in timp ce Romanov deschidea usa. Un cont in banca pe baza pasaportului meu englezesc, in valoare de cincizeci de mii de lire, fond de rulment.

Zimbi usor.

— Si o sa te coste un milion, Nikolai. De data asta te costa un milion.

Romanov dadu din umeri.

40

— Frank, fa-ne tu rost de arma asta si poti-sa ceri cit vrei, iti promit.

Iesi si Barry incuie usa, puse lantul, apoi se intoarse la masa, se aseza in fata hartilor si incepu sa chibzuiasca la toata afacerea.

*

La Londra, Harry Fox tocmai era pe punctul de a intra sub dus, cind suna telefonul. Injura, isi trase un prosop pe el si se duse sa raspunda.

— Harry, la telefon Ferguson. Tii minte ce-ai spus, ca numai

un hot poate sa prinda alt hot. Mi-ai dat o idee foarte interesanta. Du-te la birou si adu-mi dosarul lui Martin Brosnan. Si daca tot cauti, ai putea sa mi-l aduci si pe al lui Devlin.

Fox se uita la ceas.

— Adica dimineata, sir?

— Acum, fir-ar sa fie!

Ferguson trinti telefonul, iar Fox puse la loc receptorul si se uita la ceas. Era trecut de doua noaptea. Ofta, se-ntoarse in baie si incepu sa se imbrace.

3

— Martin Aodh Brosnan, spuse Ferguson. Daca te intereseaza, Aodh este Hugh in gaelica, dupa bunicul lui din partea mamei, un lider sindicalist din Dublin, cunoscut la vremea lui.

Focul ardea zdravan. Era patru dimineata si fara a avea vreun motiv special Harry Fox se simtea plin de viata; doar mina il durea putin, de parca ar mai fi avut-o. Asta i se-ntimpla intotdeauna in stare de stres.

— Conform dosarului, s-a nascut la Boston, in 1945, avind stramosi americani irlandezi. Stra-strabunicul lui a emigrat din Kerry in timpul foametei. A intemeiat averea familiei din transporturi navale, in a doua jumatate a secolului al nouasprezecelea, si de atunci le-a mers tot mai bine. Petrol, constructii, uzine chimice — au facut de toate. Au multe relatii.

Fox se incrunta si isi ridica privirea.

— Protestant. Asta-i surprinzator.

— De ce? spuse Ferguson. Pe vremuri in America existau multe prejudecati impotriva catolicilor. Probabil ca unul din stramosii lui a trecut in cealalta tabara. Nu e primul protestant care doreste o Irlanda unita. Wolfe Tone cum a fost? De la el a pornit totul. Iar altul a fost Charles Stewart Parnell, omul care era cit pe-aci s-o obtina de la guvernul britanic din vremea lui.

— Dupa cum scrie aici, mama lui Brosnan e catolica.

— Si inca una infocata. Se duce la biserica de patru ori pe saptamina. Nascuta la Dublin. L-a cunoscut pe sotul ei cind era studenta la universitatea din Boston. El a murit acum citiva ani. Ea conduce imperiul familiei cu o mina de fier. Cred ca singura

fiinta pe care n-a fost in stare s-o supuna vointei ei este propriu-i fiu.

— Se pare ca el le-a facut pe toate asa cum se cuvine. Totul, de mare clasa. Cea mai buna scoala particulara, Andover. Si-a luat diploma in literatura engleza la Princeton.

— S-a specializat, ii corecta Ferguson.

— Ce-ati spus, sir?

— Specialist in limba engleza, asa spun amicii nostri americani.

Fox dadu din umeri si reveni la dosar.

— Apoi, in 1966 a plecat ca voluntar in Vietnam. In trupele de comando aeropurtate si Serviciile speciale. Ca soldat de rind, asta-i lucrul cel mai surprinzator, sir.

— E un detaliu foarte important, Harry.

Ferguson isi mai turna un ceai.

— Vietnamul n-a fost niciodata o chestiune prea populara in America. Daca erai la universitate sau la colegiu, puteai sa te sustragi inrolarii si exact asta si faceau majoritatea tinerilor din familii ca a lui Brosnan. Ar fi putut sa se sustraga serviciului militar, raminind la universitate si luindu-si doctoratul. Dar n-a facut-o. Care-i cuvintul ala care-i foarte la moda acum, Harry, macho? Poate ca despre asta a fost vorba. Probabil ca nu se simtea cu adevarat barbat fiindca ezitase atita timp. Pina la urma, important este ca s-a dus.

— Si s-a ales cu ceva, fluiera Fox. Crucea Militara pentru Merite Deosebite, Steaua de Argint cu Frunze de Stejar, Crucea Vietnameza pentru Vitejie. Se incrunta. Si Legiunea de Onoare. Ce naiba cauta francezii in treaba asta?

Ferguson se ridica si se duse pina la fereastra.

— Asta-i ceva interesant. Ultimul sau gest maret. A salvat de la moarte o celebra reportera de razboi franceza, o femeie — sa nu-ti vina sa crezi! — pe nume Anne-Marie Audin. In nu stiu ce ambuscada. Fata mai apare in povestea asta.'iti amintesti fotografia la articolul din „Paris Match", cu Brosnan, Liam Devlin si Frank Barry? Minunata domnisoara Audin a facut-o, printre altele. A scris aceeasi poveste si pentru revista „Life" si a luat pentru ea premiul Pulitzer. O privire din culise asupra luptei irlandezilor. S-a vindut foarte bine la Boston.

Fox intinse mina dupa urmatorul dosar.

— Dar cum naiba a ajuns de la asta la IRA?

— E total lipsit de logica, dar splendid de simplu.

Ferguson se intoarse si se-ndrepta spre foc.

— Iti fac un rezumat ca sa scutim timp. Dupa ce a parasit armata, Brosnan s-a dus la Trinity College, la Dublin, ca sa-si dea doctoratul de care am pomenit. In august 1969 se afla in vizita la un batrin unchi catolic din partea maica-sii, parohul unei biserici de la Falls Road in Belfast. Cind ai vizitat pentru prima oara acest frumos oras, Harry?

— Inl976,sir.

Ferguson confirma din cap.

— Atitea s-au intimplat, atita vreme s-a scurs de atunci, incit acei primi ani inversunati ai marilor tulburari sint probabil pentru cei de virsta ta un fel de istorie antica. Atitea nume, atitea chipuri...

Ofta si se aseza.

— In timpul vizitei lui Brosnan, bandele oraniste conduse de detasamentele speciale „B", o organizatie din fericire defuncta, s-au pornit sa faca prapad. Au ars pina-n temelii biserica unchiului lui Brosnan. De fapt, batrinul a fost atit de rau batut incit si-a pierdut un ochi.

— Inteleg, spuse sobru Fox.

— Ba nu-ntelegi, Harry. Am avut odata un agent pe nume Vaughan — maiorul Simon Vaughan. Acum nu mai vrea sa lucreze pentru mine, dar asta-i o alta poveste. El a inteles, intr-adevar, pentru ca, la fel ca si Brosnan, avea o mama irlandeza. A, sigur ca IRA are partea ei de banditi si de nebuni cu bombe si poate mult prea multi de-alde Frank Barry, dar are si oameni ca Liam Devlin si Martin Brosnan. Idealisti autentici in traditia lui Pearse, Conolly si Michael Collins. Fie ca esti sau nu de acord cu ei, sint oameni care cred cu tot sufletul ca sint angajati intr-o lupta a carei miza este nici mai mult nici mai putin decit libertatea tarii lor.

Fox isi ridica mina inmanusata.

— Iertati-ma, sir, dar am vazut de prea multe ori femei si copii care fugeau urlind dupa explozia unei bombe, ca sa mai cred asa ceva.

— Exact, spuse Ferguson. Oameni ca Devlin si Brosnan vor

sa poata lupta cu miinile curate si cu un dram de onoare. Tragedia lor este ca in acest soi de razboi pur si simplu nu e posibil asa ceva.

Se ridica din nou, plimbindu-se agitat prin camera.

— Vezi tu, nu-l pot invinovati pe Brosnan pentru ceea ce s-a petrecut la Belfast in acea noapte de august din '69. O mina de republicani, nu mai mult de sase, condusi de Liam Devlin, au iesit in strada. Aveau trei pusti, doua revolvere si o mitraliera Thompson destul de rablagita. Brosnan s-a pomenit prins in toiul luptei pentru apararea bisericii si, cind unul din ei a fost omorit linga Devlin, el a ridicat instinctiv de jos pusca omului. Era pe departe cel mai experimentat luptator de acolo, nu uita asta. Din acel moment s-a alaturat cauzei IRA, fiind mina dreapta a lui Devlin in perioada cind Devlin era sef de stat major in Ulster.

— Si pe urma?

— In primii doi ani a fost bine. Oameni ca Devlin si Brosnan au putut sa duca acel gen de razboi de gherila, minunatul razboi de pe timpuri, care i-ar fi mers la inima lui Michael Collins. Fara bombe — bombele le lasau pe seama celor de teapa lui Frank Barry. Devlin avea treaba cu armata, asa vedea el lucrurile. Asa credea el ca se putea cistiga simpatia lumii pentru Cauza. Apropo6, cum te-ai simti daca ai fi comandantul suprem al Irlandei de Nord si, intrind intr-o buna zi in biroul tau personal de la cartierul general din Lisburn, ai gasi un trandafir pe birou?

— Dumnezeule!

— Ei da, lui Brosnan ii placea genul asta de gesturi absurde si indraznete. Trandafirul era desigur o anagrama a numelui lui. Nu s-a limitat doar la comandantul suprem, a mai pus cite unul si la primul ministru de atunci al Ulsterului si la secretarul de stat pentru Irlanda de Nord. Aluzia era destul de clara.

— Putea sa ucida si n-a facut-o.

— Asa este. Trandafirul lui Brosnan.

Ferguson rise.

— A trebuit sa clasam dosarul la „secret" ca sa nu prinda de veste ziaristii, desi n-ar fi crezut. Cine ar fi crezut?

— Ce s-a intimplat apoi?

— Totul s-a schimbat, nu? O escaladare cit se poate de urita a varsarilor de singe, atentatorii cu bombe au obtinut locurile de frunte in miscare. Devlin a devenit seful serviciului de informatii

din Dublin. Brosnan a lucrat cu el ca un fel de aghiotant special.

Continuind sa rasfoiasca dosarul, Fox spuse:

— Aici scrie ca are cetatenie irlandeza. Cum vine asta, sir?

— Pai, guvernul american nu era prea incintat de activitatea lui. Si apoi, in 1974, Devlin l-a trimis la New York ca sa execute un informator care fusese ajutat de politia din Ulster sa se refugieze in America, dupa ce vinduse informatii care dusesera la arestarea a aproape tuturor membrilor brigazii din Belfastul de nord. Brosnan si-a indeplinit misiunea eficient si necrutator, ca de obicei, si a scapat ca prin urechile acului din New York. Cind Departamentul de Stat american a incercat sa obtina extradarea lui, el a revendicat cetatenia irlandeza, lucru pe care era indreptatit sa-l faca dupa legea irlandeza, mama lui fiind nascuta acolo. Daca vrei sa stii, Harry, si eu as putea face acelasi lucru. Bunica s-a nascut la Cork.

Fox arunca repede o privire prin restul dosarului.

— Si apoi treaba cu francezii.

— Asa este. Devlin l-a trimis in 1975 in Franta sa negocieze un transport de arme. Intermediarul s-a dovedit a fi un informator al politiei. Cind Brosnan a sosit intr-un sat de pescari de pe coasta bretona ca sa ia in primire marfa, il astepta o trupa de interventie a politiei. In taraboiul care a urmat, a ranit doi din ei si pe altul l-a ucis, ceea ce i-a adus o condamnare pe viata pe Insula Belle.

— Insula Belle, sir?

— Francezii nu mai au Insula Diavolului, Harry. Au doar Insula Belle. In Mediterana, desigur, ceea ce suna mai placut, dar nu e deloc asa.

Fox inchise dosarele.

— Foarte bine, sir, dar ce-am rezolvat cu asta?

— Numai un hot poate sa prinda un alt hot, Harry. Tu ai spus-o.

Fox il privi uluit.

— Dar e in inchisoare, sir. Chiar dumneavoastra ati spus!

— De patru ani, spuse Ferguson. Dar daca am putea face ceva in privinta asta?

46

Telefonul interior suita §i Ferguson se duse sa-l ridice. Dadu din cap.

— Bine. Spune-i ca venim imediat.

Se intoarse spre Fox.

— Haide, Harry, ia-ti haina si s-o luam din loc. N-avem prea mult timp.

Se indrepta spre usa urmat de Fox.

— Cu respect, sir, incotro?

— La cazarma Bradbury din Hereford, Harry. Statul major al regimentului 22 al Serviciului Aerian Special. Iti explic pe drum.

Si iesi ca o vijelie.

Afara in strada era frig, ploaia se reflecta pe asfaltul negru si dupa ce Bentleyul mare si negru porni, Harry Fox se lasa pe speteaza scaunului si isi incheie cu o singura mina vechea sa manta de cavalerist. Atitea lucruri ii roiau prin minte, atitea se intimplasera si Brosnan il obseda! Acest om pe care nu-l intilnise niciodata si pe care totusi simtea ca-l cunoaste ca pe un frate. Inchise ochii si se-ntreba oare ce facea Brosnan acum.

*

Insula Belle este o stinca situata la 40 de mile est de Marsilia si la vreo zece mile de coasta. Fortareata, un anacronism din secolul al optsprezecelea, pare sa creasca chiar din stinci, fiind unul din cele mai sinistre peisaje din toata Mediterana. Acolo nu exista decit fortareata, cariera de granit si vreo sase sute de detinuti — politici sau criminali dintre cei mai periculosi. Majoritatea au condamnari pe viata si, intrucit autoritatile franceze iau in serios termenul, majoritatea vor muri aici. Un lucru e sigur. Nimeni n-a evadat vreodata din Insula Belle.

Motivele sint simple. Nici un vas nu se poate apropia mai mult de patru mile si zona libera stabilita in jurul insulei este supravegheata indeaproape cu un excelent sistem radar. Iar Insula Belle mai are un sistem de protectie extrem de eficient pus la dispozitie chiar de natura, un fenomen cunoscut pescarilor locali sub numele de „Scocul morii", un curent cumplit de zece noduri la ora care preface apa intr-o spuma alba chiar si in zilele linistite. Iadul pe pamint intr-o furtuna.

Martin Brosnan statea intins pe pat intr-o celula de la etaj si citea cu capul sprijinit in palme. Era gol pina la briu, cu trupul

puternic si musculos, calit de munca grea in cariera de granit. In partea stinga a pieptului avea doua rani vechi, de

glonte, urite si zbircite. Parul negru era exagerat de lung, aproape pina la umeri, in asemenea privinte autoritatile erau uimitor de civilizate, dupa cum indicau si cartile de pe etajera de lemn de deasupra patului.

Omul de pe patul de vizavi ii arunca un pachet de Gitanes.

— Trage o tigara, Martin, spuse el in franceza.

Parea sa aiba vreo 65 de ani, avea parul foarte alb si ochii de un albastru viu pe o fata ridata, comica. Se numea Jacques Savary, nas din Mafia corsicana si unul din cei mai faimosi gangsteri ai Marsiliei la vremea lui. Se afla in detentie pe Insula Belle din 1965 si era sortit sa ramina acolo pina la moarte, ceva neobisnuit pentru un individ cu trecutul lui, caci de obicei Mafia corsicana, cel mai mare sindicat organizat al crimei din Franta, reusea sa-si foloseasca formidabila sa influenta asupra aparatului judiciar pentru a trage sforile in favoarea unor membri de nivelul lui Jacques Savary, aflati la ananghie.

Dar Savary era un tip deosebit. El preferase sa se alature cauzei OAS. Se spunea ca Charles de GauUe scapase cu viata din cel putin 30 de atentate, dar niciodata nu fusese atit de aproape de moarte ca in timpul atacului al carui creier fusese Jacques Savary, in martie 1965. Mafia il salvase cel putin de la executie, acceptind in schimb o condamnare pe viata pe Insula Belle, pre-supunind in mod gresit ca eliberarea lui va putea fi aranjata la o data ulterioara.

Ploaia biciuia fereastra, vintul suiera. Savary spuse:

— Ce citesti?

— Eliot, ii spuse Brosnan. „Ceea ce numim inceput este de-seori sfirsitul si a sfirsi inseamna a incepe. Sfârsitul este punctul din care incepem."

— *Patru cvartete,* „Little Gidding", spuse Savary.

— Bravo, ii spuse Brosnan. Vezi avantajele unei educatii scumpe, Jacques? Si tu o capeti pe gratis.

— Si tu, prietene, ai invatat multe lucruri. Mai stii sa deschizi usa cum te-am invatat eu?

Brosnan ridica din umeri, isi dadu jos picioarele, lua o lingura din dulapiorul de linga pat si se duse la usa. Broasca era acoperita cu o placuta de otel si reusi repede sa bage coada lin-

gurii intre marginea placutei si usorul usii. O manevra citeva secunde, se auzi un declic si deschise usa citiva centimetri.

— Aceleasi broaste din 1852 sau cam pe-acolo, spuse Savary.

— Si ce-i cu asta? N-ajung mai departe de palier, spuse Brosnan. Nu ti-am spus pina acum, dar am gasit cindva o metoda de a evada. Un pic de catarat, o mica balaceala in sistemul central de canalizare si as putea fi afara. Am descoperit asta acum trei ani.

Savary se ridica in capul oaselor, palid la fota.

— Atunci de ce n-ai facut nimic?

— Fiindca nu rezolvi nimic Esti tot pe stinca si n-ai unde sa te duci.

Se auzi zgomot de pasi urcind treptele de otel de la celalalt capat al palierului si Brosnan inchise repede usa si rasuci din nou lingura. Se auzi un declic discret si fugi spre pat si se intinse.

Pasii se oprira afara, o cheie se rasuci in broasca si usa se deschise. Paznicul in uniforma care se uita inauntru era un om cu infatisare prietenoasa, pe nume Lebel, cu o mustata stufoasa, ca de morsa. Purta o manta de ploaie.

— Hai, urniti-va, am nevoie de voi.

— Ce-am facut ca sa meritam aceasta onoare, Pierre? intreba Savary.

— Cind sufar eu, suferiti si voi. Stii ca tin la voi, spuse Lebel in timp ce ieseau pe palier. Ticalosii mi-au dat adineauri instructiunile de inmormintare pentru luna viitoare si stiti care-i regulamentul. Ultima partida de inot trebuie sa aiba loc noaptea.

Se oprira, asteptând ca Lebel sa descuie uriasa usa din plasa de otel de la capatul palierului si Brosnan arunca o privire prin ea spre holul central de dedesubt.

— Cine a murit? intreba Savary.

Lebel se uita la hirtia pe care o tinea in mina:

— 67824. Bouvier. A stat inchis treizeci si doi de ani. Cancer la intestine.

Gindul la cele auzite era indeajuns de sumbru ca sa stavileasca orice alta conversatie. Coborira in hol si se-ndreptara spre usa care ducea afara, unde un alt paznic le descuie grilajul. Traversara curtea exterioara si urcara scara spre morga.

Era o incapere destul de simpla, cu pereti spoiti cu var si luminata de un singur bec. Mai multe banci de lemn bine spalate

stateau frumos aliniate. Cadavrul astepta pe una din ele, infasurat intr-un sac de pinza pentru cadavre. Un detinut batrin, imbracat intr-o salopeta care-i era prea mare, cu umerii incovoiati de batrinete, freca podeaua cu formol. Se opri, rezemindu-se de matura.

— Totul e pregatit, domnule.

Brosnan stia ce are de facut, indeplinise aceasta corvoada de multe ori. De unul din pereti era proptit un carucior simplu de lemn, pe care il impinse pina linga banca si impreuna cu Savary ridica mortul pe el.

— Bun, spuse Lebel. Sa mergem.

— Si preotul? intreba Savary in timp ce manevrau caruciorul pe trepte.

— A zis ca nu vrea preot. Era ateu.

Savary era surprins.

— Ce naiba, toti au dreptul la un preot cind mor!

Isi intoarse privirea intr-o parte, spre Brosnan.

— Pentru mine sa ai grija sa se faca totul cum se cuvine.

— Tu nu mori, puslama batrina, spuse Brosnan. Tu o sa traiesti vesnic.

Paznicul care era de serviciu la casuta portarului iesi sa deschida grilajul si pornira, dar n-o luara pe drumul spre port, ci cotira la stinga, in sus. Era greu sa impingi la deal. In cele din urma iesira pe un mic platou de la marginea stincilor.

Nu era luna si stinca se pravalea abrupt, vreo 12 metri buni, pina in apa. Aveai acolo senzatia de valuri, de apa zbuciumata, de spuma alba, si Brosnan simtea sare pe buze — gustul libertatii.

In spatele lor, Lebel aprinse o lumina deasupra unei usi de lemn si o descuie.

— Hai sa-i atirnam greutatile.

Era o incapere mica, cu o banca de lemn in mijloc, pe care Brosnan si Savary asezara cadavrul. Pe unul din pereti era agatata o colectie intreaga de mantale de ploaie si de veste de salvare portocalii. Detaliul cel mai interesant erau gramezile de lanturi grele de otel, incolacite frumos pe podea, asezate pe categorii de greutate, conform unui panou de pe peretele din spate.

— Asa... Lebel isi consulta documentele. Cind a murit, avea cincizeci si unu de kilograme. Iisuse, nu se poate asa ceva! O sa

pluteasca precum un dop pe curentul ala! Se intoarse spre o foa-

50

ie prinsa pe perete. Aici scrie ca trebuie patruzeci si cinci de kilograme de lant. Legati-i-l.

Brosnan lua un lant din gramada respectiva si incepura sa-l treaca prin cirligele cu care era prevazut in acest scop Sacul de cadavre.

— M-am intrebat deseori, Pierre, de ce faceti atita caz de greutatile astea, observa Savary. De ce le schimbati atit dupa greutatea corpului.

Lebel scoase un pachet de Gauloises si le oferi cite una.

— E simplu. Scocul morii nu e un singur curent, cum isi inchipuie cei mai multi. Sint doua curente. Daca stai la suprafata, te poarta pina pe stincile de la St. Denise, la zece mile in sus pe coasta, si daca ar tot aparea mereu cadavre plutind pe acolo, ar baga in sperieti batrinele care-si plimba catelul pe faleza. Dar daca lasi cadavrul sa cada pina la treizeci de stinjeni, curentul il duce in largul marii. Deci factorul greutate este esential. Oricum, hai sa terminam mai repede!

Brosnan si Savary carara impreuna cadavrul pina la marginea stincii. Statura acolo o clipa si Savary spuse:

— Iti spun eu ca trebuie sa aiba un preot. Nu e corect. Lebel, care in fond era un om cumsecade, isi scoase sapca si

spuse:

— Bine. Primeste, Doamne, sufletul robului tau, 67824, Jean Bouvier. Nu prea s-a bucurat de viata. Poate faci mai mult pentru el in viata de apoi. Isi puse sapca la loc. Gata, dati-i drumul!

Brosnan si Savary il balansara de citeva ori, apoi ii dadura drumul. Cadavrul se rasuci o data, se scufunda in spuma alba de dedesubt si disparu. Ramasera cu ochii pironiti asupra apei.

Savary sopti:

— Numai asa o sa scap de pe stinca asta. Aici o sa mor, Martin.

In glasul lui se simtea durere si o disperare totala. Brosnan ii puse o mina pe umar.

— Poate — si totusi, poate ca nu va fi asa.

Savary se-ntoarse spre el privindu-l intrebator, iar Lebel inchise usa, o incuie si stinse lumina.

— Gata, hai sa mergem.

51

Si pornira inapoi, urmindu-l in jos, pe carare, cu capetele aplecate, ferindu-se de ploaie.

*

La ora sase dimineata, Ferguson si Harry Fox luau micul dejun intr-un local pentru camionagii de pe soseaua A40, in apropiere de Cheltenham. Fox nu mai mincase o costita cu oua atit de buna de la popota ofiterilor din garnizoana Combermere, din Windsor. Ferguson era vizibil la fel de impresionat.

— Dar Devlin cum e, sir?

— Un tip remarcabil. Trebuie sa aiba saizeci si unu de ani. Originar din Ulster. Din comitatul Down, cred. Tatal executat in timpul razboiului anglo-irlandez din 1921, pentru ca luptase intr-un detasament volant. Scolit la iezuiti, si-a luat cu brio diploma in literatura engleza la Trinity College. Invatat, scriitor, poet si un puscas deosebit de periculos al IRA in anii '30. In 1936 a plecat in Spania. A luptat in brigada Washington impotriva lui Franco. Capturat de trupele italiene si intemnitat in Spania pina in 1940, cind Abwehr-ul a obtinut eliberarea lui si l-a adus la Berlin, ca sa vada daca n-ar putea fi cumva de folos spionajului german.

— Si a fost, sir?

— Problema, din punctul lor de vedere, era ca tipul prezenta un mare risc. Vezi tu, era foarte antifascist. Sectia irlandeza a Abwehr-ului l-a folosit o data. Trimisesera in Irlanda un agent, un anume capitan Goertz. Cind acesta s-a impotmolit, l-au parasutat pe Devlin acolo ca sa-l salveze. Din nefericire, Goertz a fost prins si Devlin a trebuit sa se ascunda citeva luni, pina a reusit sa se-ntoarca la Berlin prin Portugalia. Dupa aceea, din punctul de vedere al Abwehr-ului, Irlanda a ramas pe linie moarta si Devlin s-a angajat conferentiar la universitatea din Berlin. Pina in toamna lui 1943.

Ferguson intinse mina dupa gemul de portocale.

— E intr-adevar foarte bun. Cred ca o sa-i cer un borcan.

— Toamna lui 1943, spuse Fox rabdator.

— Harry, ce stii tu despre atentatul nemtilor asupra lui Churchill, din noiembrie 1943?

Fox izbucni in ris.

— Haideti, sir, astea-s povesti babesti!

Apoi, observind expresia fetei lui Ferguson, se opri din ris.

— Nu-i asa, sir?

— Bine, Harry, hai sa presupunem ca e doar o istorioara reusita. Scenariul ar suna cam asa. Devlin, plictisit de moarte la universitatea din Berlin, primeste o oferta din partea Abwehr-ului. Urmeaza sa fie parasutat in Irlanda, apoi sa-si croiasca drum pina in Norfolk ca sa actioneze ca intermediar intre cea mai eficienta femeie agent pe care a avut-o Abwehr-ul in tot razboiul si o forta de soc de parasutisti germani condusa de colonelul Kurt Steiner, obiectivul acestui exercitiu fiind capturarea lui Churchill, care statea intr-o casa de tara, in apropierea satului Studley Constable.

— Continuati, sir.

— Totul a fost inutil, bineinteles. Acolo nici macar nu era Churchill, ci doar o sosie, in timp ce marele om se indrepta spre Teheran. In tot cazul, Steiner si oamenii lui au murit. De fapt, toti in afara de unul: Devlin, cu viclenia lui irlandeza, a scapat.

Harry Fox intreba, uimit:

— Vreti sa spuneti ca toate astea sint adevarate, sir?

— O sa mai treaca inca vreo citiva ani pina se vor deschide aceste dosare secrete, Harry. Asteapta si ai sa vezi.

— Si Devlin a lucrat pentru nazisti? Nu-nteleg. Parca spuneati ca era antifascist.

— Lucrurile sint ceva mai complicate. Cred ca daca cineva din tabara noastra i-ar fi sugerat sa incerce sa-l rapeasca pe Adolf Hitler, s-ar fi avintat in aceasta misiune cu si mai mult entuziasm. Deseori, in viata nu noi jucam jocul, Harry, el ne joaca pe noi. O sa-nveti asta cind ai sa mai imbatrinesti.

— Si cind o sa ma mai destept?

— Asta e, Harry. Invata sa rizi de tine insuti. E o calitate de nepretuit. In perioada de dupa razboi, Devlin a fost profesor la un colegiu american din vestul mijlociu. S-a intors pentru scurt

timp in Ulster in timpul conflictului de granita din 56-59. Apoi a revenit din nou in perioada tulburarilor iscate pentru apararea drepturilor civile in 1969. A fost unul din intemeietorii Armatei

Republicane Irlandeze Provizorii. Dupa cum am spus mai inain-

te, n-a fost niciodata de acord cu campania de plasare a

bombelor. In 1975, din ce in ce mai deziluzionat, s-a retras oficial din miscare. E o legenda vie, chiar daca asta este o expresie banala. Din 1976, in pofida puternicei opozitii a anumitor cercuri, de-

tine un post de profesor suplinitor la facultatea de engleza din vechea lui universitate, Trinity College.

Ferguson isi impinse «caunul indarat si se ridicara sa plece.

— Si el si Brosnan erau prieteni? intreba Fox.

— Asa cred. Dar eu mai cred ceva: ca ceea ce i s-a intimplat lui Brosnan in Franta a fost pentru Devlin ca o ultima picatura. Pina acum.

Ramase in usa aruncind o privire spre parcarea murdara si ii facu semn cu mina soferului sau.

— Hai, Harry, sa-i dam bataie pina la Hereford.

*

Curind dupa micul dejun, Barry lucra la harti in apartamentul lui, cind se auzi o bataie discreta in usa. O deschise, lasindu-l sa intre pe Romanov.

— Ce-ai facut cu pasapoartele? se interesa Barry.

— Nici o problema. Te duci la ora zece sa-ti faci fotografiile, la locul cunoscut. Pasapoartele vor fi gata dupa-amiaza. Mai ai nevoie de ceva?

— Da, de documentatie pentru ruta Jersey. Pe acolo o sa ma duc. Turist francez in vacanta.

— Nici o problema, ii spuse Romanov.

Odata ajuns in Jersey, se va afla pe pamint britanic si va putea sa ia o cursa interna spre oricare din aeroporturile din insula britanica, unde vama si formalitatile de emigrare erau mult mai simple decit daca ar fi aterizat pe Heathrow, la Londra.

— Daca ridic „pachetul" miercuri dupa-amiaza, trebuie sa fiti pregatiti sa-l luati in primire in aceeasi noapte, spuse Barry. E de preferat un trauler, sa zicem la vreo cincisprezece mile de coasta.

— Si cum se va face jonctiunea?

— Il vom pune pe tipul pe care il vor gasi oamenii tai din Londra sa faca rost de o barca. E suficient un barcaz bun de vreo paisprezece metri ca sa opereze undeva in largul acestei zone.

Batu usor harta cu palma. Pe aici, pe undeva, pe coasta, vizavi de Insula Man. La sud de Ravenglass.

— E-n regula.

— Eu plec diseara spre St. Malo si traversez pina la Jersey miine, folosindu-ma de pasaportul francez. De la Jersey e un

zbor al British Airways la prinz, spre Manchester. A doua zi ma intilnesc cu omul tau de legatura din Londra, pe digul de la Mo-recambe, la ora douasprezece. Morecambe e o statiune de vara, pe coasta, mai jos de Lake District. O sa ma recunoasca dupa fotografia pe care precis o aveti la dosar in biroul KGB de la ambasada voastra din Londra.

Romanov privi in jos spre harta.

— Frank, daca ne iese treaba asta, va fi cea mai mare lovitura din cariera mea. Esti sigur? Esti intr-adevar sigur?

— Ca vei deveni erou al Uniunii Sovietice, decorat de batrinul Leonid Ilici Brejnev in persoana?

Barry il batu pe umar.

— Nu-ti face nici o grija, batrine Nikolai. Mergem la sigur.

4

Regimentul 22 al SAS (Serviciul Aerian Special) e ceea ce in termeni militari se numeste o unitate de elita. Cineva a remarcat odata ca, din toata armata britanica, SAS se apropia cel mai mult de SS. Un omagiu cam amar adus uluitoarelor succese repurtate de aceasta unitate in operatiunile anti-insurectionale si de razboi de gherila urbana, domenii in care cei din SAS sint fara indoiala experti mondiali in materie, avind in spate treizeci de ani de experienta cistigata in junglele din Malaiezia si Borneo, in deserturile Arabiei de Sud si ale Omanului, in tinuturile inverzite din South Armagh si pe strazile dosnice din Belfast. SAS primeste numai voluntari, soldati care au luptat deja in alte unitati. Sistemul de selectie este atit de dur, atit fizic, cit si intelectual, incit doar cinci la suta din candidati sint acceptati.

*

Biroul comandantului regimentului 22 al SAS de la cazarma Bradbury din Hereford era simplu si functional, desi poate cam spartan. Ceea ce te surprindea cel mai tare era insasi persoana comandantului, prea tinar pentru un locotenent-colonel, cu o fata vioaie, inteligenta, bronzata de prea multa expunere la soarele desertului. Printre panglicile medaliilor de deasupra buzunarului se zarea si Crucea Militara. Sedea sprijinit de speteaza scaunului, ascultind cu atentie.

Dupa ce Ferguson termina de vorbit, colonelul dadu din cap.

— Foarte interesant.

— Dar se poate? intreba Ferguson.

Colonelul zimbi usor.

— O, da, domnule brigadier, eu nu vad nici o problema. Cam asta fac tot timpul baietii mei in South Armagh. Cred ca Tony Villiers e omul pentru asa ceva.

Apasa pe interfon.

— Capitanul Villiers, cit se poate de repede; pina apare, adane trei ceaiuri.

Ceaiul era excelent, conversatia — mai mult birfe din armata. Trecusera vreo cincisprezece minute, cind cineva batu la usa si intra un tinar de 26-27 de ani. Cindva avusese nasul spart, probabil pe ringul de box, dupa cum arata. Avea pe el un trening negru, dar detaliul cel mai important din infatisarea lui era parul: negru, incilcit, lung aproape pina la umeri.

— Iertati-ma ca am intirziat, sir. Eram pe pista.

— Nu-i nimic, Tony. As vrea sa ti-i prezint pe brigadierul Ferguson si pe capitanul Fox.

— Domnilor...

Villiers dadu din cap.

— Domnul brigadier Ferguson e de la DI5, Tony. Are o misiune de genul celor pentru care noi sintem cei mai potriviti. Prioritate maxima. Cred ca e de competenta departamentului tau.

— E vorba de Irlanda, sir?

Ferguson spuse:

— Exact. Vreau sa rapesti pe cineva pentru mine. Dupa informatiile mele, isi va petrece weekendul in cabana lui din comitatul Mayo, pe coasta, in apropierea golfului Killala. Am nevoie de el in treizeci si sase de ore. Sa-mi fie predat duminica dimi-

neata la Londra. Crezi ca ai sa reusesti?

— Nu vad de ce nu, sir.

Villiers se duse agale spre harta Irlandei, agatata pe perete.

— E la numai nouazeci sau o suta de kilometri de granita cu Ulsterul.

— Excelent, spuse Ferguson.

— Presupun ca e cineva din IRA. O persoana importanta?

— Un profesor universitar pe nume Devlin. Vei primi instructiuni amanuntite.

Villiers reactiona prompt.

— Liam Devlin, sir? Credeam ca s-a retras.

— Asa crede si el, spuse Ferguson.

Ezita:

— Esti sigur ca poti sa faci treaba asta, asa, cit ai zice peste?

Villiers rinji si isi trecu mina prin par.

— De aceea nu ma tund niciodata, sir. Dispensa speciala. Vreau sa spun ca in Crossmaglen trebuie sa intri in pielea personajului.

Isi cocosa umerii si glasul i se schimba, capatind accentul dur, specific Ulsterului.

— Camuflajul personal e foarte important, sir. Altii folosesc laboratoare de fonetica pentru a invata franceza sau mai stiu eu ce. La SAS va putem invata in doua saptamini cum sa vorbiti cu accentul oricarui tinut irlandez care va trece prin cap.

— Meseria de soldat, spuse Ferguson, nu mai e ca pe vremea mea.

Colonelul se ridica in picioare.

— Bine, domnilor, haideti acum sa mergem la Sectia operatii. Trebuie sa discutam toate detaliile. Ia-o tu inainte, Tony,

Cind trecura pragul usii, Villiers lua usor intre degete cravata Diviziei de Garda de la gitul lui Fox.

— Ce regiment?

Fox, in stare sa recunoasca oricind un membru al Garzii, chiar si cu parul lung, spuse:

— „Blues and Royals". Dar dumneata?

— Grenadieri, spuse Villiers. Acolo ti-ai pierdut mina?

—- Da, spuse Fox. Am luat alta servieta decit cea care trebuia.

— Asa se-ntimpla.

Traversara cimpul de parada prin aburii de ceata ai diminetii. Deasupra lor se inalta turnul cu ceas. Villiers se opri.

— Daca va intereseaza, aici sint trecute numele tuturor membrilor regimentului ucisi din 1950 pina acum.

Fox se opri si se uita la numele barbatilor care murisera pe toate cimpurile de batalie posibile. Se incrunta:

— Doamne Dumnezeule, aici e trecut un tip care a murit in Etiopia in 1968. Ce naiba cauta acolo?

— Intreaba-ma sa te-ntreb, spuse Villiers.. Nu-i treaba noastra sa judecam de ce si pentru ce si nici alte asemenea vechi aiu-

reli englezesti. Poate ca peste vreo zece ani o sa va-ntrebati ce cautam eu miine seara in Mayo.

Mai tirziu, dupa ce Bentleyul iesi pe poarta principala si pornira inapoi, spre Londra, Fox spuse:

— Chiar credeti ca voi izbuti, sir?

— Harry draga, pina la inceputul lui 1976, patruzeci si noua de soldati britanici fusesera ucisi in South Armagh si nici macar un singur membru al IRA, drept care cei din SAS au fost trimisi acolo sa actioneze clandestin. In anul urmator, doar doi voluntari ai regimentului de aparare din Ulster au fost ucisi in intreaga zona. Rezultatul vorbeste de la sine.

— De acord, sir, dar un singur lucru ma nelinisteste. Deci Tony Villiers si baietii lui sint buni. Tipii aia doi pe care-i ia cu pi mi-au facut o impresie buna, recunosc. Dar si Devlin e bun. Stiu ca nu mai e tinar, dar daca se hotaraste sa traga el primul?

— Asta va si face individul ala, spuse Ferguson. Dar ai auzit ce ordine i-am dat lui Villiers. Il vreau neatins de mina omeneasca. N-am ce face cu el daca tiraste un picior sau mai stiu eu ce.

Casca.

— Vreau sa atipesc un pic, Harry. Trezeste-ma la Cheltenham si mincam ceva in localul acela superb.

Inchise ochii, isi incrucisa miinile peste burta, se lasa pe spate in coltul masinii si adormi pe loc.

*

In momentul acela, Frank Barry cobora din hidroglisor in

portul St. Helier de pe insula Jersey, venind de la St. Malo. Conform pasaportului francez fals furnizat de KGB, era un comis voiajor din Paris, pe nume Pierre Dubois. Isi imbibase bine parul cu briantina, isi facuse carare intr-o parte si purta o pereche de ochelari mari cu rame negre de baga. Infatisarea lui se potrivea perfect cu fotografia pe care i-o facusera. Schimbarea era uluitoare, dar, dupa cum constatase de atitea ori in trecut, se putea realiza cu mai nimica.

Cincisprezece minute mai tirziu, un taxi il lasa la intrarea in aeroport. Se duse direct la ghiseul lui British Airways si isi cumpara bilet pentru avionul de Manchester.

Avea de asteptat o ora. Se opri la magazinul cu scutire de taxe, sa-si cumpere un cartus de tigari si o sticla de coniac. Vinzatoarea i le puse intr-o punga de plastic si-i zimbi.

59

— Sper ca v-ati simtit bine aici.

— Bineinteles, spuse Barry. Minunate locuri! Voi reveni cu placere.

Si se indrepta spre sala de plecare.

*

Vechea casa de ferma, cuibarita printre fagi pe colina de deasupra golfului Killala, beneficia de una din cele mai frumoase privelisti de pe toata coasta vestica a Irlandei.Devlin nu se mai satura admirind-o. De pe terasa pe care o construise in timpul lui liber, cu un an in urma, vedea marea dincolo de stinci, tocmai pina in Newfoundland, soarele alunecind in mare ca o portocala singerie, iar in dreapta, peste golful Sligo, muntii din Donegal. Se intoarse si intra in casa.

Liam Devlin era un barbat scund, cam de un metru saizeci si cinci si, la saizeci si unu de ani, parul lui saten, ondulat, nu dadea semne de incaruntire. In dreapta fruntii avea o cicatrice decolorata, o veche rana de glonte, fata ii era palida, ochii de un albastru intens si un usor zimbet ironic parea sa-i arcuiasca permanent coltul gurii. Chipul unui om care descoperise ca viata e o gluma proasta si hotarise ca singurul lucru de facut e sa rida de ea.

Se duse in bucatarie, isi sufleca minecile bluzei negre de lina si incepu sa curete metodic cartofi si legume pentru o tocana,

fluierind incetisor. Era inca necasatorit, numai pentru ca asa dictasera imprejurarile din viata lui si nu din alte motive, dar acum ii convenea. Ii placea sa fie singur, sa poata face ce vrea, desi existau inca destule femei, chiar si cite o studenta, care ar fi fost fericite sa-si petreaca weekendurile cu el, in Mayo.

Puse tocana pe plita, se duse in camera de zi si adauga lemne pe foc. Afara se intunecase. Trase draperiile de la usile de la balcon, isi turna un whisky irlandez Bushmills, marca lui preferata, si se instala linga foc. Isi plimba mina de-a lungul etajerei de linga semineu, alese un exemplar din *Judecata de la miezul noptii* in irlandeza, si incepu sa citeasca.

O boare de aer rece ii atinse obrazul si focul pilpii. In clipa cind isi ridica privirea, alertat brusc, usa dinspre hol se dadu de perete si Tony Villiers pasi inauntru, imbracat cu o jacheta de pinzâ groasa, inchisa la culoare, jeans si foarte nebarbierit. Combinatia asta il facea sa para un individ extrem de periculos.

pistolul automat Browning din mina dreapta era o confirmare, il pipai cu dexteritate pe Devlin, in cautarea unei arme ascunse, nu gasi nimic si se dadu indarat, satisfacut.

— Ia te uita! spuse incet Devlin si se ridica, rezemindu-se de polita de deasupra semineului mare din piatra, cu un picior pe vatra. Si din ce club faci parte, fiule? „Mina Rosie" din Ulster, LJVF sau care?

— Usurel, domnule profesor, spuse Tony Villiers intr-o engleza impecabila.

— Iisuse Hristoase, spuse Devlin prietenos, iarasi voi astia, lua-v-ar naiba!

Isi strecura mina dreapta in semineu si insfaca un pistol Walther atirnat acolo pe un cui, tocmai pentru asemenea cazuri extreme. Mina se intoarse si trase dintr-o singura miscare lina, lovindu-l pe Villiers in umarul sting si izbindu-l de perete, in timp ce Browningul ii cadea pe podea.

Villiers se stradui sa se ridice intr-un genunchi, singele prelingindu-i-se printre degetele cu care se tinea de umar.

— Frumos lucrat, spuse el. Chiar foarte frumos.

— Cu linguseala n-ajungi nicaieri, fiule, spuse Devlin.

In spatele lui se auzi o trosnitura, usa dinspre bucatarie se dadu de perete si cei doi insotitori ai lui Villiers navalira in incapere, cu pistoalele automate gata sa traga.

— Viu! striga Villiers. Nu v-atingeti de-un fir de par de pe

capatina lui! E un ordin.

Zimbi salbatic.

— Le cer cam mult, domnule profesor, sint invatati numai sa ucida. V-as sfatui sa aruncati arma.

— SAS, nu-i asa? spuse Devlin.

— Ma tem ca da.

— Sfinta Fecioara! Mai bine mi-l trimiteau pe Diavol! Cu el macar sint in relatii bune.

Se intoarse spre ceilalti doi.

— Credeti ca ati putea face ceva cu umarul lui? Ma gindesc la covor. E persan. Un dar de la un prieten.

Tony Villiers clatina din cap.

— Mai tirziu, domnule profesor. Deocamdata va rog sa va pregatiti o valiza cu tot ce credeti ca va este necesar pentru o calatorie mai lunga.

61

— Si unde anume am putea pleca?

— Pai, daca totul merge conform planului, peste trei ore vom trece granita in Ulster. Transportul mai departe ne este asigurat miine dimineata, prin amabilitatea Corpului de aviatie al trupelor de uscat. Probabil ca pe la prinz veti fi la Londra. Daca as fi in locul dumneavoastra, mi-as lua si o manta de ploaie.

Villiers scoase din buzunar un pachet cu pansamente si se apuca sa-l deschida cu dintii.

— In ultimul timp a fost o vreme oribila acolo.

Devlin clatina din cap.

— Ce scoala ai urmat, fiule?

— Eton.

— Dumnezeule! Trebuia sa-mi fi dat seama. Ce s-ar fi ales de Imperiul Britanic fara voi?

— Cred ca mai nimic, spuse Tony Villiers taios. Timpul ne zoreste, domnule profesor. Va rog sa faceti ce va spun fara alte discutii.

— Asa voi face.

Devlin se-ndrepta spre usa, urmat de unul din soldati.

— Dar asta numai fiindca sint fascinat. Abia astept sa aflu despre ce e vorba. Serveste-te cu un Bushmills.

Zimbi si iesi pe hol.

*

Morecambe este o statiune pe coasta din Lancashire, la sud de Lake District, un orasel linistit, care, chiar si in sezonul de vara, atrage mai mult oameni in virsta. Nu prea se-ntimpla mare lucru aici. Cineva a spus odata cu rautate ca atunci cind mor oameni in Morecambe nu sint ingropati, ci pur si simplu siht asezati in adaposturile din statiile de autobuz ca sa dea impresia ca orasul e aglomerat.

Frank Barry il gasi destul de placut. Nu intilneai prea multi oameni, ceea ce era de asteptat in noiembrie, dar el considerase intotdeauna ca statiunile de pe litoral sint mai interesante in afara sezonului. Restaurantele si magazinele erau inchise pe perioada de iarna, faleza pustie: o lua spre larg pe podetul de lemn, simtindu-se vesel fara nici un motiv si se opri la balustrada, tragind in piept minunatul aer sarat. Apele intunecate ale golfului Morecambe, biciuite de vint, formau valuri cu creste inspu-

mate, iar spre nord se zareau prin ceata muntii din Lake District, ca o umbra la orizont.

Isi aprinse o tigara si astepta. Dupa un timp, auzi pasi bocanind sec pe podul de scinduri, in spatele lui. Barbatul care se propti de balustrada, in dreapta lui, purta o manta de ploaie de culoare inchisa si palarie. Avea probabil vreo treizeci de ani si o fata tinara, inteligenta, iar ochelarii cu rame de otel ii dadeau de furca din cauza ploii.

Barry, care isi lepadase ochelarii cu rame de baga si isi spalase briantina de pe par la motelul unde trasese noaptea trecuta, se intoarse si zimbi:

— Chestiile astea sint o mare problema pe o asemenea vreme.

Tinarul confirma din cap, puse jos servieta pe care o cara si isi sterse ochelarii cu o batista.

— Asa e, domnule Barry. Am incercat acum citiva ani sa port lentile de contact, dar din pacate am alergie la ele.

Engleza lui era excelenta, doar cu un vag accent.

— Ai ceva pentru mine?

Tinarul atinse servieta cu piciorul.

— Tot ce va trebuie.

— Mare lucru, spuse Barry. Rar ti se-ntimpla in viata sa obtii totul.

— Am inclus si o notita cu numarul de la Londra prin care ma puteti contacta in cazuri extreme, domnule Barry. Va rog sa-l memorati si sa distrugeti hirtia.

Barry ridica de jos servieta si rinji.

— Fiule, eu faceam treburi de-astea cind tu mai erai inca atirnat de sinul sting al maica-tii.

Se indeparta de-a lungul podetului, pasii lui rasunind pe scinduri. Tinarul ramase unde era. Abia cind ecoul pasilor se stinse, se dezlipi de balustrada.

*

Barry inchiriase la aeroportul din Manchester un Ford Cortina si acum strabatea cu el Lancasterul; vira pe soseaua A6 si o lua spre nord, spre Lake District, la douazeci de minute dupa ce se despartise de omul de la KGB pe faleza de la Morecambe.

63-

Merse vreo optsprezece sau douazeci de kilometri, apoi trase pe dreapta intr-un refugiu, opri motorul si deschise servieta.

Dupa cum ii spusese tinarul, gasi inauntru tot ce-i trebuia. Cu cine trebuia sa ia legatura intr-un loc numit Marsh End, la sud de Ravenglass, pe coasta cumbriana, foarte aproape de poligonul de testare de la Wast Water. Detalii despre jonctiunea de joi noaptea — pentru asta facusera rost de un trauler al flotei ruse de pescuit din nord. Si, desigur, numarul de telefon al tinarului de la Londra. Mai interesant decit toate era pistolul cu surdina atasata la capat, un Ceska cehesc de 7,5 mm. Se mai gaseau acolo citeva cutii cu munitii si cincizeci de mii de lire in bancnote de douazeci, legate frumos.

— Ia te uita ce minunatie! spuse Barry incet, cintarind pistolul intr-o mina.

Il viri in buzunarul impermeabilului. Inchise servieta, punind-o pe locul de linga el, cu lista batuta la masina deasupra ei si porni. Din cind in cind arunca o privire spre lista, memorind detaliile pe care le continea, rind cu rind. Putin mai tirziu parasi soseaua A6 la Levens Bridge si trase in fata unui local de la marginea drumului. Intra la toaleta, se incuie intr-o despartitura, aprinse o tigara si dadu foc listei cu bricheta. Abia dupa ce se facu scrum o arunca in closet si trase apa. Apoi iesi, se urca inapoi in masina si lua calea spre Broughton-in-Furness si spre

coasta cumbriana, fluierind incetisor printre dinti.

*

Kim deschise usa camerei de zi a lui Ferguson si ii introduse pe Tony Villiers si Liam Devlin. Ferguson era la birou, iar Harry Fox statea in picioare linga el. Ferguson isi ridica ochii spre cei doi barbati, privindu-i prin ochelarii sai cu jumatati de lentila, apoi si-i scoase agale.

Haina din pinza groasa inchisa la culoare a lui Tony Villiers ii atirna pe umeri, incheiata neglijent. Pe dedesubt, era infasurat in bandaje, cu bratul sting prins intr-o esarfa. Era alb si tras la fata; durerea lasase urme adinci, in ciuda injectiilor pe care i le facusera in pavilionul militar ai spitalului Musgrave Park din Belfast.

— Domnul profesor Devlin, dupa cum ati ordonat, sir, spuse el.

— Ia uite, puslama batrina, spuse Devlin prietenos. Ai aici un baiat asa de bun si nici nu-l meriti.

Ferguson se ridica in picioare.

— Dumneata, capitane, ar trebui sa fii acum in spital. E un ordin. Ocupa-te tu de asta, Harry. Ia masina mea.

Villiers se clatina si Devlin se apropie repede sustinindu-l cu bratul.

— Usurel baiete, ai facut mai mult decit era necesar.

Villiers reusi sa zimbeasca.

— Fir-ar sa fie, domnule profesor, sa stiti ca-mi placeti! Zau ca da! Si asta-i mare lucru avind in vedere situatia.

— Nici tu nu esti un baiat rau, ii spuse Devlin. Numai uniforma nu prea-mi suride, dar nu si omul care o poarta.

Harry Fox il prinse pe Villiers de cot.

— Bine, hai sa mergem.

Deschise usa si Villiers se intoarse.

— Am o nedumerire, domnule profesor. Puteati sa ma ucideti si nu ati facut-o. De ce?

— Ar fi fost o mare pierdere, spuse Devlin si deodata ochii lui albastri se intunecara. Si n-au fost destule pierderi?

Villiers il privi cu ochi mari, incruntindu-se, si Devlin rise.

— Hai, du-te, baiete, iesi pina nu te corup definitiv.

Usa se inchise in urma lor si Devlin se intoarse cu fata spre Ferguson, desfacindu-si cordonul trendului de culoare inchisa.

— Deci, iata-ne.

— Intr-adevar, iata-ne.

— Crezi ca e rost de o ceasca de ceai? Calatoria a fost cumplita.

Eerguson zimbi si apasa pe interfon.

— Adu ceai, Kim. Portia mea obisnuita si inca un ibric; fa-l foarte tare, ca in Irlanda.

Se intoarsc din nou spre Devlin.

—Te satisface?

— Daca pot sa tin in el b lingurita in picioare.

Se servi cu o tigara dintr-o cutie de pe biroul lui Ferguson, o aprinse si se tolani pe unul din scaunele de linga foc.

— Vad ca o duc bine astia de la DI5.

Usa se deschise si Kim intra cu ceaiul pe o tava de argint, urmat de Harry Fox.

65

— L-am expediat cu Bentleyul direct la pavilionul special de la Melbury House, sir. Am telefonat acolo si l-am anuntat pe colonelul Jackson ca soseste.

— E-n regula, spuse Ferguson. Si asigura-te ca i se da cea mai buna ingrijire.

Kim se retrase si Devlin se servi cu ceai.

— Si dinsul cine e?

— Capitanul Fox este aghiotantul meu personal, spuse Ferguson.

Privirea lui Devlin se opri asupra miinii inmanusate.

— Si probabil ca nu prea te dai in vint dupa indivizi ca mine.

— Nu prea, spuse Fox.

— E-n regula, baiete. Ca sa stim cum stam.

Se lasa tacerea. Ferguson se ridica si arunca o privire pe fereastra, in piateta.

— Esti in mare bucluc, Devlin. Iti dai seama, nu? Sint consemnate impotriva ta delicte grave neispasite, pentru care ai incasa pe putin douazeci de ani, daca nu chiar puscaria pe viata. Cum iti suride Tribunalul Criminal Central de la Old Bailey?

Devlin izbucni in ris.

— Vinzi castraveti la gradinar, Brigadiere. Eu n-o sa ajung pe banca acuzatilor, nici la Bailey si nici in alta parte. Stii asta, o

stiu si eu, si o stie si baiatul asta, daca are un dram de minte. Am fost luat, impotriva vointei mele, dintr-un stat suveran in altul, rapit de trupele britanice, transportat peste granita din Republica Irlanda in Ulster. Eu stiu ca lucrurile n-au mers tocmai bine intre minunatele noastre tari, dar daca tu iti inchipui ca guvernul englez isi doreste taraboiul care ar iesi din asta, pina sus la Natiunile Unite, inseamna ca ti-ai pierdut mintile.

Avea dreptate. O stia, si o stiau si ei. Harry Fox fu cel care dadu glas acestui lucru.

— E un argument, sir. Un argument al naibii-de valabil. Nu putem pune treaba asta pe roate impotriva vointei lui. Daca el nu vrea sa intre-n joc, va trebui sa-l trimitem inapoi.

— Nu fi prost, Harry. Stiam asta de la bun inceput, ii spuse Ferguson.

— Atunci, spuse Devlin, datini drumul.

Ferguson spuse calm:

— Cind l-ai vazut ultima oara pe Brosnan?

66

Devlin il privi circumspect:

— Pe Martin? Acum patru ani.

— Exact, in februarie 1975, cind l-ai trimis in Franta, dupa care §i.a stabilit domiciliul permanent intr-un stabiliment foarte neplacut numit Insula Belle, in apropierea coastei franceze la Mediterana, despre care probabil ca ai auzit.

— Un mic colt de iad, din cite stiu, spuse Devlin.

— Corect exprimat. Si e acolo pe viata. Un stabiliment care, ca si Alcatrazul, se poate lauda ca din el nu scapa nimeni.

— Si?

— Ce ai zice daca eu l-as putea scoate de acolo?

Devlin se incrunta:

— Si cum ai de gind sa faci asta?

— Ajung eu la o intelegere cu autoritatile franceze.

— Dar de ce-ai face-o? De ce ti-ai bate capul?

— Pentru Frank Barry.

Pe fata lui Devlin se putea citi o uluire totala:

— Frank Barry!? spuse el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce are el de-a face cu asta?

— Ei bine, daca poti sa-ti tii inchisa gura aia de irlandez timp de cincisprezece minute, o sa-ti spun.

*

Devlin se plimba incoace si-ncolo prin camera, cu tigara atirnata in coltul gurii, fumul ridicindu-se in rotocoale.

— Bun, spuse el. Frank Barry e un mare ticalos. Nu neg asta si nici faptul ca nu pot sa-l sufar. Frank crede in ceea ce unii numesc puritatea violentei; un termen pompos, care in fond si la urma urmelor nu inseamna altceva decit ca poti ucide pe oricine-ti sta in cale. Cind asta include femei si copii nevinovati, eu nu vreau sa am nici un amestec. Dar voua va sta ca un spin in ochi si e treaba voastra sa scapati de el. Nu-i treaba lui Martin Brosnan si in nici un caz a mea.

— Frank Barry e in razboi cu toata lumea, domnule Devlin, spuse Harry Fox.

Devlin rise.

— O, dar vad ca te pricepi la vorbe, capitane. Ai cumva putin singe irlandez in vine?

67

— Fii intelegator, Devlin, spuse Ferguson. Trebuie sa recunosti ca actiunile lui Barry n-au prea ajutat cauza voastra. A facut tot ce-a putut, la vremea lui, ca sa va minjeasca imaginea si asta s-a intimplat inainte de a fi amestecat in afacerea Mountbatten. Pentru IRA, din punctul de vedere al opiniei publice mondiale, asta a fost unul din cele mai rele lucruri.

— Aici sint de acord cu tine, spuse Devlin. Dar te inseli intr-o singura privinta. Nu mai este cauza mea.

Fox incremeni:

— Vorbiti serios?

Devlin confirma din cap.

— Mai sint si acum cu trup si suflet pentru o Irlanda unita, dar in ceea ce ma priveste cred ca zece ani sint de-ajuns. Prea multi morti, capitane. O adevarata hecatomba. Si cu ce ne-am ales in schimb? Sincer sa fiu, cred ca veti descoperi ca si Martin Brosnan e de aceeasi parere.

— Expune-i propunerea mea, spuse Ferguson. Du-te sa-l vezi, e tot ce-ti cer.

— Si cum s-ar putea aranja asta?

Ferguson ii facu semn din cap lui Harry Fox, care deschise un dosar si scoase un pasaport englezesc pe care-l impinse peste masa. Devlin il lua in mina. Pe el scria „Charles Gorman" si, . -

cind il deschise, dadu cu ochii de propria lui fotografie.

— Si cine e Charles Gorman?

— Un avocat extrem de onorabil. Are birourile in Lincoln's Inn. Il viziteaza pe Brosnan pentru a discuta probleme juridice legate de afacerile familiei. Si posibilitatea unei cereri de gratiere.

Devlin clatina din cap a mirare.

— Incerci cumva sa-mi spui ca sint asteptat sau cam asa ceva?

— Bineinteles. Marti dimineata, poimiine. Poti sa prinzi salupa de aprovizionare a inchisorii intr-un loc numit St. Denise, aflat pe coasta, spre Marsilia.

Devlin batu usor pasaportul cu un deget si se incrunta.

— Ca sa pui la cale asa ceva, cred ca nici macar tie nu ti-a fost tocmai usor sa tragi sforile in Franta.

— Nu chiar, spuse Ferguson. Am stiut doar pe cine sa contactez la SDECE. Colonelul Guyon, care conduce acum Sectia Cinci, este el insusi interesat, pe buna dreptate, sa-i dea de urma lui Frank Barry, mai ales dupa incercarea de asasinare a lordului

68

Carrington pe pamint francez. Prin interventia lui a fost aranjata atit de expeditiv intilnirea ta cu Brosnan.

— Sectia Cinci?

Devlin se strimba.

— Astia ar putea concura pina si cu Himmler si gasca lui. Din cite am auzit, le place sa se joace cu electricitatea.

— Da, dar ce sa facem? Nu prea avem de ales, nu crezi?

— Si vrei sa spui ca Guyon poate aranja eliberarea lui Martin, nu?

— Nicidecum.

Ferguson clatina din cap.

— Pentru asta ar trebur aranjate niste negocieri delicate la un nivel destul de inalt. Nu, deocamdata, tot ce vreau de la tine este sa te vezi cu Brosnan si sa afli daca e de acord in principiu.

— Cu ce? Sa fie liber daca accepta sa-l haituiasca pe Frank Barry si sa actioneze ca un fel de calau oficial pentru tine?

— De ce nu? Un *quidpro quo* foarte simplu. Sau chiar crezi ca ar prefera sa-si petreaca tot restul vietii intr-o celula pe Insula Belle?

Devlin clatina din cap:

— Asta nu stiu. Dar in primul rind gresesti daca-ti inchipui ca Frank Barry il va primi cu bratele deschise. Intotdeauna s-au detestat reciproc. Martin l-a socotit de la inceput un macelar si i-a si spus-o. Pe de alta parte, Martin al nostru e un om foarte complicat. Ucigasul din el este latura lui instinctuala, cea care a iesit la iveala in Vietnam si nu vrea sa dispara, dar aici, sus,.— si se batu pe frunte —, este un invatat, un filozof si un poet de mare distinctie. Nu poti sti niciodata cum va reactiona.

— Vrei sa spui ca e nevoie sa se infurie? intreba Ferguson. Cred ca pot sa aranjez si asta.

Facu semn djn cap spre Fox, care lua o fotografie din dosar si i-o intinse peste birou.

Fata din fotografie sedea pe o duna de nisip, inconjurata de iarba inalta, tinindu-si genunchii cu miinile, cu fata impinsa inainte, rizind. N-avea mai mult de saptesprezece ani, cu un par negru, lung pina la umeri, si un chip de o extraordinara frumusete. Devlin pali ingrozitor in momentul in care lua fotografia.

— O recunosti? intreba Ferguson.

— Da, spuse Devlin in soapta. Norah Cassidy, o verisoara mai indepartata a lui Martin. O fata draguta din Belfas t.

— Si ce s-a intimplat cu ea?

— A murit cu un an in urma, parca. In Franta.

Devlin isi trecu o mina peste fata, apoi incremeni.

— Franta? sopti el. Acum ce anume vrei sa insinuezi, Ferguson?

— In 1979 a plecat la Sorbona sa studieze franceza, spuse Ferguson. Dupa cum era de asteptat din partea unei fete cu vederile ei politice, in curind a intrat in legatura cu diverse organizatii politice extremiste de la universitate. Atunci si-a facut aparitia pe scena Frank Barry.

— Barry? spuse Devlin. Barry si Norah? Nu pot sa cred.

— A fost amanta lui mai bine de un an, dar Belfastul o marcase. La fel ca multe tinere din acel oras, folosea de ani de zile tranchilizante. In tovarasia lui Barry a trecut la droguri mai puternice. In cele din urma s-a stabilit la heroina. A devenit din ce in ce mai dependenta de acest drog, ceea ce i-a convenit lui Barry pentru ca era din ce in ce mai dependenta de el. Cu vreun an in urma, politia a fost cit p-aci sa-l prinda la o ferma, in

Norman-dia. A scapat ca prin urechile acului, dar pe ea a abandonat-o.

— Ticalosul, spuse Devlin.

— Ceea ce ai sa vezi acum nu e placut, dar cred ca e necesar.

Ferguson ii facu semn din cap lui Fox.

— Da-i drumul, Harry.

In coltul camerei era un televizor cu un video sub el. Fox ii dadu drumul si Ferguson spuse:

— Am obtinut caseta prin Guyon, de la Serviciul de informatii francez. Dupa cum am spus, nu e placut, dar asta e.

Aparatul video rula o clipa, apoi aparu imaginea. Chipul lui Norah Cassidy umplu ecranul, un chip ravasit, ofilit, doar o umbra a fetei zfmbitoare din fotografie. Plingea neputincioasa si camera de filmat se retrase pentru a arata ca era tinuta de doua infirmiere. Una din ele ii ridica mineca larga a halatului de spital si camera se apropie pentru a arata zecile de intepaturi din brat produse de injectiile cu heroina, majoritatea rani purulente.

Cadrul se schimba. Acum era intr-un pat ingust de spital, intr-o incapere alba, legata de pat cu curele ca s-o imobilizeze in timp ce se zvârcolea cumplit. Cadrul se-ntrerupse brusc fiind ur-

mat de un alt prim-plan cu chipul ei, in repaos total, relaxat, calm, numai ca nu dormea, era moarta; si camera se retrase dezvaluind trupul ei gol zacind pe o lespede la morga, cu capul asezat pe o bucata de lemn. Medicul patolog era aplecat deasupra ei, cu un bisturiu in mina.

Ferguson spuse:

— Ajunge, Harry, n-are rost sa mai prelungim chinul.

Fox opri repede aparatul video. Devlin se intoarse spre fereastra, cu lacrimi in ochi. Ramase acolo, cu umerii incovoiati. Spuse calm:

— Imi vine sa vomit. Unde e toaleta?

— Drept inainte, usa de acolo, ii spuse Ferguson si Fox se duse repede sa i-o deschida.

Devlin iesi, Fox scoase caseta din aparat, se duse la birqul lui Ferguson si-o aseza cu grija pe birou.

— Stiti ceva, sir?

Ii tremura glasul.

— Una peste alta, cred ca as prefera sa fiu inapoi la Belfast.

— Stiu, Harry, stiu. E o treaba tare, tare murdara, vei descoperi asta pe masura ce vei intra mai mult in ea, dar cineva trebuie s-o faca.

Usa se deschise si Devlin se-ntoarse in incapere. Se duse la bufet, se servi cu un Scotch mare si ramase acolo, savurindu-l.

— Martin o iubea pe fata asta ca pe o sora, stii asta? in august 1969, la Falls Road, ea ne-a adus munitii sub ploaia de gloante. N-avea pe atunci decit 12 ani.

Ferguson spuse.

— Te duci?

— O, da, spuse Devlin cu glasul stins. Cred ca poti conta pe asta.

— E-n regula. Poti sa telefonezi de aici oricui doresti de la Trinity College. Spune-le ca iti iei un concediu mai lung sau ceva de genul asta. Orice doresti. Poti sa stai in noaptea asta in apartamentul lui Harry. Miine iei avionul spre Marsilia. Ti se va da tot ce-ti trebuie: acte, bani, tot. Ai doua zile la dispozitie, pe urma te intorci aici.

— De acord, spuse Devlin.

— Banuim ca legatura ruseasca a lui Barry la Paris este un individ pe nume Nikolai Romanov, presupus atasat cultural la

ambasada sovietica. De fapt, colonel KGB. Ai aici adresa apartamentului lui de la Paris, in St. Germain, a vilei lui de la Neuilly si o fotografie.

I le intinse peste birou si Devlin examina incruntat fotografia:

— Dar serviciul francez de informatii nu se poate sa nu stie de omul asta.

— Bineinteles.

— Atunci de ce nu fac nimic?

— Oficial e diplomat, asa ca ar trebui sa-l prinda asupra faptului. Si avem motive sa credem ca KGB-ul este inca bine infiltrat in serviciul francez de informatii. Cred ca tipul are prieteni acolo. Inca ceva ce ne-ar putea ajuta.

Ferguson ii arata vechea fotografie din „Paris Match" cu Devlin, Brosnan si Frank Barry.

— Iti amintesti de fata care a facut-o?

— Anne-Marie Audin.

Devlin ii lua fotografia din mina.

— O mie noua sute saptezeci si unu. Belfastul misuna pe

atunci de ziaristi. Toti voiau sa faca reportaje. Interviuri secrete cu vitejii flacai din IRA. Fata asta le-a luat-o tuturor inainte.

— Dar era si normal, nu? spuse Ferguson. La urma urmelor, ea ii cunoscuse in Vietnam. A fost de-ajuns pentru ea sa-si anunte sosirea in Belfast. Probabil stia ca el va lua legatura cu ea.

— Exact, spuse Devlin. A stat cu noi o saptamina si a trait o perioada cumplita, dar ce reportaj a iesit!

— Anne-Marie l-a vizitat de doua ori la Dublin, spuse Ferguson. S-au intilnit din nou la Paris, cel putin o data. As zice ca e ceva mai mult decit interes jurnalistic.

— Asta-i treaba ei, spuse Devlin sec.

— Da, dar are deja treizeci si cinci de ani si e nemaritata inca. E si ea la Londra in weekendul asta. Face un reportaj pentru editia franceza a revistei „Vogue". Crezi ca merita sa te vezi cu ea? Nu cred ca o sa asmuta copoii impotriva ta.

— Nu, n-ar face asta.

Devlin dadu din cap, amintindu-si acele zile violente din 1971, cind isi croisera drum noaptea prin tinutul Armagh si strapunsesera o baricada militara, in timp ce gloantele sfarimau gea-

murile de la masina si el se aruncase peste Anne-Marie tinind-o lipita de podea ca s-o fereasca.

— E-n regula, spuse Ferguson. Atunci, aranjeaza intilnirea, Harry.

Impinse telefonul spre Devlin.

— Deci nu mai ramine decit un singur lucru de facut. Suna la universitate ca sa te scuzi.

Devlin ridica receptorul si il tinu asa o clipa.

— Stii? Exista o veche zicala irlandeza: „Cel ce cu Diavolul se insoteste nu se mai opreste".

— Interesant, spuse Ferguson. Si ce anume inseamna asta?

— Cred ca stii prea bine. Tu si cu mine, baiatul asta de aici, Martin in celula lui, Frank Barry... Nici unul din noi nu ne mai putem opri, nu-i asa? Nu exista cale de intoarcere. Toti sintem niste ciocli nenorociti care bagam mereu cite un amarit in groapa.

Incepu sa formeze numarul.

— Nenorocirea, vezi tu, e ca jocul nu mai e in miinile noastre,

ci ne joaca el pe noi.

5

Santinela din regimentul de garda al grenadierilor, cu caciula lui neagra de urs si tunica purpurie, statea la post la poarta palatului St. James, teapan, in pozitia de drepti, cu arma la umar si privirea atintita spre infinit, incercind sa n-o bage in seama pe tinara care poza rezemata de el, intr-un costum-pantalon din matase alba si pantofi aurii cu toc inalt.

Era intr-adevar ridicol, caci ploua si totusi parfumul ei ii umplea narile si trebuia sa respire adinc ca sa-si tina firea.

Mai erau acolo tipul cu luminile, un asistent de camera, costumiera cu doua asistente, inca trei manechine, care tocmai se schimbau in autocar, si o multime curioasa de privitori, care se oprisera s-o vada lucrind pe Anne-Marie Audin.

Anne-Marie purta cizme maro pina la genunchi si un combinezon kaki de genul celor ce pot fi cumparate la orice magazin de surplusuri al armatei. Parul lung pina la umeri ii era strins acum intr-o coada de cal. Avea fata foarte bronzata si ca unic machiaj un ruj pal.

Fox parca masina pe trotuar si il urma pe irlandez spre multimea adunata acolo. Inconjurara autocarul ca s-ajunga in cealalta parte a lui.

— S-a schimbat mult?

Devlin clatina din cap:

— Face mare tam-tam cu cauza femeilor, dar altfel e o scumpa, desi daca m-ar auzi m-ar bate cu cureaua.

— Ea si cu Brosnan au fost amanti? spuse Fox cu blindete.

— O, da.

Devlin continua s-o observe in timp ce ea facea fotografii, una dupa alta.

— Dar n-am vrut sa i-o spun cutrei aleia batrine. Ia spune, capitane, cind te-ai nascut? Eu as zice ca pe la sfirsitul lui martie, inceputul lui aprilie.

Fox era uluit.

— De unde stiti? Chiar asa e, pe sapte aprilie.

— Deci nu m-am inselat. Aries, berbec. E zodia medicilor. Surprinzator ca ai ajuns soldat, cind tu, de la natura, esti un tamaduitor. Sa-l luam, de pilda, pe Ferguson. Precis ca e Scorpion. Conform cartii mele preferate de astrologie, publicata in secolul al optsprezecelea, trebuie sa-{i spun, daca stelele lui au o configuratie proasta, ceea ce sint sigur ca au, el iubeste crima si hotia, este un instigator la revolta, mincinos, lipsit de rusine, impulsiv si inuman. Recunosti printre acestea vreuna din calitatile lui cele mai placute?

Ridica o mina.

— Nu, nu te osteni sa raspunzi.

Anne-Marie se-ntoarse spre asistentul ei.

— Gata, spuse ea in franceza. Acum mergem in parc. Palatul Buckingham ramine la urma.

Privirea ei trecu peste Devlin. Se opri si se uita incet indarat.

— Buna, *colleen*,* spuse el vesel. Sa-ti ajute Dumnezeu in munca ta.

Anne-Marie pali sub tenul ei bronzat. El ii lua miinile si i le saruta tandru.

*

Devlin si Anne-Marie se asezara pe o banca, in ploaie, in parcul St. James. In fata lor, linga lac, echipa pregatea decorul pentru fotografiile urmatoare.

Franceza in care se exprima Devlin era excelenta, rapida si fluenta. Accentul insa era ingrozitor. Spuse:

— Te tii bine, fetito.

— Si tu, Liam. Esti tot atit de absorbit de cauza aia a ta? Credeam ca Londra e un teritoriu periculos pentru tine.

* *Colleen* — fata (lb. irlandeza).

— E o poveste care apartine trecutului, ii spuse Devlin. Nu ma mai preocupa nici o cauza. Imbatrinesc, iubito.

— S-o vad si pe-asta.

Ii ciufuli parul cu un gest involuntar.

El ii oferi o tigara din tabachera lui de argint veche si deformata. Ea refuza si el isi lua o tigara pentru sine.

— Fotograf de moda?

Facu semn cu capul spre echipa de linga lac.

— Nu e o degradare pentru fotoreporterul de razboi preferat al Frantei? Pentru fata care a primit premiul Pulitzer?

— Acum vorbesti ca un profesor, spuse ea. Nu fi snob, Liam. E cea mai buna revista de moda din lume si eu nu fac niciodata rabat la calitate. Credeam ca stii asta. Intotdeauna formele de arta foarte populare sint mult mai vrednice de stima decit sint dispusi criticii sa admita. Oricum, nu e singurul motiv pentru care ma aflu aici. Mai spre seara fac un reportaj pentru „Paris Match" despre saracii Londrei.

— Trebuia sa-mi fi imaginat.

Zimbi strengareste.

— Si tot asa de inflacarata pentru cauza femeilor, si tot nemaritata la treizeci si cinci de ani.

— Treizeci si trei, sari ea si-l inghionti in umar.

— Dar tot nemaritata si stim amindoi de ce.

Ea se uita la el, palind, apoi isi atinti privirea dincolo de lac.

Devlin spuse incetisor:

— L-ai mai vazut in ultimul timp?

— Ultima oara cind am incercat a fost acum trei ani. Am primit aprobarea prin Departamentul de Justitie si m-am dus in Insula Belle. A refuzat sa ma vada. Mi-a trimis pe urma o scrisoare, ultima, in care scria ca trebuie sa-l consider mort.

-Si...?

Anne-Marie zimbi trist.

— Am facut citeva fotografii bune, Liam. E un loc ingrozitor.

— Imi inchipui. Ma duc si eu sa-l vad marti. Sper sa fie o intrevedere care sa-l invioreze.

Ea se intoarse brusc, cu privirea intunecata.

— Te vezi cu Martin? Tu? Cum se poate asta?

Se incrunta, aruncind o privire dincolo de el, spre Fox, care se adapostea de ploaie sub un copac.

— Cine e omul acela, Liam? Ce joc faci acum?

Si el ii povesti, repede si concis, fara a omite nimic. Dupa ce termina, ea ramase stind acolo, privindu-l uluita.

— Dar e de necrezut! E o nebunie!

— In felul asta s-ar putea sa iasa de acolo. Sau ai prefera sa-si petreaca tot restul vietii pe stinca aia?

— Nu, bineinteles ca nu. As face orice — orice, ca sa-l vad

liber, spuse ea cu patima. Nu pentru mine, Liam, nu pentru dragoste, doar pentru el.

Degetele i se infipsera dureros in bratul lui.

— Stiu, fetito, stiu, o linisti el.

Se auzi o chemare dinspre lac; asistentul ei ii facea semn cu mina. Ea spuse:

— Trebuie sa ma duc. Asculta, trebuie sa ne mai vedem.

— Miine dimineata plec la Marsilia.

— Diseara, la noua. Fac reportajul de care ti-am spus. Filmez la una din cantinele de binefacere pentru cei fara adapost, in zona sudica de la Lincoln's Inn Fields. Te rog sa vii acolo, Liam.

Vorbea incet si staruitor. Dupa ce se ridicara, el ii lua mina.

— Intotdeauna mi-a fost greu sa te refuz.

Ea il saruta pe obraz, apoi incepu sa coboare spre lac.

*

Abia incepuse sa se insereze, cind Barry ajunse la Marsh End; de altfel, nu era prea mare lucru de vazut in Marsh End. Citeva case la marginea drumului, majoritatea darapanate. Locul pe care-l cauta se afla la un kilometru pe cealalta parte. Niste porti de fier larg deschise, o alee cu pietris care trecea printre fagi si rododendroni, ducind la o casa din piatra cenusie. Pe placuta de la poarta era scris cu litere aurii: „Henry Salter — Pompe Funebre. Loc de veci si crematoriu".

Barry intra pe alee si isi parca masina la picioarele scarii ce ducea spre intrare. In clipa cind cobori, o fata iesi din curtea de serviciu din dreapta si se opri sa se uite la el. Purta cizme de cauciuc, o manta veche de ploaie si o basma si ducea in ambele miini

cite o galeata. Fata ei era linistita, de o frumusete ireala in lumina inserarii.

— Domnul Salter e pe aici? intreba Barry.

Fata raspunse cu un accent cumbrian puternic si foarte distinct si totusi glasul ei suna lipsit de vlaga.

— Ma duc sa vad, domnule. Fiind duminica, nu e nimeni altcineva pe-aici. Cine sa zic ca e?

— Ma numesc Sinclair, ii raspunse Barry vioi. Maurice Sinclair. Cred ca o sa-ti spuna ca ma astepta.

— Atunci ma duc sa vad, da?

Urca scara si Barry o urma.

*

In camera de imbalsamare era liniste deplina. Henry Salter lucra singur si sortul lui de cauciuc era minjit cu singe. Cadavrul asupra caruia lucra apartinea unei tinere si tocmai ii scotea maruntaiele. Usa se deschise in spatele lui si fata intra. Isi scoase basmaua, dind la iveala parul saten, incilcit, iar rochia veche, de stamba, de pe ea era cu un numar prea mica, crapata pe la cusaturi in citeva locuri.

Salter spuse:

— Jenny, ti-am spus sa nu ma deranjezi niciodata cind lucrez.

— E un domn care vrea sa va vada. Un domn Sinclair. Asteapta jos.

Salter se opri si se uita la ea sever.

— A, da, Sinclair. O sa innopteze la noi, Jenny, asa ca ai grija sa-i pregatesti dormitorul care e liber. Pe urma poti sa-i aduci ceva de mincare.

— Da, domnule, spuse ea cu acel glas ciudat de vlaguit si privi in jos, spre cadavru.

— Era tare frumoasa.

— Stiu, Jenny, dar aici ajungem toti pina la urma. Acum fii draguta si pleaca.

Fata iesi si Salter lua cadavrul de pe masa si il cufunda intr-o cada de piatra plina cu formol. Acesta se scufunda sub suprafata lichida si ramase suspendat la citiva centimetri de fundul cazii, . cu parul rasfirat. Salter isi scoase sortul si manusile de cauciuc,

intra in mica toaleta de la celalalt capat al camerei de imbalsamare si incepu sa se spele.

Apoi isi trase pe el o jacheta de lina inchisa la culoare si isi aranja cravata neagra. Parul carunt, cenusiu, fata trasa, ochelarii fara rame ii dadeau exact infatisarea pe care simtea ca publicul e indreptatit s-o atribuie unui antreprenor de pompe funebre. Moartea era o treaba serioasa si nimeni nu era mai convins de acest lucru decit Salter insusi. Desigur ca era greu de facut o legatura intre chipul grav si respectabil care-l privea din oglinda si pungasul de rind care facuse de trei ori puscarie in

tinerete pina ce reusise sa se impace cu realitatea.

In timp ce parcurgea coridorul, se intreba ce-o fi cu acest Sinclair. Oferta care i se facuse i se paruse imposibil de refuzat. Cele zece mii de lire mentionate picau numai bine. Saptamina trecuta tocmai instalase in crematoriu un nou incinerator, care putea sa arda un cadavru uman in cincisprezece minute. Nu ca ala vechi, care era atit de ineficient incit dupa aceea trebuia sa sfarmi craniul si oasele pelviene.

Un alt motiv pentru care nu putuse refuza comanda, chiar daca ar fi vrut, era sursa solicitarii: oameni de vaza ai mafiei londoneze, cu care avusese de-a face intr-o serie de ocazii. Coasta de la Marsh End era o lume sumbra, izolata, alcatuita din mici golfuri si mlastini, ideala pentru intrarea si iesirea unei salupe rapide pe timp de noapte, si Salter actionase ca mijlocitor pentru o multime de transporturi de droguri aflate in drum spre Londra. Dupa ce-ai facut o data asemenea lucruri, adevarul este ca nu mai puteai niciodata sa spui nu.

Cobori si il gasi pe Frank Barry in picioare, linga pupitrul de la receptie.

— Domnul Sinclair? spuse el, intinzind mina. Henry Salter. Sa mergem in biroul meu. E mult mai comod.

Barry il urma pe coridorul ingust si Salter deschise o usa si o lua inainte, intrind intr-o incapere ticsita cu mobila victoriana. Peretii erau tapetati cu damasc verde inchis, iar draperiile erau dintr-o catifea de un rosu sters. Salter atita focul cu un vatrai de alama.

— Beti ceva, domnule Sinclair?

— Inca nu, spuse Barry. Intii afacerile.

Scoase pistolul Ceska din buzunar si-l puse pe masa. Salter isi umezi nervos buzele. Barry puse jos servieta si o deschise. Scoase mai multe teancuri de bancnote de 20 de lire si le arunca peste masa.

— Ai aici cinci mii. Cealalta jumatate, la sfirsit. Multumit?

— Perfect, domnule Sinclair.

Salter aduna imediat banii si-i baga intr-un sertar.

— Acum, ceea ce am cerut eu. Ai tot ce trebuie?

— Puteti vedea barca miine dimineata. E ancorata intr-un golf, nu departe de aici. M-am gindit ca veti dori sa innoptati la noi.

— Ce altceva poti sa-mi oferi?

— O casuta de tara la capatul vaii, la sase kilometri de aici. Cei doi oameni pe care mi s-a cerut sa-i recrutez au sosit azi dupa-amiaza. Acum sint acolo.

— Ce hram poarta?

— Sint din mafia din Liverpool. Amindoi au facut puscarie pentru tilharie cu violenta si alte chestii de-astea. Cam duri, ma tem.

— Exact ce-mi trebuie, ii spuse Barry. Ajunge daca-i vad miine. Si echipamentul?

— Azi dimineata, in zori, au fost livrate doua geamantane.

— De catre cine?

— N-am nici cea mai mica idee. Un tinar cu un pardesiu inchis la culoare si palarie. Nu l-am mai vazut. ■

Barry zimbi si Salter spuse:

— Oamenii dumneavoastra par a fi deosebit de eficienti, domnule Sinclair.

— Si de ce n-ar fit Hai sa vedem geamantanele alea.

Salter deschise un dulap de linga semineu. Geamantanele erau bine confectionate, din piele veritabila, si incuietorile aveau broaste cu cifru, a caror combinatie Barry o memorizase de pe lista din servieta.

Fixa repede insiruirea corecta de cifre si deschise primul geamantan. Continea doua mitraliere automate, doua revolvere Smith and Wesson ca cele ale armatei britanice, un Browning automat si mai multe canistre cu benzina. Salter facu ochii mari. Barry inchise geamantanul, il incuie, si-l deschise pe celalalt,

scotind la iveala uniforme militare de camuflaj, citeva berete bleumarin si centuri.

— Pot sa va-ntreb ce-nseamna toate astea, domnule Sinclair? intreba Salter nervos. Mi se pare ceva de proportii.

— Pentru asta esti platit, ii spuse Barry, apoi incuie si cel de-al doilea geamantan.

— Acum hai sa bem ceva.

In momentul acela se auzi o bataie in usa, usa se deschise si intra Jenny cu o tava.

— Ti-am spus sa nu ma deranjezi, spuse Salter furios.

— M-am gindit ca poate doriti putin ceai, domnule Salter, pentru dumneavoastra si pentru domnul.

Ii arunca o privire lui Barry si acum, in lumina din camera si fara basma pe cap, isi dadu seama ca fata era de-a dreptul urita, cu pometii aceia scosi, cu pielea maslinie si buzele rasfrinte.

— Bine, fato, du-te si pregateste ceva de mincare pentru domnul Sinclair.

Ea iesi si Frank Barry, ignorind ceaiul, se duse la bufet si se servi cu un Scotch.

— Numai pe ea o ai?

Salter isi turna o ceasca de ceai.

— Da, numai ca e cam inceata. Inainte locuia la ferma de care v-am vorbit, de la capatul vaii, impreuna cu tatal ei, un betivan batrin cumsecade. Intr-o noapte a intrat cu masina intr-un zid si a murit. Fata ar fi ramas pe drumuri daca n-o luam eu si nu cumparam locul.

— Ce filantrop! spuse Barry. Mi-am dat seama imediat.

— Dar niciodata nu pare sa se trezeasca la viata, spuse Salter. Trupul ei e ca si mort. Nu reactioneaza niciodata.

Parca vorbise o clipa doar pentru sine, apoi isi ridica ochii:

— Ma intelegeti?

— Da, sigur, spuse Barry scirbit. Cred ca da.

Salter inghiti grabit restul de ceai.

— Acum va rog sa ma scuzati, trebuie sa-mi termin treaba. Am o inmormintare miine dupa-amiaza si nu sufera aminare. O sa aiba Jenny grija de dumneavoastra.

Iesi. Barry isi bau restul de Scotch. In incapere era liniste, nu se auzea decit pendula din colt. Totul avea un miros nedefinit de mucegai, ca o camera veche, deschisa pentru prima oara dupa

multi ani. Se potrivea cu mobila ticsita acolo si cu destinatia cladirii.

Cind deschise usa, simti miros de mincare si merse pe urma lui pe coridorul care ducea la vechea bucatarie cu dale de piatra. Fata statea in picioare linga soba si invirtea ceva intr-o tigaie, cu o lingura de lemn. Arunca o privire peste umar.

— E aproape gata, spuse ea cu vocea aceea stinsa, puse lingura jos si isi sterse miinile de coapse.

— Ma duc numai pina la sopron, sa mai aduc niste lemne pentru soba.

Lua o lanterna mare, rosie, de sub chiuveta si se-ndrepta

spre usa. Barry i-o lua inainte si i-o deschise.

— Vin cu tine. Cred ca nu ti-ar strica o mina de ajutor.

Ea isi ridica ochii spre el, sovaitoare, apoi ii intinse lanterna.

— Bine, e in cealalta parte a curtii.

Pamintul era alunecos si Barry pasea cu grija, injurind cind intra intr-o baltoaca. Cind fata deschise usa sopronului, vazu parcate inauntru mai multe vehicule: un dric negru, o limuzina mare, neagra, o furgoneta si un Land-Rover.

Stiva de lemne se afla intr-o parte, sub un podet plin cu fin. Fata spuse:

— Aici, domnule Sinclair.

Si pentru o clipa, in lumina lanternei, paru frumoasa, asa cum paruse cind o vazuse prima oara.

Fata se apleca peste stiva de lemne, cu un genunchi in fata, astfel incif rochia veche de stamba i se lipi de coapse. Barry intinse mina si-i cuprinse coapsa. Ea intoarse capul, aruncindu-i o privire peste umar si Barry vazu in ochii ei ca nu-i chiar atit de indiferenta cum o credea Salter.

Barry ii intinse lanterna si zimbi:

— Ia tu asta, duc eu lemnele.

Ea ramase sa-l astepte, cu fata in umbra deasupra fascicolului de lumina. El stivui sase butuci in causul unui brat si iesi inaintea ei.

*

Ca orice alt mare oras din lume, Londra isi are si ea portia ei de fiinte abandonate, nenorociti, care nu mai sint in stare sa se sustina. Care sint siliti sa doarma sub cerul liber.

82

Cind Devlin si Harry Fox ajunsera la Lincoln's Inn Fields, putin inainte de ora noua, o cantina mobila a Armatei Salvarii era deja acolo si echipa de filmare franceza isi instala aparatura. Fox parca masina si porni cu Devlin spre locul unde Anne-Ma-rie, infasurata intr-o jacheta voluminoasa din blana mitoasa de oaie, statea de vorba cu o femeie cu o mina vesela, imbracata in uniforma de maior al Armatei Salvarii. Se intoarse, ii zari apropiindu-se pe Devlin si pe Fox si veni in intâmpinarea lor.

— E timpul sa va cunoasteti, spuse Devlin. Harry Fox.

— E o placere pentru mine, domnisoara Audin, spuse Fox

galant.

— Dar ce anume faci aici? intreba Devlin. Astea nu-s aparate de filmat?

— Video, spuse ea. Fac un documentar pentru televiziunea franceza despre saracii Londrei.

Arata spre siluetele care ieseau de sub platani tirsiindu-si picioarele.

— Barbati fara de speranta, spuse ea. Uneori femei. Someri, alcoolici, neadaptati social sau abia iesiti din inchisoare. Dupa ce se umplu azilurile, cei care nu mai au loc dorm sub cerul liber. Supa si sandvisurile pe care le capata aici sint probabil singura masa pe care au luat-o azi.

Privira citva timp cum lucratorii cantinei imparteau mincare unei multimi de fiinte omenesti atit de decazute cum Harry Fox nu mai vazuse in viata lui.

— E ingrozitor, spuse el. Nu mi-am dat seama pina acum.

— Unii dintre ei dorm deasupra gratarelor de pe trotuarul din fata hotelului de dupa colt, incalzindu-se la aburul din centrala termica, spuse ea. Ceilalti se invelesc in ziare vechi si se ingramadesc unii intr-altii in pavilionul din gradina de acolo. Macar e uscat.

— Bine, spuse Devlin. Si ce vrei sa dovedesti? Ca te preocupa asta? Stiu. De ce-ai vrut sa ne vedem?

— Vreau sa merg cu tine miine dimineata, spuse ea. La Marsilia. L-ai putea ruga pe Martin sa accepte sa ma vada. Poate pe tine te asculta.

— Si treaba? Devlin privi in jurul lui.

— Fac asta-seara tot metrajul de care am nevoie. Oricum aveam de gind sa ma intorc la Paris marti.

Devlin se intoarse spre Fox si-i Seu semn din cap.

— Ne-ar putea fi de mare folos.

Fox spuse:

— E-n regula, domnisoara Audin. Ne v«dem miine dimineata la Heathrow. Nu mai tirziu de ora zece, daca nu va deranjeaza. Ma ocup eu de bilete. Ne intilnim la intrarea de la sala de plecare pentru zborurile internationale.

— Bine, spuse ea si se inalta sa-l sarute pe Devlin cu gravitate, pe amindoi obrajii.

— Iti multumesc, Liam. Si acum, cred ca trebuie sa muncesc.

Se-ndrepta spre aparatele de filmat. In capatul cozii de la cantina cineva vomita violent.

— Sfinte Iisuse! spuse Devlin. E singurul lucru din viata pe care nu-l pot suporta. Hai sa plecam de-aici.

Si se-ntoarsera in graba la masina.

*

Salter o lua inainte pe o scara ingusta, de lemn, acoperita cu linoleum ieftin. Palierul era lung si ingust; la capatul lui deschise o usa si aprinse lumina. Barry intra dupa el, carind cele doua geamantane si le puse jos. In camera se aflau un pat dublu cu cadru de alama, un dulap si o masa de toaleta din mahon, in stil victorian, si un lavoar de marmora.

— Aici veti fi foarte retras, spuse Salter. Aveti la indemina scara din dos. Eu sint in partea din fata a casei. Aici nu sinteti decit dumneavoastra si Jenny.

Zâmbi usor.

— Ne vedem miine dimineata. Ne ducem intii sa vedem barca, apoi va duc la ferma sa faceti cunostinta cu ceilalti.

Iesi cu spatele, inchizind usa. Barry isi scoase haina si o aseza pe speteaza unui scaun. Ramase in picioare incruntindu-se la imaginea lui din oglinda crapata de deasupra lavoarului. Ceva nu era in regula. Se citea asta in tacerea fetei, in privirile viclene ale lui Salter.

— Pot sa jur ca e un nemernic pe care nu te poti bizui, spuse Barry in soapta si se duse si rasuci cheia in broasca.

Se dezbraca, se baga in pat, lasind doar veioza aprinsa, si ramase rezemat de perna, fumind si chibzuind la treaba pe care o avea de facut. De fapt, era foarte simplu. Va opri camionul, ii va

scoate din circuit pe germani si escorta lor, va goni cu masina pina la Marsh End cu lansatoarea de rachete, o va incarca pe salupa pe care i-o procurase Salter si va porni pe mare pentru a se intilni cu traulerul rusesc in aceeasi noapte. Absurd de simplu. Atit de simplu incit nu se putea sa nu se-mpotmoleasca undeva.

Isi mai aprinse o tigara si in aceeasi clipa vazu cum se rasuceste incet minerul de la usa. Intinse mina dupa Ceska, traversa

intr-o clipa camera si rasuci cheia. Deschise brusc usa si o zari pe Jenny retragindu-se pe coridor. Era in picioarele goale si purta o camasa de noapte alba, din bumbac, si un sal pe umeri.

Se intoarse si se uita prosteste la el. Privirea ii cazu pe arma din mina lui si totusi nu manifesta nici o reactie — absolut nici o reactie. El se dadu la o parte si ea trecu pe linga el, intra in camera si se intinse pe pat fara o vorba, privind, fix tavanul, cu miinile impreunate peste sal. Barry incuie usa, aseza Ceska la indemina si se urca in pat linga ea.

Era surprins de violenta propriei sale dorinte. Cind o saruta, tremura ca un adolescent si totusi fata n-avea nici o reactie, nici macar cind miinile ii ratacira libere pe trupul ei, ridicindu-i camasa deasupra coapselor.

Fata zacea pasiva, lasindu-l sa faca tot ce voia cu ea, continuind sa nu reactioneze in nici un fel, privind fix in tavan, cu ochii larg deschisi. Lui nu-i mai pasa deja, dorind-o asa cum nu mai dorise o femeie de ani de zile.

Dupa ce termina, se rostogoli epuizat pe o parte si intinse mina dupa o tigara. Ea mai zacu acolo inca o clipa, apoi se ridica fara un cuvint, descuie usa si iesi.

Barry ramase intins, fumind si privind in tavan. Era o nebunie. Era absurd. De mult timp nu mai dorise in asa hal pe cineva. De foarte mult timp. Inchise ochii si se gindi la Norah Cassidy.

6

Apele fluxului inaintau pe uscat, gilgiind in gaurile crabilor, acoperind tarmul noroios cu o patura de apa lucitoare care se misca printre stelele de mare. Undeva o pasare se tinguia, singura intr-o lume trista.

Barry si fata traversara un dig ingust de piatra si o luara pe o poteca, prin iarba aspra si trestiile din mlastina, care le ajungeau pina la cap. Mai incolo, trestiile se intindeau intr-o linie neintrerupta pina la marea indepartata, de ambele parti ale estuarului, unduindu-se in bataia vintului care trecea prin ele sopotind nelinistitor.

Barry spuse grav:

— Ai putea sa juri ca din fiecare hatis te urmaresc niste ochi.

— Duhurile mortilor, spuse ea. Tata imi povestea ca romanii au fost aici acum doua mii de ani. Ravenglass, aflat mai sus, pe coasta, era si atunci port.

Se opri o clipa, o silueta ciudata, arhaica, cu basmaua si mantaua ei veche de ploaie, si se cutremura vizibil.

— Nu-mi place locul asta. Ma inspaiminta. Nimeni nu vine aici, nici un localnic, decit daca n-are incotro.

Intona cuvintele cu glasul ei stins, asemenea corului dintr-o tragedie greaca. Barry spuse:

— Minunat. Exact asa cum vreau sa fie.

Ea porni mai departe pe drumul pietruit si el o urma. Citeva clipe mai tirziu, iesira linga un golf ingust. Un ponton subred de lemn patrundea in apa pe niste stilpi putrezi. Spre surprinderea lui Barry, erau amarate acolo doua barci, nu una.

86

Prima avea cu adevarat clasa, cu prova zvelta si parimele curate, vopsita in alb, cu o dunga neagra de-a lungul liniei de nivel, si evident ingrijita cu dragoste. De-a curmezisul provei era imprimat frumos, cu litere aurii, numele *Kathleen.*

—• Barca domnului Salter, spuse ea. Pe cealalta a adus-o ieri de la un santier naval de linga Ravenglass.

Era cu totul altceva. O ambarcatiune cu motor, lunga de pai-sprezece metri, vopsita in negru si numele ei, *Jason-Fowey,* era atit de sters incit Barry abia il putu citi. Se catara peste parapet si intra in timonerie. Fata il urma.

— N-arata prea grozav, dar e buna pe mare.

— Ai iesit cu ea in larg? Fata confirma din cap.

— Domnul Salter o foloseste din cind in cind.

— Pentru ce?

Ea dadu din umeri.

— La pescuit, cind are chef. Nu iese in larg cu *Kathleen* decât daca vremea e perfecta.

— Si isi petrece timpul liber lustruind habitaclul si celelalte?

Fata il privi surprinsa.

— De unde stiti?

— Mi-am inchipuit.

Isi aprinse tigara si ii oferi si ei una. Ea clatina din cap si el spuse:

— I-ai vazut deja pe tipii de la ferma?

— Le-am dus lapte de dimineata.

— Sint prieteni cu domnul Salter?

— Nu stiu. Nu i-am mai vazut pina acum.

— Dar nu ti-au placut?

Stateau aproape unul de celalalt, umerii atingindu-li-se si pe el il cuprinse iarasi acea excitare absurda. Ea se intoarse aproape fara voia ei, cu ochii plecati si el o mingiie usor pe fata cu dosul palmei. Ea se lipi de el si, afara, se auzira pasi rasunind pe ponton.

Barry iesi pe punte, in momentul cind Salter trecea peste parapet.

— Aici erati, domnule Sinclair, spuse Salter. Ce ziceti, e buna?

— Cealalta mi se pare o treaba mai serioasa, ii spuse Barry.

Salter era nelinistit si se vedea.

— E barca mea, domnule Sinclair. O barca frumoasa, dupa cum puteti vedea. Poti merge cu ea pina in Mediterana. Dar va asigur ca *Jason* este mult mai buna decit pare. N-arata ea prea grozav, dar daca veti intra in sala masinilor, veti gasi acolo un motor Penta cu benzina. Atinge douazeci si doua de noduri. Are sonda de adincime si pilot automat.

— Bine, spuse Barry. Te cred pe cuvint.

Salter paru usurat.

— E-n regula. Si acum, daca n-aveti nimic impotriva, am sa va duc la ferma sa va prezint lui Preston si Varley. Dupa cum v-am spus, am astazi o inmormintare si ma cam preseaza timpul.

*

Hedley Preston se trezi si privi fix in tavan. Pentru o clipa nu-si dadu seama unde se afla, apoi isi aminti. Avea un gust rau in gura, gitul uscat, si se scula si intinse mina dupa sticla de whisky de pe dulap. Era goala si-o azvirli intr-un colt. Isi trase pe el o pereche de jeans si un pulover; era un tip slabanog, cu o expresie sardonica, cu par saten incilcit si o fata pe care incepeau sa se vada primele semne de descompunere.

Isi aprinse o tigara, tusi cind fumul ii ajunse in fundul gitului si arunca o privire pe fereastra spre costisa dealului mustind de apa.

— Iisuse, spuse el incetisor. Bucuriile vietii la tara! si des-

chise usa.

Jenny Crowther, cu gura cascata de frica, se pravali peste el. Sam Varley era chiar in spatele ei. Varley era un barbat cit un taur, cu un tricou murdar si pantaloni de catifea reiata, cu o privire furioasa pe fata lui dolofana. Preston o prinse pe fata in indoitura bratului si il fenta pe Varley.

— Ia zi, care-i problema?

— Aseara aveam in camera un pachet de doua sute de tigari. Acum nu mai sint. Precis ca le-a luat cateaua asta.

Rasuflarea ii duhnea a acru, nu numai de la bautura de cu seara, caci se simtea si un iz proaspat, intepator, care dovedea ca deja bause ceva.

88

— Ai pierdut tot pachetul, la pocher cu mine, azi noapte, spuse Preston rabdator. Erai prea beat ca sa-ti mai amintesti, asta-i buclucul cu tine.

— Pe dracu'! spuse Varley. Vrei numa' s-o aperi.

Fata se elibera din strinsoarea bratului lui Preston si o lua la fuga. Varley il impinse intr-o parte si se duse dupa ea. Ea deschise usa si era pe punctul sa iasa afara, cind mina lui i se inclesta pe umar. Si apoi paru ca se impiedica si se pravali pe pietrele din curte.

. Incerca sa se ridice, dar cineva ii trase cu dexteritate un sut in picioare, dezechilibrindu-l, si se pomeni intins pe spate, cu un picior peste git. Se zbatu, sagetind cu privirea chipul neindurator al lui Frank Barry. Barry mari presiunea; Varley incepu sa se sufoce si atunci presiunea slabi. Barry scoase pistolul Ceska din buzunar si-i propti teava de fruntea lui Varley.

Fata tipa cu mina la gura si Henry Salter striga disperat:

— Pentru Dumnezeu, domnule Sinclair!

Barry spuse incetisor:

— Daca te mai atingi de ea, te pun in cirje.

In clipa aceea, Varley simti o spaima cumplita combinata cu furie, acel gen de spaima care-ti ingheata singele in vine. Barry isi lua piciorul si se trase indarat. Cind matahala se ridica, Preston rise, proptit in usa:

— Ce scena miscatoare!

Pasi in fata in timp ce Barry isi ridica de jos servieta.

— Sint Hedley Preston, domnule Sinclair. Acest atavism al unei epoci primitive este Sam Varley. Trebuie sa-l iertati, ca abia

a invatat sa mearga pe doua picioare.

— Intr-o buna zi o sa-ti inchid gura aia pe vecie, spuse Varley si intra in casa.

Preston se dadu deoparte cu un usor rinjet batjocoritor pe fata si Barry trecu pe linga el, urmat de fata si de Salter. Cind intrara in camera de zi, Varley sedea pe un scaun linga foc, cu o mina inclestata pe o sticla.

Barry puse servieta pe masa si-i spuse fetei:

— Tu sterge-o la bucatarie si fa-ne un ceai bun si mai vezi tu ce.

Ea ezita si el dadu din cap incurajind-o:

— Hai, du-te, e-n regula.

Fata iesi. Salter inchise usa si se propti de ea. Barry facu se: din cap spre Varley si-i spuse lui Preston:

— O ia cam devreme.

— Asta-i mica lui slabiciune. Cum se zice in lumea teatrului, domnule Sinclair, pina diseara ii trece.

— Chiar asa? Barry puse Ceska pe masa linga servieta si se descheie la haina.

— Deci care-i treaba? intreba Preston.

— Destul de simpla. Oprim un camion pe un drum de tara, la douazeci de mile de aici, miercuri dimineata. Descarcam con-tinutul si-l aducem inapoi aici.

— Si ce contine? intreba Preston.

— Asta nu te priveste.

Barry deschise servieta.

— In schimb, asta, da.

Ii azvirli mai multe pachete de bancnote de 20 de lire.

— Cinci miare pentru fiecare. Primiti cealalta jumatate la sfirsit.

Varley se scula si se duse la masa, mtinzind mina. Preston ii dadu peste mina.

— Si asta-i tot ce ne spuneti?

— E o treaba simpla, spuse Barry. Foarte simpla. Miercuri dimineata o sa va spun ce aveti de facut. Cel mult trei ore de munca si o luati din loc Desigur, daca nu va intereseaza...

Preston spuse:

— Ba da, ne intereseaza.

Aduna repede pachetele intr-un teanc ordonat.

— La ordinele dumneavoastra, domnule Sinclair. Cum zicea tipul ala care iesea din lampa de alama, „ascult si ma supun".

— Asa sa faceti.

Barry inchise cu un tacanit servieta si se-ntoarse spre Salter.

— Acum o sa merg cu dumneata inapoi. Vreau Land-Roverul. Am de facut un drum dupa-amiaza.

Preston spuse:

— Va intoarceti?

— Da, ii spuse Barry. Poti conta pe asta.

Iesi impreuna cu Salter pe coridor, cind Jenny aparu din bucatarie cu o tava.

— Plecati? spuse ea.

— Ma-ntorc diseara.

Barry zimbi.

— Fii fara grija. Maimutoiul n-o sa se mai atinga de tine. O sa aiba istetul grija de asta.

Clipi conspirativ, iesi, se urca in masina lui Salter si plecara.

Urmarindu-i prin fereastra de la camera de zi, Varley spuse cu rautate:

— Cind o sa termin cu scirnavul asta...

— Nu fi prost, Samuel, spuse Preston. Daca nu ma-nsel prea tare; te-ar putea face oricind bucatele.

Batu usor cu mina teancurile de bani din fata lui.

— Sint zece miare aici, Samuel, si mai vin inca zece, ceea ce-nseamna ca trebuie sa fie intr-adevar ceva foarte interesant in camionul de care vorbea.

Varley zimbi usor.

— Asculta, te gindesti la ce cred eu?

— Eu am invatat latina la scoala, Samuel. *Festina lente,* grabeste-te incet. In felul asta obtii totul pina la urma.

— Chiar si pe el?

— Nu vad de ce nu.

Varley rise incintat si intinse mina dupa sticla.

— Am sa beau pentru asta.

*

Ajunsi inapoi la casa, Barry si Salter stateau linga Land-Roverul din sopron. Salter spuse:

— Trebuie sa recunoasteti ca n-am incercat sa-i arat intr-o lumina mai buna. Mi s-a spus ca e nevoie de tipi duri, in stare de orice. Astia se potrivesc perfect.

— Din ce mediu provine Preston?

— Burghezi respectabili. Taica-sau era contabil la Bradford si Preston a urmat acolo liceul clasic, asa ca are o educatie buna. Inteleg ca se pregatea sa ajunga si el contabil si a intrat la puscarie pentru o frauda oarecare. De atunci, tot asa a tinut-o. A fost eliberat din puscarie acum sase luni, dupa ce a facut trei ani dintr-o condamnare de cinci ani pentru jaf inarmat la un supermagazin. Varley este, bineinteles, un animal.

— Un animal betiv, corecta Barry. Dar nu conteaza. Cel putin stiu cu cine am de-a face. Ne vedem mai tirziu.

91

Iesi cu Land-Roverul din sopron si traversa curtea. Salter se intoarse la dricul in care acum se afla un sicriu. Scoase o batista si cerceta atent tot vehiculul, oprindu-se din cind in cind sa lustruiasca putin marginile cromate.

*

Avionul companiei Air France ateriza fix la ora stabilita pe aeroportul Marignane, la douazeci si doi de kilometri de Marsilia. Fiind plin,doar pe sfert, pasagerii nu zabovira prea mult la vama sau, unde era cazul, la biroul de imigrare. La patruzeci si cinci de minute dupa aterizare, Devlin si Anne-Marie se indreptau spre drumul de pe coasta intr-un Peugeot inchiriat.

Devlin spuse:

— Pentru diseara vom gasi un hotel la St. Denise; de acolo pleaca salupa de aprovizionare a inchisorii.

Ea dadu din cap, fara sa spuna nimic, concentrindu-se asupra volanului, si Devlin adauga:

— Iti dai seama ca nu poti veni cu mine miine? Trebuie mai intii sa tatonez terenul.

— Stiu asta, Liam.

Ii arunca o privire si zimbi.

— Tot asa cum stiu ca s-ar putea sa nu vrea nici acum sa ma vada. Am invatat cu mult timp in urma sa n-am nici o pretentie de la Martin.

— Chiar vorbesti serios?

— Odata, in Vietnam, cind parea foarte probabil ca amindoi vom muri, am vorbit despre o intilnire la Paris. O cafenea pe trotuar, in ploaie, miros de castani uzi.

— Absolut esential, spuse Devlin.

Ea zimbi fara sa-l priveasca.

— Draga Liam, de ce n-a fost sa fie sa te iubesc pe tine? Urma sa port o rochie pariziana foarte eleganta.

— Ca in reclamele de la televizor. Visuri pentru mase.

— Numai ca ale noastre s-au implinit, Liam. A lasat balta Ulsterul si s-a intilnit cu mine la Paris. Am gasit cafeneaua de pe trotuar, castanii s-au comportat perfect. Doua saptamini, apoi s-a dus inapoi.

Dadu din umeri.

— Vezi tu, ii astepta o amanta. Mai neagra ca mine si mult mai pretentioasa.

Mersera mai departe in tacere, caci nu mai era nimic de spus.

*

Barul circiumei din Brisingham era o incapere mare, confortabila, cu tavan jos, cu grinzi, mai multe banci cu speteaza inalta si citeve mese de lemn. In camin ardea focul.

Barry era singurul client si statea in picioare la capatul barului, infulecind ultimele sandvisuri cu friptura de vita pe care i le adusese patroana, o matroana blonda, corpolenta.

— Splendid, spuse Barry. Nici ca se putea ceva mai bun.

Intinse mina dupa cana cu bere.

— Dar unde-s clientii?

— Pe timp de iarna nu prea vin turisti. Avem dever mai mult serile. Localnici.

— Dar parca era un aerodrom RAF pe aici. Nu sintem in Brisingham?

— E inchis de mai multi ani. Nu mai sint acolo decit vreo duzina de oameni. Mai aterizeaza avioane, dar nu prea des.

Ofta.

— Imi amintesc ca pe vremuri, acum vreo doisprezece ani, seara nici nu puteai sa te apropii de bar de-atitia baieti in uniforma albastra a RAF.

— Asta-i viata, spuse Barry. Toate se schimba. Multumesc pentru sandvisuri.

Zece minute mai tirziu incetini Land-Roverul cind ajunse la perimetrul incercuit cu sirma al aerodromului. Trecu incet de poarta principala, incuiata cu lacatul, apoi accelera si porni mai departe. Sapte kilometri mai departe, un indicator arata Wast Water in dreapta, pe un drum ingust de tara care urca spre munte.

Gasi ceea ce cauta fara prea multa greutate. O mica padurice. O poiana cu iarba linga drum. Cind opri motorul, nu se mai auzea nici un sunet in afara de chemarea unei pasari. Ar fi putut foarte bine sa fie singurul om ramas in viata pe fata pamintului.

Cobori din Land-Rover si ramase acolo, in picioare, privind in jur si zimbind.

— Frank, batrine, spuse el in soapta, cred ca aici e tocmai bine.

*

Granitul din Insula Belle era celebru in toata Franta si avea inca asemenea cautare indt autoritatile mai construisera un nou chei de apa adinca pentru a putea fi folosite si cargouri mai mari. Cariera propriu-zisa era taiata in stindle din partea de nord si, dnd se apropie Lebel, tocmai se pregateau sa dinamiteze, caci steguletul rosu flutura in vint.

Cind se produse explozia, ecoul ei fu reflectat de stind ca un tunet si o portiune mare de roca se sfarima in mii de bucati, cazind ca o cascada la vale. Se auzi un fluier si detinutii impreuna cu paznicii lor inarmati iesira din adapost si se-ntoarsera la lucru.

Brosnan si Savary munceau impreuna: Savary incarca un vagonet aflat pe sina rudimentara de linga el, iar Brosnan spargea bucatile mai mari cu un baros si o pana. Era gol pina la briu si parul ii era legat cu o banderola. Muschii de pe spinare ii ieseau in relief dnd barosul cobora si se vedea clar numarul de puscarias, tatuat pe antebratul drept.

Cind se apropie Lebel, Savary se opri, se rezema de vagonet si isi sterse fata cu o cirpa.

— Ei, Pierre, imbatrinesc. Ce-ai zice de o munca la bucatarie

sau chiar la biblioteca? Nu fac mofturi.

— Prostii, spuse Lebel. Uita-te in ce forma splendida esti pentru un barbat de virsta ta. Si asta numai datorita exerdtiilor regulate si a mundi grele.

Se intoarse spre Brosnan si scoase din buzunar o hirtie si un pix.

— Trebuie sa-ti pice un vizitator cu salupa de dimineata, prietene. Esti dispus sa-l primesti?

Brosnan se opri din lucru, rezemindu-se de baros.

— Cinee?

Lebel se uita pe hirtie:

— Monsieur Charles Gorman. Aparator, Lincoln's Inn Fields, Londra.

Parea mirat.

— Aparator?

— Asa spun englezii la avocat, Pierre, il lamuri Savary.

— Motivul vizitei, chestiuni juridice.

Lebel repeta intrebarea:

— Il primesti?

— De ce nu? spuse Brosnan.

Lebel ii intinse hirtia si pixul.

— Atunci semneaza la rubrica respectiva. Brosnan se supuse si i le dadu inapoi.

— E-n regula, spuse Lebel. Inapoi, la munca.

Impaturi documentul si-l vin in buzunar.

— S-ar putea sa mai am o bucurie pentru voi diseara. Inca un cadavru. Se asteapta in orice clipa sa moara un mos la infirmerie.

— Ce dragut ca te gindesti la noi.

Savary ridica un alt bolovan si Lebel se-ndeparta.

— Interesant, Martin. Nu mi-ai spus ca-ji vine avocatul sa te vada.

— Ceea ce este si mai interesant e ca nu-i avocatul meu, spuse Brosnan. N-am auzit in viata mea de Charles Gorman.

Cobori barosul cu toata puterea si despica in doua bolovanul pe care-l tintise.

*

Era intuneric cind Barry intra cu Land-Roverul in curtea fermei si frina. In timp ce oprea motorul, se auzi o femeie tipind. In momentul cind Barry sari jos din masina, usa din fata se dadu de perete si lumina inunda curtea. Jenny Crowther fu cit pe-aci sa scape, dar Varley o insfaca imediat.

Rochia ii era sfisiata, avea un umar gol, iar Varley ridea beat crita si incerca s-o sarute. Ea incerca sa-l respinga, sila si scirba dtindu-i-se pe fata in timp ce-l zgiria cu unghiile. Barry interveni rapid, pocnindu-l pe Varley in rinichi, apoi il insfaca de guler si-l trase inapoi.

Varley urla de durere si se prabusi pe un genunchi. Ramase asa o clipa, clatinind din cap, apoi isi inalta privirea spre Barry. Se ridica incet, isi scutura iarasi capul, ca pentru a si-l limpezi, apoi ataca, intinzind miinile ca sa ucida.

Barry se dadu la o parte, il apuca de incheietura miinii drepte, rasucindu-i-o in sus intr-un clenci si, folosindu-se chiar de elanul lui Varley, il izbi de zid. Varley, pus in genunchi pentru a doua oara in seara aceea, incerca sa se ridice si Barry il lovi cu piciorul in stomac.

95

Varley zacea pe spate gemind, iar Hedley Preston il privea din usa si ridea cu un ris de om beat.

— Ti-am spus ca oricind te poate face bucatele, Sam. Trebuia sa asculti ce spun. Eu am intotdeauna dreptate, nu ma-nsel niciodata.

Ridica paharul.

— In sanatatea dumneavoastra, domnule Sinclair, si a celor care merg cu dumneavoastra.

Barry spuse:

— Puteai sa impiedici asta, nenorocitule! Ti-am spus sa-l tii in Mu.

Mina lui dreapta se ridica, pistolul Ceska tusi scurt si Preston scapa paharul si scoase un urlet, cu mina inclestata de git.

Se sprijini de stilpul usii, in timp ce singele i se prelingea printre degete. Barry il batu usor cu teava intre ochi.

— Nu te speria, Preston. Ti-am facut doar o zgirietura, asa de bine ma pricep eu la chestiile astea. Data viitoare, fiule, vei fi mort.

Se intoarse, o lua pe fata de brat si o impinse spre Land-Rover.

— Te duc acasa la Salter. De fapt, o sa stau acolo si in noaptea asta.

Fata tremura si il apuca strins de brat si el simti din nou cuprinzindu-l acel val ciudat de excitare.

— Linisteste-te, spuse el in timp ce ieseau cu masina din curtea fermei si intinse mina si i-o lua pe-a ei. Linisteste-te.

*

Mai tirziu, in noaptea aceea, in timp ce statea la fereastra dormitorului fumind si privind in curte, o zari iesind din bucatarie cu lanterna si traversind spre sopron. Barry deschise usa si cobori repede scara.

Cind intra in sopron, ea umplea un cos cu lemne.

— Stai, lasa-ma pe mine, spuse el.

— Nu-i nevoie, pot si singura, raspunse ea cu glas scazut, fara sa se intoarca.

El isi aprinse o tigara, simtind pe piept o apasare insuportabila care ameninta sa-l sufoce. Isi schimbase rochia de stamba sfisiata, iar cea neagra pe care o purta acum era, ca si cealalta, prea mica si i se lipea de fese si de coapse.

Se ridica in picioare si Barry arunca tigara, se apropie de ea, o cuprinse cu bratele si o lipi de el. O tinu asa o clipa, isi lipi buzele de ceafa ei, apoi o impinse usor in fata, trintind-o in fin.

Si atunci ea se trezi cu adevarat la viata, miinile i se inclestara in parul lui, gura ii strivea buzele cu sarutari patimase, aproape infricosatoare in intensitatea lor.

7

Era de datoria lui Lebel, ca paznic care raspundea de palierul lui Brosnan, sa-l duca marti dimineata la vorbitor. Cind deschise usa si-l introduse pe Brosnan, Devii statea in picioare cu spatele la ei, uitindu-se pe fereastra. Brosnan nu avusese in viata lui un soc mai mare ca in momentul cind barbatul cel scund se intoarse cu fata spre el.

— A, domnul Brosnan! Numele meu este Charles Gorman. Firma mea a fost angajata de Trustul Brosnan din Boston, Mas-

sachusetts, pentru a discuta anumite chestiuni juridice referitoare la viitorul dumneavoastra. Mai e si chestiunea cererii de gratiere adresata in numele dumneavoastra presedintelui Frantei. Mama dumneavoastra considera ca...

— Mama mea, spuse Brosnan, isi pierde vremea, domnule Gorman. Nu ma va putea scoate de aici decit intr-un sicriu.

— Monsieur Gorman, va rog, spuse Lebel. Trebuie ca dumneavoastra si clientul dumneavoastra sa stati fiecare pe o latura a mesei, ca sa puteti sa ramineti singur. Aveti tot dreptul, in calitate de consilier juridic al detinutului. Voi incuia usa. Cind sinteti gata de plecare, va rog sa sunati.

— Putem fuma? intreba Devil.

— Desigur, monsieur.

Lebel iesi, cheia se rasuci in broasca. Brosnan intinse mina peste masa si Devil i-o lua si o tinu indelung.

— *Cead mile failte,* spuse el in irlandeza. De o suta de mii de ori bine ai venit.

Devil zimbi.

— *Go Raibh maith agat,* raspunse el. Multumesc Sa continuam in irlandeza, numai ca sa-i zapacim pe ticalosii astia daca ne asculta cumva.

Se aseza, isi aprinse o tigara si impinse spre el pachetul.

— Ma bucur ca te vad, Marteen.

Era un diminutiv dragastos al numelui lui, care in mod normal se folosea la copii. Pe vremuri, lui Brosnan ii displacuse ca un barbat cu mult mai scund decit el ii spunea Micutul Martin. Apoi, ajunsese desigur sa-l cunoasca ceva mai bine pe Devlin.

— Totusi arati bine, Martin.

— N-am fost in viata mea intr-o forma mai buna. Muncesc in cariera aproape in fiecare zi Si tu arati bine. Esti tot la Trinity?

— Ma tin acolo din bunatate. Anul asta am fost invitat sa tin cursuri la Yale.

— Sa le dea Dumnezeu sanatate.

— N-a iesit nimic. Departamentul de Stat mi-a refuzat viza.

Devlin privi in jurul lui, cu o fata grava.

— Deci numai despre asta a fost vorba — cu adevarat?

Brosnan spuse:

— Au inchis Insula Diavolului, dar mai aveau asta in rezerva. Spune-mi, Liam, ce-ai mai facut. Ai gasit pina la urma cim-piile din Mayo pe care le cautai? Mai tii minte poemul lui Blind

Raftery?

Devlin spuse:

— O singura data, acum o mie de ani. Mai precis in noiembrie 1943, la acea ora, care s-ar putea numi ora de pericol maxim.

— Afacerea Churchill?

— „O tarancuta adorabila si uritica", cita Devlin. Care mi-a rasucit capul nu o data, ci de doua ori. Ea avea saptesprezece ani si eu treizeci si cinci.

— Erai prea batrin?

— Nu pentru ea. Dar alta era problema. Eu eram dusmanul.

— Deci vrei sa spui ca ai descoperit cimpiile din Mayo acum douazeci si sase de ani.

Devlin zimbi cu infinita tristete.

— Si le-am pierdut din nou cind le-am gasit. Sa nu-ti vina sa mori de ris?

99

— Nu prea. Despre ce e vorba acum?

— E o chestie simpla. Ai vrea sa scapi de aici?

Pentru o clipa, Brosnan nu-l lua in serios.

— O mica interventie a divinitatilor ar fi divina, pentru ca de asa ceva ar fi nevoie. Chiar si mama mea, cit e ea de nemaipomenita, a descoperit cu mult timp in urma ca nu rezolva nimic nici daca aprinde o luminare si spune rugaciuni si nici daca ofera mari sume de bani.

— Te-a vizitat aici?

— O data, acum patru ani. Am acceptat s-o vad numai ca sa-i spun clar ca nu vreau s-o mai vad.

— Si Anne-Marie?

Brosnan intepeni:

— Ce-i cu Anne-Marie?

— M-am despartit de ea azi dimineata in St. Denise. Te implora s-o primesti.

— Nu, spuse Brosnan cu glas soptit. Nu vreau s-o primesc. Se ridica brusc in picioare si se duse la fereastra, apucând gratiile si lipindu-si obrazul de piatra. Dupa un timp, se-ntoarse.

Fereastra cu gratii ruginite n-avea geam si prin ea suiera vintul. Devlin se infiora.

— Sa ne ajute Dumnezeu, *avic,* dar nu-mi place ca te vad aici.

Brosnan se intoarse la masa, se mai servi cu o tigara si se aseza.

— Hai spune, Liam, despre ce e vorba? Ce urmaresti?

Devlin zimbi strengareste.

— Considera ca eu sint acea interventie a divinitatii pe care o asteptai, taci si asculta.

*

Dupa ce termina, Brosnan se lasa pe speteaza scaunului, cugetind la cele spuse, fara ca ochii sai cenusii sa tradeze ceva.

— Ei, ce zici? spuse Devlin.

— Nu stiu, ii raspunse Brosnan. Inainte ma innebuneam dupa lozinci de genul „Irlanda trebuie sa fie libera". Era un sentiment firesc izvorit din dragostea pentru literatura si din bucuria pe care ti-o dau cuvintele, dar apoi descoperi realitatea: ca trebuie sa fii pregatit sa calci pe cadavre ca sa-ti atingi scopul.

— Si nu merita?

100

— Incep sa ma-ntreb daca exista vreo cauza care sa merite pierderea unei singure vieti omenesti.

— Stiu, Marteen, elanul tau revolutionar s-a cam stins. Si al meu. Si pe mine ma bintuia mai de mult.

Brosnan se ridica, se duse la fereastra si privi din nou afara, tinindu-se de gratii.

— Ma simt brusc batrin, Liam. Cu adevarat batrin, intelegi ce vreau sa spun? Nimic nu-mi mai poate stirni interesul. Nici macar Frank Barry, nici KGB-ul, nici Ferguson, nici DI5, nici toate jocurile singeroase, stupide si absurde in care sint implicati.

— Nu te intereseaza nici macar sa scapi de aici?

— Ferguson n-are cum sa ma scoata de-aici, spuse Brosnan sec.

— Ferguson crede ca da.

Brosnan nu raspunse si, nemaiavind incotro, Devlin ajunse la singurul subiect pe care voise sa-l evite.

— Martin, ai auzit ce a patit Norah?

Brosnan confirma din cap, fara sa se intoarca spre el.

— Am auzit. A murit in urma cu vreo optsprezece luni.

Devlin isi drese glasul.

— Dar cum a murit, asta e!

Brosnan se-ntoarse, fara nici o expresie pe fata, cu privirea intunecata.

— Ai sa-mi spui ceva?

Devlin spuse:

— Nu stiu cu ce sa-ncep, Marteen.

Brosnan traversa incaperea din trei pasi rapizi si il trinti cu spatele de masa, insfacindu-l de git.

— Spune-mi, sopti el cu glas ragusit. Spune-mi!

*

Dupa ce asculta, se aseza la masa, cu capul in miini, fara sa scoata mult timp nici o vorba, apoi se ridica brusc si se duse sa sune.

Se intoarse spre Devlin.

— Trebuie sa ma gindesc. Mai vorbim mai tirziu.

Inainte ca Devlin sa poata raspunde, cheia se rasuci in broasca si aparu Lebel.

101

— Domnul Gorman mi-a adus niste turtii de semnat. Trebuie sa ma gindesc, citva timp. Pot sa ma-ntorc in celula mea pentru o ora?

Lebel se-ntoarse spre Devlin.

— Aveti vreo obiectiune, monsieur?

— Absolut nici una.

— Atunci va rog sa asteptati aici. O sa ma intorc sa va duc la popota ofiterilor. V-ar prinde bine o gustare cit asteptati.

*

Savary tocmai fusese adus inapoi in celula pentru pauza de prinz. Statea intins pe pat si fuma o tigara, cind se descuie usa si Lebel il introduse pe Brosnan.

— Deci o ora, spuse paznicul si pleca.

— Cum te-ai descurcat? incepu sa spuna Savary.

Brosnan ii facu semn sa taca. ascultind la usa.

— Deci e secret? spuse batrinul, in timp ce Brosnan veni sa se aseze pe celalalt pat din fata lui. A, inteleg, adauga el subtil. Acest Qonnan e o cunostinta, pina la urma?

— Taci si asculta, spuse Brosnan. N-am prea mult timp la

dispozitie.

Dupa ce termina, Savary ramase asezat pe pat, inclestindu-si si desclestindu-si miinile de emotie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, profita cit poti de ocazia asta, Martin. Sterge-o!

Brosnan se intinse si-i puse o mina pe umar ca sa-l domoleasca.

— Nu, Jacques, asculta-ma inca un pic in prunul rind, nu cred ca Ferguson poate aranja acest lucru cu autoritatile franceze. Nu sint un hot oarecare — un spargator sau un escroc. Eu am ucis un politist si stii cum priveste „Le Palais de Justice" asemenea treburi. In al doilea rind, chiar daca Ferguson ar putea aranja ceva, ar dura prea mult ca sa-mi convina.

— Si ce alternativa ai?

— O sa evadez, spuse Brosnan simplu.

— Dar asta-i imposibil, Martin! Nimeni n-a evadat vreodata din insula asta blestemata.

— Am stiut intotdeauna ca pot iesi dincolo de ziduri prin sistemul de canalizare. Ti-am spus-o, explica Brosnan. Dar cu

asta nu rezolvi nimic, fiindca ramii tot pe insula. Si deodata, ieri noapte, cind eram in echipa de ingropare cu Lebel, mi-a venit ideea. Patrundem in magazie, furam doua veste de salvare fiecare si ne aruncam in apa de pe stinca mortilor.

Savary il privi ingrozit.

— Noi? Ai spus noi?

— Bineinteles, noi doi, Jacques. Daca ramii pe insula, mai devreme sau mai tirziu ai sa sfirsesti tot intr-un sac de pinza azvirlit in mare. De ce sa nu folosesti o sansa de a scapa pe mare, cit timp mai poti lupta?

— Dar ce facem cu Scocul morii? spuse Savary. E moarte curata pentru amindoi.

— Sau poate fi salvarea noastra, nu-ntelegi? spuse Brosnan. Curentul circula cu zece noduri la ora si coteste spre St. Denise. Ce zici daca ne-ar astepta o barca in locul cel mai potrivit?

Savary interveni, clatinind din cap.

— Nici o barca de pescuit n-are voie sa patrunda pe o raza de sase kilometri in jurul insulei. Stii asta.

— Curentul ne va duce pina acolo intr-o jumatate de ceas.

— Dar o asemenea barca nu ne va gasi niciodata. Gindes-te-

te, Martin. Cum e marea acolo si mai ales noaptea.

— M-am gindit la asta, spuse Brosnan. Nu ne trebuie decit un mic far cu radiolocajie. In aviatie sint acum ceva banal. Pilotii si le prind la vestele de salvare, ca atunci cind se prabusesc in mare ambarcatiunea de salvare sa ii poata localiza.

— Si daca nu ne gasesc? sopti Savary.

— Sau daca te lasa inima sau nu suporti frigul?

— Bine, bine.

Savary dadu din mina.

— M-ai molipsit de nebunia ta. Cind plecam?

— Nu vad nici un motiv sa mai stam. Putem face rost de tot ce ne trebuie de aici, in afara de mecanismul de radiolocatie. Este cit un pachet de tigari. Devlin va trebui sa puna mina pe unul si sa mi-l strecoare pe furis. Nu vad nici o problema.

— Si barca?

— Ma gindeam ca aici ne-ar putea ajuta fiul tau.

— Jean-Paul?

— Daca Mafia corsicana nu poate organiza o evadare rapida pe timpul noptii pe un trauler de la St. Denise, inseamna ca nu mai e buna de nimic.

— Bineinteles!

Savary ridea acum fierbind de nerabdare.

— Doamne, Martin, simt ca traiesc din nou, ceea ce nu mi s-a mai intimplat de ani de zile.

Ii imbratisa pe Brosnan, plin de entuziasm, sarutindu-l pe amindoi obrajii Brosnan se intoarse si batu in usa celulei.

— Hei, Pierre! striga el. Hai, vino!

*

Stind pe balconul hotelului din St Denise, Anne-Marie vazuse salupa de aprovizionare intrind in port, asa ca n-a fost deloc surprinsa cind, douazeci de minute mai tirziu, Devlin a aparut in balconul de alaturi. Escalada balustrada si se prabusi in fotoliul de rachita din fata ei.

— L-ai vazut? intreba ea, nerabdatoare.

— Da, l-am vazut

— Si e bine, sanatos?

— Mai in forma ca niciodata. De fapt, e gata de lupta.

Fata ei se intuneca.

— Ce s-a intimplat?

— E o poveste foarte simpla. La inceput, cind i-am schitat toata afacerea, nu s-a aratat prea interesat si in orice caz nu credea ca Ferguson l-ar putea scoate de acolo. Si, ca sa fiu sincer cu tine, in privinta asta sint inclinat sa-i dau dreptate.

— Si...?

— I-am spus de Norah.

Clatina din cap.

— L-a afectat foarte tare. Daca Frank Barry s-ar fi aflat linga el, Manin l-ar fi facut praf cu miinile lui.

Anne-Marie se ridica, se duse la bufetul cu bauturi si ii turna un whisky. Se intoarse la masa:

— Si asta l-a facut sa-si schimbe parerea?

— Asa s-ar zice.

Devlin inghiti putin whisky.

— Ah, ce bine-mi prinde! Acum are de gind sa evadeze in urmatoarele doua, trei zile, insotit de colegul lui de celula, unul Savary.

— Dar se poate? spuse ea.

Devlin Ii spuse toata povestea. Dupa ce termina, se duse sa-si mai toarne un whisky.

— N-am auzit in viata mea un plan mai traznit.

Spre mirarea lui, Anne-Marie se ridica si se sprijini de balustrada, privind catre mare, spre locul unde se afla Insula Belle, dincolo de linia orizontului.

— Stiu eu? E foarte logic E minunat de simplu. S-ar putea sa aiba dreptate. S-ar putea sa reuseasca.

— Si la fel de bine s-ar putea sa fie invers.

Devlin se duse linga ea, la balustrada.

— Am discutat cu capitanul salupei de aprovizionare cind am venit incoace. Mi-a spus ca in unele nopti dracia aia pe care ei o numesc Scocul morii este ca o viitura.

— Si ce i-ai spus lui Martin? Ca o sa-l ajuti?

— Nu prea am avut incotro. Mi-a zis ca daca n-am aranjat nimic pina joi seara, ia oricum drumul marii si incearca sa parcurga inot cele zece mile pina la St. Denise.

— Nu e posibil, clatina ea din cap. Pina acolo, ii omoara apa rece. Ia spune-mi, acest Savary, de care ai pomenit, nu e cumva

Jacques Savary, gangsterul?

— Exact. Se pare ca are un fiu, Jean-Paul, care calca cu mult entuziasm pe urmele lui taica-sau. Urmeaza sa intru in legatura cu el cit mai curind posibil, la un bar de noapte numit „Maison d'Or".

— A, da! spuse ea. Cel mai faimos local din Marsilia. E interesant de vazut cum te vei descurca acolo. Cu accentul tau, draga Liam, cred ca s-ar putea sa ai nevoie de serviciile unui interpret.

Devlin se incrunta si-i puse o mina pe brat, cind ea se-ntoarse.

— Esti asa de sigura? Daca treaba nu merge bine si daca se afla ca esti implicata, s-ar putea sa ajungi si tu la puscarie.

— Liam, dragul meu!

Ii dadu o sarutare.

— Esti o fiinta atit de inteligenta si atit de sireata si totusi atit de copilaroasa! Cum crezi ca ai putea sa ma tii deoparte? spuse ea si se-ntoarse, intrind in dormitor.

*

Ploua din nou cind Frank Barry si Jenny Crowther pornira pe cararea dintre trestii de la Marsh End. Cele doua nave se leganau pe fringhiile lor linga ponton. Barry se urca pe *Kathleen,*

nava lui Salter, aruncind peste parapet geamantanul pe care-l cara.

Intra in timoneria lucitoare de curatenie si cerceta cu atentie interiorul, umblind in patru labe, pina ce gasi ceea ce cauta. Sub tabloul de bord era o clapeta mare care permitea accesul la sistemul electric. Trase de clema care tinea clapeta si aceasta cazu, raminind agatata in balamale.

Barry ii spuse lui Jenny:

— Fii draguta si uita-te dupa Salter, in caz ca se hotaraste totusi sa apara.

Scoase din buzunar citeva obiecte pe care le achizitionase in dimineata aceea de la magazinul universal local: o surubelnita, suruburi, o sula si un mic bonfaier. Mai era si o serie de suporturi de genul celor folosite pentru a fixa sculele pe perete, la indemina.

Perfora metodic, cu grija, gaurile necesare in clapeta si insuruba suporturile. Apoi deschise geamantanul, scoase una din mitralierele Sterling, o incarca, o strecura inauntru si o prinse de suporturi. Incarca atent unul din revolverele Smith and Wesson si-l plasa sub mitraliera. Impinse in sus clapeta si o fixa bine la loc.

Jenny, care statea afara, in ploaie, cu ochii spre tarm, il supraveghease si pe el.

— Ce rost au toate astea? intreba ea si glasul ei era total diferit, de parca ar fi apartinut altei persoane.

— Asta e ceea ce numesc eu un avantaj ascuns.

Barry scoase cealalta mitraliera si taie repede virful percutorului cu bomfaierul. Nu prea mult, atit cit trebuia. Trase in aer ca sa fie sigur ca e blocata. Apoi facu acelasi lucru cu celalalt revolver Smith and Wesson.

Le baga inapoi in geamantanul cu canistrele de benzina si se intoarse spre Jenny, care il privea curioasa.

— Acum n-o sa mai functioneze.

— Exact, draguto.

Barry iesi afara, in ploaie, si ii strecura un brat injurul taliei.

— Vezi tu, Jenny, eu sint un tip foarte ordonat. Imi place sa stiu intotdeauna cum stau.

Ea se lipi strins de el, cu o fata radioasa si el o saruta.

— Imi place ploaia. Ma invioreaza mai mult decit orice. Slava Domnului ca e o zi frumoasa.

El ii zimbi, privind-o de sus.

— Si avind in vedere ca ne-a mai ramas ceva din ea, iti propun sa ma duci in prospera metropola numita Ravenglass si sa-mi arati orasul.

*

Douazeci de minute mai tirziu, la opt kilometri de Marsh End, pe drumul ce ducea la Ravenglass, Barry trase la marginea drumului si frina brusc.

— Ce s-a intimplat? intreba ea.

— Ce-i acolo?

Era un turn de paza, mai multe hangare darapanate si o pista acoperita de balarii, care se intretaia cu alta. Gardul de

sirma care imprejmuia locul era ruginit.

— Aeroportul Tanningley, spuse ea. Construit de RAF in timpul razboiului. Cineva a incercat sa faca un club aviatic acum citiva ani, dar n-a mers. Nu mai e folosit de ani de zile.

— Chiar asa? spuse Barry. Asta e intr-adevar foarte interesant Porni motorul si o lua din loc.

*

„Maison d'Or" se afla in cartierul vechi al Marsiliei si nu se putea ajunge acolo decit pe jos, pe o strada ingusta pavata cu pietre, marginita de case de patru sau cinci etaje cu mici balcoane de fier si ferestre cu obloane. In ciuda noilor legi, mai severe, pe care ar fi trebuit sa le aplice politia, aproape in fata fiecarei usi prostituatele sedeau in aerul cald al noptii, imbracate cit mai diferit pentru a atrage clientii, si majoritatea sporovaiau vesele intre ele peste straduta ingusta.

Cind Devlin trecu la brat cu Anne-Marie, cei doi devenira tinta citorva remarci hazlii si mai ales vulgare. Pe el il surprinse usurinta si umorul cu care Anne-Marie facu fata situatiei si fluenta limbajului ei de mahala cind le replica.

Devlin spuse:

— Un lucru e sigur, nu se poate spune ca cea mai veche meserie din lume este napastuita. Cum se-mpaca asta cu lupta ta pentru drepturile femeii?

— Femeile trebuie sa aiba dreptul sa opteze, sa fie libere sa opteze, asta-i tot ce cer, spuse ea. Ce fac ele cu aceasta optiune, este treaba lor.

La „Maison d'Or" usa era incuiata si Anne-Marie suna. Cineva trase imediat o tablita si o pereche de ochi albastri, severi, ii cerceta.

— Cautam un loc de distractie, spuse ea.

— Toti cautam asta, papusico. Sinteti membri?

— Nu. Nu sintem din oras si i-am promis amicului meu ca o sa petrecem bine.

Anne-Marie facu un gest obscen cu degetele de la o mina.

Usa se deschise, permitindu-le accesul. Cu ochii umflati si pleoapele cicatrizate, portarul arata de parca fusese la vremea lui un valoros luptator la categoria mijlocie. O masura cu privirea

pe Anne-Marie, fluierind aprobatori

— Dar pari o fata foarte draguta!

Foaierul era decorat in purpuriu si auriu. Cele doua fete de la garderoba erau imbracate in rochii negre, elegante, si una din ele iesi sa le ia hainele.

— Ti-am spus ca „Maison d'Or" e ceva special, spuse Anne-Marie.

Devlin zari, in oglinda bogat impodobita, un tinar care iesise pe o usita aproape ascunsa de draperiile aurii de la intrarea in bar. Era extrem de atragator, cu un par saten usor ondulat si niste ochi negri care priveau tot ce era in jur cu un fel de dispret amuzat. Nasul spart rau, din cine stie ce motiv, se potrivea perfect cu elegantul costum Yves St. Laurent, de culoare bleumarin, ii observa o clipa, cu o Gauloise atirnindu-i din coltul gurii, apoi veni spre ei.

— Monsieur, ii spuse el lui Devlin. Imi permiteti?

Devlin ridica bratele, zimbind usor, si tinarul isi plimba cu dexteritate miinile pe corpul lui.

— Ce-nseamna asta? intreba indignata Anne-Marie.

— Taci, fetito, ii spuse Devlin. Nici o problema. Sint curat.

— Nu va suparati, monsieur, spuse in sfirsit tinarul, satisfacut.

— Nici o suparare, spuse Devlin vesel. Numai vinovatii se supara. Am vrea sa vorbim cu monsieur Savary.

— Nu se poate, raspunse tinarul. Monsieur Savary nu este aici. Sa-i transmit un mesaj?

— Nu cred ca ar fi bine, ii spuse Devlin. E un mesaj pe care ar prefera sa-l primeasca personal. E din partea tatalui sau.

Portarul spuse:

— Hei, ce naiba-i asta?

Tinarul ii facu semn sa se potoleasca, cu acelasi zimbet vag incremenit pe fata, dar ochii lui nu mai zimbeau.

'— Interesant, monsieur!

— Da. Bine, atunci cind vine Savary, poate-i aruncati o vorba. Noi nu ne grabim.

Devlin o apuca pe Anne-Marie de cot si se indrepta spre intrarea barului. Tinarul pocni din degete si un Oberchelner rasari ca din pamint si-i conduse la o masa.

— Sampanie, spuse Anne-Marie. Whisky irlandez pentru

domnul.

— Nu cumva se-ntimpla sa aveti la indemina o sticla de Bushmills?

— Dar desigur, monsieur, raspunse Oberul. „Maison d'Or" se mindreste ca are posibilitatea de a satisface dorintele tuturor clientilor.

— Si imi inchipui ca gama e foarte larga, spuse Devlin privind in jur.

Era tipic pentru acest gen de local din toata lumea. Un trio care interpreta o muzica discreta, un mic ring de dans, mese inghesuite si o sala de jocuri dincolo de o arcada. In cazul de fata, singura surpriza era ca decorul pentru toate acestea — tapetul de pe pereti, draperiile, covoarele si mobila — erau de foarte bun gust.

Oberul reveni el insusi cu bauturile.

— Doriti si ceva de mincare?

Ii raspunse Anne-Marie.

— Mai tirziu. Deocamdata il asteptam pe monsieur Savary.

Oberul dadu din umeri si se-ndeparta. Devlin spuse:

— Ai cumva vaga impresie ca nu sintem doriti?

Ridica paharul si Anne-Marie sorbi din sampanie. Era prea devreme ca barul sa fie aglomerat, acel moment de acalmie din viata acestui gen de localuri inainte de inceperea adevaratei activitati de noapte.

Portarul statea proptit de bar, cu un pahar in mina si ii urmarea cu atentie. Isi goli paharul si se-ndrepta spre ei.

— Fii gata, murmura Devlin. Daca nu ma-nsel, se declanseaza actiunea.

Portarul spuse:

— Uitati care e chestia, monsieur Savary nu vine asta seara, asa ca, sa fiu in locul dumneavoastra, eu mi-as termina bautura si as lua-o din loc. Desigur, puicuta poate sa ramina.

Isi lasa mina pe umarul lui Anne-Marie, strecurindu-si degetele latarete prin gulerul deschis de la camasa ei.

Ea nici nu se clinti.

— Mai pune-mi, te rog, putina sampanie, se adresa ea lui Devlin.

— Da, sigur.

Devlin intinse mina dupa sticla.

— Si apropo, ii spuse el portarului, ti-as fi recunoscator daca n-ai face asta. Pentru ca fata nu poate sti pe unde ai umblat tu.

Portarul isi retrase foarte incet mina.

— Asculta, nemernicule, spuse el. Stii ce-am sa fac cu tine?

— Nu, raspunse Devlin. Chiar vreau sa-mi spui.

Tocmai ii turna sampanie lui Anne-Marie si cu un gest aproape degajat intoarse mina, pocnindu-l pe portar cu sticla in timpla. Acesta urla si cazu in genunchi, agatindu-se de fata de masa, paharele cazind pe podea.

Se produse imediat panica, clientii incepura sa tipe, speriati. Instrumentistii incetara sa cinte si citeva specimene cu infatisare fioroasa, imbracate in smochinguri, se apropiara rapid. Brusc, o voce striga un ordin si aparu tinarul cu nasul spart, dind din miini.

Toata lumea se retrase, portarul se ridica, scuturind din cap ca un taur, incercind sa opreasca singele amestecat cu sampanie cu ajutorul unui servet.

— Ai avut dreptate, serule, spuse el. Asta nu e ceea ce pare.

Tinarul ii examina rana.

— Nu-i chiar asa de grav, Claude, ai patit-o tu si mai rau. Du-te si te bandajeaza.

Sase chelneri faceau deja ordine. Tinarul se-ntoarse.

— Bravo, monsieur...?

— Devlin.

— Imi place stilul dumitale.

— Si mie, al dumitale, spuse Devlin. Dumneata esti Jean-Paul Savary?

— Eu sint impricinatul.

Savary se inclina a batjocura.

— Atunci ce-a fost circul asta?

— Pentru ca am recunoscut-o pe mademoiselle Audin.

Ii lua mina si i-o saruta galant.

— Sint un mare admirator al operelor dumneavoastra. In orice caz, am avut ragaz sa chibzuiesc. Nu-mi place sa ma reped de la inceput, prefer sa ma gindesc intii.

Se aseza si pocni din degete dupa Ober.

— Deci ziceati ca aveti un mesaj din partea tatei. De unde si pina unde?

— E tovaras de celula in Insula Belle anin prieten de-al meu.

— Detinutul 38930, Martin Brosnan, spuse Savary.

— Exact.

Devlin se incrunta.

— Ii stiti si numarul?

— Nu-mi scapa nimic referitor la tatal meu si la Insula Belle, iar acolo oamenii sint insotiti pina la moarte de aceste numere. In acest scop le sint tatuate pe antebratul drept.

Anne-Marie spuse:

— Tatal dumitale e de mult timp acolo. Ma surprinde ca Mafia corsicana n-a reusit sa faca nimic pentru el.

— Daca ar fi fost vorba de orice alt delict decit cel pentru care este inchis...

Clatina din cap.

— A incercat sa-l lichideze pe de Gaulle. Nu numai asta, dar a ajuns prea aproape. Nu-l vor ierta niciodata. Acolo ramine pina moare.

Glasul lui devenise brusc minios. Anne-Marie continua:

— Si n-ai incercat niciodata sa-l scoti de acolo?

— Din Insula Belle? rise el neincrezator. Nimeni n-a evadat din insula aia blestemata. Nimeni.

Devlin spuse vesel:

— Ei bine, joi noaptea, Martin Brosnan si tatal dumitale vor incerca sa bata recordul, cu sau fara ajutorul dumitale. Acesta este mesajul pe care il aduc din partea tatalui dumitale.

Jean-Paul Savary sedea cu palmele sprijinite pe masa, privindu-l fix pe Devlin. Se-ntoarse incet spre Anne-Marie:

— E adevarat?

— Categoric.

Rasufla adinc si se ridica:

— Atunci va propun sa ne mutam in apartamentul meu de la etaj si sa discutam chestiunea.

*

In confortabilul salon de la etaj era foarte cald si Anne-Ma-rie deschise usile de la balcon, iesi si privi portul care se-ntindea dedesubt. Dupa un timp, se-ntoarse inauntru.

Devlin si Jean-Paul isi scosesera hainele si stateau aplecati asupra mesei, acoperita de o harta la scara mare a zonei Insulei

Belle.

— S-ar putea sa mearga? spuse Devlin.

— In teorie. Sistemul de radiolocatie mentionat de Brosnan nu e o problema. Am legaturi solide cu contrabandistii din zona. Recuperam deseori materiale azvârlite peste bord de vasele care trec pe aici, folosind tocmai acest sistem. Iar vasul nu e o problema. Am preluat anul trecut o companie de pescuit din port. Avem sase traulere. Pot sa trimit miine unul in zona St. Denise.

— Cu alte cuvinte, nu exista nici un impediment tehnic.

— E adevarat, totusi nu-i o gluma sa te arunci de pe stinca aia, in mare. Eu zic ca, in cel mai bun caz, sansele de reusita sint cincizeci la suta.

— Dar pari destul de incintat.

— Domnule Devlin, tata se afla de patruspreZece ani in ca-voul ala. Alta sansa n-o sa mai aiba sa scape de acolo. Cine sint eu sa-i refuz aceasta sansa? Dar trebuie sa tinem seama si de alte lucruri. Sint multe probleme importante la care se pare ca nu v-ati gindit.

Cineva batu la usa si uriasul Claude, portarul, baga capul:

— A venit doctorul Cresson.

— Bine, adu-l aici.

Anne-Marie spuse:

— Pentru ce avem nevoie de un doctor?

Jean-Paul isi aprinse o tigara Gauloise si zimbi:

— O sa vezi, *cherie,* o sa vezi.

*

Andrd Cresson era un barbat masiv, cu ochi caprui tristi si barbie dubla. Costumul lui cafeniu, de gabardina, arata de parca nu mai fusese calcat de luni de zile, fuma tigara de la tigara,

aprinzind-o pe urmatoarea de la mucul celei dinainte, si camasa lui neagra era plina de scrum. Spuse:

— Spuneati ca intentioneaza sa iasa prin sistemul de canali-zare?

— Exact, ii spuse Devlin.

Cresson se strimba:

— Nu-i bine. Canalele sint chiar si in cele mai bune conditii

un loc ingrozitor, daramite intr-un loc ca Insula Belle!

Dadu din umeri.

— Probabil ca sint tunetele originale din secolul al optsprezecelea. In ele sint ape uzate de ani de zile.

— Ce-nseamna asta? intreba Jean-Paul.

— Din loc in loc se formeaza pungi cu bioxid de carbon si metan. Primul produce sufocare. Al doilea nu numai ca te sufoca, dar mai si explodeaza la orice scinteie, daca sint conditii. Dar e un risc pe care trebuie sa si-l asume.

— Deci problema este: fara luminari sau chibrituri, spuse Devlin.

— Exact. Il mai vedeti pe Brosnan inaintea acestei tentative, monsieur?

— Da. Am vorbit cu directorul adjunct al inchisorii. I-am explicat ca mai am de pus la punct citeva chestiuni cu clientul meu, inainte de a trage concluziile. N-a fost nici o problema. Ma vad cu Brosnan joi dimineata.

— Atunci as zice ca o mica lanterna de buzunar ar fi excelenta. Un obiect cam greu de procurat in puscarie. Pericolul cel mai mare pentru ei este sa nu cada in apele uzate. Asta inseamna greata, varsaturi si moarte rapida in citeva ore, intrucit canalul e plin de microbi patogeni. Mai exista posibilitatea unei hepatite virale.

Se lasa o tacere adinca. Anne-Marie o intrerupse, spunind:

— Si ce se poate face, domnule doctor?

— Un tratament cu medicamente inceput chiar din cupa cind sint recuperati.

Zimbi cu tristete.

— Daca vor fi recuperati. Apele Scocului morii, dragii mei prieteni, chiar si intr-o noapte blinda, fac sa scada rapid temperatura corpului. Acest lucru l-ar afecta indeosebi pe vechiul meu amic, Jacques, care, sa fim sinceri, nu mai e asa de tinar cum era.

Jean-Paul spuse:

— Bine, atunci vii cu noi pe trauler ca sa administrezi toate medicamentele necesare in momentul cind vor urca la bord. Fireste ca voi avea grija sa fii recompensat substantial pentru acest serviciu.

Cresson clatina din cap:

— Nu, Jean-Paul, ma cunosc cu tatal tau de atitia ani ca nici nu vreau sa-mi amintesc. A fost intotdeauna bunul meu prieten. Asta o fac pentru el.

Jean-Paul zâmbi.

— Atunci accept cu recunostinta, in numele lui.

Devlin spuse:

— Sa presupunem ca totul merge ca pe roate si ca reusesc. • Pe urma ce se mai intimpla?

— Dupa cum ti-am povestit, spuse Anne-Marie, am o mica ferma pe dealurile de linga Nisa. Ma duc acolo cind vreau sa scap de lume. E foarte izolata si asezata sus de tot pe costisa. Poti vedea pe oricine care se apropie, de la citiva kilometri. Se pot instala acolo in perioada de convalescenta.

— Si personalul casei?

— Nici o problema. Nu tin decit oi acolo, o rasa spaniola de munte. Am un singur cioban, mos Louis, si el e mai tot timpul sus, pe dealuri.

— Mi se pare excelent.

Jean-Paul spuse:

— Apreciez oferta, dar o sa ma ocup eu de tata.

— Va trebui sa stea ascunsi citva timp, insista Devlin. Treaba asta o sa faca mare vilva. O sa umble dupa ei toti copoii din Franta. Interpolul va fi pe faza.

— E adevarat, spuse Jean-Paul. Dar sa privim si altfel lucrurile. Daca i-ar inghiti marea? Daca ar muri din cauza frigului si Scocul morii i-ar azvirli printre stincile de linga St. Denise?

Se lasa o lunga tacere. Anne-Marie spuse cu glas scazut:

— Daca insinuezi ceea ce cred eu, inseamna ca s-ar ivi, firesc, problema ca aceste cadavre nu ar fi ale lui Jacques Savary si Martin Brosnan.

— Si n-ar avea nici o sansa la un examen medico-legal, adauga Devlin.

— Intr-un hal de nerecunoscut, imbracate in uniforme de puscariasi, cu numerele lor tatuate pe ele, si plutind cu veste de salvare furate din inchisoare?

Jean-Paul clatina din cap.

— Mi se pare putin probabil sa mearga mai departe cu investigatiile.

Se indrepta de spate, privind ginditor in jos, spre harta.

— Eu am cistigat o groaza de bani de pe urma cazinourilor. Noi cistigam intotdeauna, pentru ca norocul e de partea casei. O sa fac o profetie in treaba asta — o intuitie de jucator. Eu cred ca daca autoritatile recupereaza cele doua cadavre, se vor debarasa de ele cit mai repede si vor anunta pur si simplu ca detinutii Brosnan si Savary au murit, fie de moarte naturala, fie intr-un accident la cariera de granit.

— Vrei sa spui ca vor ingropa definitiv povestea cu evadarea? spuse Devlin. Cu alte cuvinte, ca si cum nu s-ar fi intimplat nimic?

— paca stai sa te gindesti, este o solutie extrem de inteligenta, in felul acesta autoritatile nu ramin cu musca pe caciula si Insula Belle isi pastreaza reputatia ca nu se poate evada de pe ea.

Anne-Marie spuse:

— S-ar putea sa aiba dreptate. Ar fi un rationament foarte firesc.

— Poate, spuse Devlin. Numai timpul o va dovedi. Deci, care e urmatoarea miscare?

Jean-Paul se-ntoarse spre Cresson:

— Acum sintem in miinile tale, Andr6. Scormoneste orasul. Cauta la morgi, la antreprenori de pompe funebre, toate locurile de genul asta. Traulerul pleaca spre St. Denise miine dupa-amiaza. In momentul cind va porni, vreau sa existe in congelatorul lui doua cadavre adecvate.

Andr6 Cresson isi aprinse o alta tigara de la mucul celei pe care o fuma si scoase din buzunar un pix si un carnetel legat in piele. Ii spuse lui Devlin:

— Pentru Jacques ma descurc eu, am fost medicul lui ani de zile. Dar, monsieur, de dragul acuratetii, poate binevoiti sa mi-l descrieti pe prietenul dumneavoastra, Brosnan.

8

Frank Barry statea intins in pat si fuma, privind in tavan. Era ora sapte dimineata, un frig de noiembrie si ploaia batea in fereastra. Linga el dormea Jenny Crowther, respirind usor, cu buzele intredeschise. In somn parea incredibil de inocenta,

aproape ca un copil. Frank o privi cu indiferenta, fiind cu gindul la lucruri mai importante.

Iesi incetisor de sub patura, se duse in virful picioarelor pina la scaunul pe care isi lasase hainele si isi trase pe el pantalonii si un pulover vechi. Isi trecu degetele prin par si se duse sa-si ia geamantanele.

Jenny tresari si se ridica in capul oaselor.

— Pleci? spuse ea si glasul ei suna alarmat.

El puse jos geamantanele si se duse spre pat.

— Nu, tu ramii aici. Nu vreau sa apari azi la ferma, ai inteles?

Ea il privi banuitoare:

— Te-ntorci?

— Mai tirziu, spuse el.

Ea isi incolaci bratele de gitul lui si-l saruta cu patima. Nu avu nici un efect asupra lui si-l cuprinse un sentiment ciudat, de regret.

— Hai, fii cuminte, spuse el, isi lua geamantanele si iesi.

Se simtea miros de costita prajita si-l gasi pe Salter in bucatarie, la plita.

— A, domnul Sinclair, spuse el. Pot sa va ofer o gustare?

— Nu, zau ca nu vreau.

Barry isi turna o ceasca de ceai si o bau repede.

— Intotdeauna prefer sa lucrez pe stomacul gol.

Salter inceta sa zimbeascâ.

— Deci azi e ziua cea mare?

— Credeam ca un ticalos batrin si viclean ca tine a invatat pina acum ca e bine sa stii cit mai putin, spuse Barry in timp ce isi lua geamantanele si se-ndrepta spre usa.

— I-am spus lui Jenny sa nu dea azi pe la ferma. E valabil si pentru tine.

Amenintarea era subinteleasa. Salter ramase cu miinile inclestate de tigaie, parind extrem de alarmat. Barry iesi si traversa curtea, ducindu-se spre sopron.

Peste cincisprezece minute parca Land-Roverul la capatul pontonului. Ploaia cernea, blinda si placuta prin ceata si, ca de obicei, nu era nici tipenie in jur. Se catara peste parapetul de la *Kathleen* si intra in timonerie. Mai intii, deschise clapeta de sub tabloul de bord, ca sa verifice daca pistolul si mitraliera mai erau acolo. Iesi satisfacut. Barca de salvare se legana de o

fringhie la pupa, o barca pneumatica galbena cu motor exterior. O trase la ponton, se urca in ea si dezlega parima. Motorul, ca tot ce se afla in barca lui Salter, era nou-nout. Porni fara nici o problema si Barry se-ndrepta spre larg, de-a lungul golfului.

Vira spre un canal lateral, merse pe el un timp, apoi incerca un altul, luind-o cind inapoi, cind inainte, intorcindu-se din nou spre uscat, pina cind trecu printr-un banc de trestu si gasi ceea ce dorea. Era un iaz aproape circular, cu un diametru de vreo 18-20 de metri. Se adincea brusc spre mijloc si in punctul acela apa avea vreo cinci metri.

Parca ar fi fost prima persoana care patrundea in acel loc. Nu se auzea un sunet, in afara ploii, si il trecu un fior, amintindu-si povestile pe care le auzise in copilarie, acasa, in Irlanda, despre stima lacurilor si alte minunatii de genul asta. Ciudat, dar parca era asteptat. Parca mai fusese aici. Astea-s prostii, bineinteles, dar, in orice caz, era exact ceea ce ii trebuia. Porni din nou motorul barcii pneumatice si isi croi drum inapoi spre ponton.

*

Hedley Preston statea in fata oglinzii de la dulap si isi aranja bereta albastra de militar smechereste, pe o ureche. Costumul de camuflaj ii dadea o infatisare sinistra; isi potrivi centura din talie.

— Ei, poftim, spuse el incet, cine s-ar fi gindit?

Cobori la parter si-l gasi pe Varley, imbracat identic, stind in picioare linga foc, cu un pahar in mina. Varley se intoarse, il privi peste umar si spuse acru:

— Ia te uita! Un erou sadea!

— Un lucru e sigur, ii spuse Preston bine dispus. Tu n-ai sa fii erou daca Sinclair te gaseste cu ala in mina.

— Sa-l ia naiba pe Sinclair, spuse Varley, dar auzind zgomot de pasi pe coridor, puse repede paharul pe polita caminului, in spatele unei fotografii.

Barry aparu in usa, cu unul din geamantane in mina. Ii statea bine in uniforma. Arata a soldat din crestet pina-n talpi si Browningul din tocul de la talie se potrivea perfect cu restul.

— Deci, iata-ne, spuse Preston. Acum vom afla despre ce e vorba.

— Numai atit cit trebuie sa stiti.

Barry puse geamantanul maro pe masa, il deschise si scoase o harta a zonei, pe care o desfasura.

— Un camion, poate doua, trec prin acest punct spre Wast Water. In mod sigur in unul vor fi sase soldati. Vor avea si escorta. Voi afla mai tirziu din cite persoane se compune.

— Soldati? spuse Varley. Hei, ce-nseamna asta? '

— Nu-i nevoie sa faci pe tine, spuse Barry. In Anglia soldatii inarmati n-au voie sa umble de capul lor pe cimp, asa ca n-ai de ce sa te temi. Blocam drumul cu Land-Roverul ca sa-i oprim.

Scoase din geamantan una din grenadele cu gaze.

— Aruncam una din astea in spatele camionului. Gazul din ea actioneaza instantaneu. Vor fi inconstienti timp de o ora.

— Si noi ce-o sa facem? intreba Preston.

— Totul e prevazut.

Barry ridica o mica masca de culoare kaki de care atirna un bidonas verde.

— Deci ei vor dormi toti ca niste copilasi, spuse Preston. Ce facem noi?

— Transferam tot ce gasim in camion in Land-Rover. Agoi in 30 de minute sintem inapoi, pe tarm, unde asteapta vasul. Incarcam totul si, cu asta, voi doi ati terminat. Puteti pleca naibii.

— Cu inca cinci mii de lire fiecare, spuse Preston. Sa nu uitam obiectele cele mai importante.

Barry scoase din geamantan mitraliera Sterling si revolverul Smith and Wesson.

— Amindoua sint incarcate, gata de tragere in caz ca sentim-pla ceva, dar nu trageti decit daca va ordon eu. S-a inteles?

— Perfect, domnule Sinclair.

Preston lua in mina Sterlingul cu tandrete:

— Un lucru frumos e intotdeauna o bucurie.

Varley minui delicat revolverul Smith and Wesson, apoi il viri in tocul lui.

— Un singur lucru as vrea sa stiu, spuse el artagos. Ce dracu' e asa de important in camionul ala?

Barry inchise geamantanul si ii privi lung, cu geamantanul proptit de picior.

— Bine, hai sa mergem.

Iesi afara.

— Ia asculta, incepu Varley, dar Preston i-o reteza imediat:

— Tine-ti gura, Sam! Ai inteles? Rabdarea se rasplateste, ti-am mai spus asta, asa ca deocamdata sa facem ce ne spune omul asta.

Lua Sterlingul si il urma pe Barry afara.

*

Salonul de pompe funebre se afla pe una din laturile unei mici piatete pavate cu piatra, din orasul vechi. Cind Jean-Paul Savary, Devlin si Anne-Marie ajunsera acolo, in fata era tras un dric cu cai, o superba opera baroca de culoare neagra, cu inge-rasi aurii plingind in fiecare colt si cu pene negre infipte intre urechile cailor.

— Pene de strut, spuse Jean-Paul. De fapt, acum nu mai e voie, dar oamenii de aici sint atit de conservatori incit e greu sa incâlci aceste traditii stramosesti.

Trase de sfoara clopotelului de la usa laterala. O deschise imediat un batrin slab si inalt, imbracat intr-un costum negru uzat.

— Poftiti, monsieur Savary, spuse el.

Il urmara de-a lungul unui culoar intunecat. Aerul era imbibat de miros de tamiie si de luminari, un miros greu, apasator. De fiecare parte a culoarului se aflau capele pentru morti si in aproape toate era cite un cadavru expus pe catafalc intr-un cos-ciug deschis, pentru a putea fi vizitat de rude si prieteni.

Devlin spuse:

— Multumesc foarte mult, dar prefer sa ma despart altfel de viata.

— Ce mai conteaza? intreba Anne-Marie. Cind esti mort, esti mort de-a binelea.

Se oprira in deschizatura unei usi ca sa se uite la un batrin proptit pe perna intr-un cosciug captusit cu satin negn». Era im-bracat intr-un costum albastru, cu cravata, cu parul ingrijit piep-tanat si cu fata colorata cu fard de scena, cu buzele date cu ruj.

— Ce-i mai pasa lui acum ca l-au transformat intr-o papusa de ceara?

— Daca asta o linisteste pe batrina lui mama... Asta vrei sa

spui?

Pe Devlin il trecura fiori.

— Nu, multumesc. Cum sint un rau catolic, cred ca voi lasa scris sa fiu ars.

Batrinul deschise o usa la capatul culoarului si se trase deoparte, incaperea in care intrara era sala de pregatire, unde cadavrele erau spalate sau imbalsamate la cerere inaintea inmormin-tarii propriu-zise. Doctorul Cresson, cu vesnica tigara in gura, statea in picioare linga o chiuveta de faianta si discuta cu un omulet cu fata de sobolan, imbracat intr-un costum albastru lucios si cu o servieta neagra in mina.

Cresson se intoarse sa-i salute.

— A, ati venit!

In mijlocul incaperii erau doua mese de piatra, pe fiecare din ele zacind un cadavru acoperit cu un cearsaf.

— Totul merge conform planului? intreba Jean-Paul.

— Cred ca da. Astia au murit amindoi in accidente de masina.

— Putem sa ne uitam?

— Nu v-as sfatui. Doar daca va plac intr-adevar asemenea lucruri. N-arata prea grozav.

— O sa fie bune?

Cresson dadu din cap:

— Cred ca da, dupa ce mai lucrez un pic la ele. Facu semn cu capul spre omul cu fata de sobolan.

— Jean-Paul, dumnealui este domnul Black, specialistul in tatuaj, despre care ti-am vorbit. E englez, dar traieste de mai mult timp la Marsilia.

Jean-Paul fi lui mina omuletului:

— Vi sint recunoscator pentru ajutorul pe care ni-l dati in aceasta chestiune. Mafia corsfcana nu-si uita prietenii, credeti-ma.

— E placerea mea, monsieur. Pot sa-ncep acum? spuse Black.

— Dar bineinteles! Jean-Paul se-ntoarse spre Cresson.

— Ai numerele?

— Da.

— Atunci nu ne mai ramine decit sa ne asiguram ca fiecare cadavru va purta numarul care trebuie.

Anne-Marie si Devlin privira fascinati cum omuletul isi deschise servieta, «coase un ac electric de tatuaj, cu baterii, si o sticluta cu vopsea si se apuca de lucru.

— Un mic retus in plus, dar esential, spuse Jean-Paul.

In timp ce-l urmareau, omuletul tatua cu grija numarul lui Brosnan pe antebratul cadavrului mai lung. Freca locul cu vopsea, apoi ii tampona si ridica antebratul.

— Multumitor, monsieur Savary?

— Splendid, ii spuse Jean-Paul. Esti un adevarat artist, prietene. Si acum, tata meu, 28917.

— Prea bine, monsieur.

Jean-Paul se-ntoarse spre Anne-Marie si spre Devlin.

— Cred ca restul este in miinile soartei.

*

Dintr-un punct de observatie intre copacii de la marginea drumului, aflat la doua sute de metri de aeroportul Brisingham, Barry urmarea prin binoclu descarcarea avionului de transport Luftwaffe. Vazu doar doua vehicule, un camion mare de trei tone si un Jeep. In timp ce privea, soldatii Bundeswehr-ului incarcara trei lazi in partea din spate a camionului, apoi se urcara si ei.

Ofiterul care-i insotea statu un timp de vorba cu un tinar in uniforma de capitan al armatei britanice. Apoi se urcara intr-un Jeep care porni de-a curmezisul pistei, urmat de camion. Barry astepta pina ce ambele vehicule iesira pe poarta si intrara pe sosea, ca sa fie sigur ca pleaca, apoi sari in Land-Rover si porni.

Dupa plecarea lui Barry ploaia se intetise, prefacindu-se intr-o adevarata aversa, si nu era tocmai placut sa stai pitit in spatele unui zid de piatra, printre copaci, la marginea drumului.

Varley avea o jumatate de sticla de Scotch, din care tragea mereu cite o dusca.

Preston spuse:

— Zau ca nu esti in toate mintile, nu crezi?

— Vezi-ti de treaba ta, desteptule, mirii Varley. Mie nu-mi da nimeni sfaturi Nici tu si nici domnul Sinclair cel atotputernic.

Goli sticla si o arunca pe jos.

— Il aranjez eu si pe asta, dupa ce termin cu toate.

Isi duse un deget la nas.

— Ai sa vezi ca asa o sa fac.

Preston clatina scirbit din cap. Varley reprezenta o pacoste, nu numai pentru acum, dar si in viitor, asta era clar. Pe de alta parte, cine avea nevoie de el? Preston mingiie teava mitralierei si deodata incremeni, alertat de uruitul unui motor.

— Gata, cred ca vine.

Peste o clipa aparu Land-Roverul. Barry intoarse, traversa drumul, cobori din masina si o lua printre copaci, venind spre ei.

— Totul e-n regula? intreba Preston.

— Minunat, ii spuse Barry. Doua vehicule. In fata un Jeep cu trei insi in el, urmat de un camion de trei tone. In cabina se afla soferul si un sergent, iar in spate sase nemtalai. Asta inseamna trei grenade. Pe prima o strecor eu in Jeep cind ma duc sa vorbesc cu ei. Tu si cu Varley va ocupati de camion, una in cabina si alta in spatele camionului.

— Din partea mea e-n regula, generale, saluta Varley beat. Barry se apleca, lua de jos sticla goala de whisky si-o azvirli

departe, injurind. Il insfaca pe zdrahon de pieptii costumului de camuflaj.

—Porc betiv ce esti, iti zbor creierii daca-mi faci vreo figura. Ti-o promit.

Altceva n-a mai apucat sa spuna, caci brusc se auzi uruitul tot mai profund al unui motor si un vehicul urca dealul.

— Gata, spuse Barry. Puneti-va mastile.

Se intoarse si fugi spre sosea. Deschise portiera Land-Roverului, isi lua masca, si-o atirna de git si ramase in asteptare.

Maiorul german de artilerie ocupa locul din spate al Jeepului, iar tinarul capitan englez statea in fata linga sofer, intors pe jumatate spre el in timp ce discutau. Il zari pe Barry abia cind soferul ii atrase atentia asupra lui si incetini.

Capitanul spuse:

— Oare ce-o fi asta?

Si cobori geamul masinii.

— Ce se-ntimpla? intreba el cind se apropie Barry.

— O modificare de plan, batrine. Nu te-au anuntat? spuse Barry. Tipic pentru ei, sa-i ia naiba!

Trase siguranta si arunca grenada cu gaz prin geamul deschis, intorcindu-se instantaneu sa-si traga masca pe fata.

Preston si Varley iesira in fuga dintre copaci. Preston traversa

drumul de-a curmezisul, spre spatele camionului, si azvirli grenada peste oblon.

Varley a fost cel care a stricat tot. Scotind siguranta grenadei in timp ce fugea spre camion, se impiedica si se intinse pe sosea, iar grenada se indeparta de el, dindu-se de-a dura intr-un rotocol de fum alb.

Portiera camionului se deschise brusc si un masiv sergent de artilerie sari jos. Barry, neavind incotro, trase de doua ori in el, in timp ce acesta se arunca asupra lui Varley. In acelasi moment, Barry lua de jos grenada care fumega si o azvirli in cabina, unde soferul se mai afla inca la volanul masinii.

Deodata se facu liniste deplina. Preston aparu din spatele camionului, in timp ce Barry il ridica pe Varley in picioare si-l scutura furios, glasul lui sunind inabusit sub masca de gaze.

Se intoarse si se duse repede in spatele camionului, lasa in jos oblonul, se catara peste trupurile inerte ale artileristilor germani si examina cele trei containere pe care le gasi acolo.

Preston si Varley i se alaturara. Le trebuira exact patru minute ca sa transfere containerele in Land-Rover. Dupa cinci minute porneau la drum, lasind de izbeliste cele doua vehicule ale armatei, in ploaie, la marginea drumului.

*

Jenny Crowther mergea prin ploaie pe cararea de linga estuar, o silueta singuratica cu basma pe cap si o manta veche de ploaie pe ea. Inainte de a-l intilni pe Barry, nici nu traise cu adevarat, zilele se insiruiau cenusii, una dupa alta. Acum imaginea lui i se perinda permanent prin minte si nu se mai putea gindi la altceva. Se urca pe ponton si ramase, cu miinile in buzunare, sa priveasca cele doua vase. Dupa citva timp, trecu peste parapetul

de la *Kathleen* si intra in timonerie. Se aseza pe banca, sprijinita de perete, cu privirea atintita spre tabloul de bord. In cele din urma, baga mina dedesubt si impinse in jos clapeta de acces. Mitraliera si revolverul stateau atirnate de suporturi, lucitoare si amenintatoare. Le atinse delicat, apoi trase clapeta in sus, la loc, si iesi afara.

Apoi se duse spre *Jason,* statu si se uita la el, intrebindu-se

ce-o fi insemnind asta, incruntindu-se usor, mirata. Pasi peste parapet, intra in timonerie si ramase pe loc indecisa, nestiind prea bine ca cauta ea de fapt acolo. Deodata auzi in departare uruitul unui motor.

Cind ajunse pe punte, uruitul era foarte aproape. Ezita, apoi cobori repede scara spre cabina si inchise usa.

*

Land-Roverul frina la capatul pontonului si Barry cobori si ocoli pina in spate, unde Preston si Varley sedeau cu cele trei containere.

— Acum sa le urcam pe *Jason!* Cit mai iute! spuse el. Da-mi-l mie pe primul. Pot sa-l duc singur.

— Cu multa placere, spuse Preston si i-l impinse.

Era relativ usor. Barry ii cara fara probleme peste parapet si pe scara spre cabina. Auzindu-l venind, Jenny se duse spre celalalt capat al salonului si se ascunse la toaleta.

Barry deschise usa salonului si intra cu containerul. Il puse jos pe podea si aparura si Preston impreuna cu Varley, carindu-l pe cel de-al doilea, care era mai mare.

— E-n regula, spuse Barry. Inca unul si am terminat si voi doi puteti pleca.

Varley ii arunca pe-ascuns o privire lui Preston, dar urcara din nou scara. Barry se duse dupa ei. Cind ajunsera la Land-Rover, ramase linga ei privindu-i cum manipuleaza cel de-al treilea container. Dupa ce pornira inapoi pe ponton, Barry baga mina sub locul soferului, isi scoase servieta si ii urma.

Va fi interesant de vazut cind vor face prima miscare. Singurul lucru sigur era ca Preston va face din asta un teatru. Barry se duse la parapetul de la pupa, puse servieta jos la picioarele lui si isi deschise tocul de revolver de la centura. Le auzea murmurul glasurilor in cabina de dedesubt si scoase Browningul, il incarca si-l puse la loc in tocul lui. Isi aprinse o tigara si astepta.

Se-ntoarsera pe punte si Preston spuse:

— Sper ca ai banii acolo.

— Exact.

— Pai, am dori sa stam de vorba. Sa discutam despre ce este in containerele de dedesubt si cit e cu adevarat in servieta aia.

— Cu alte cuvinte, vrem tot, bai, desteptule, interveni Varley. Bany se-ntoarse cu un usor zimbet pe fata si cu tigara atirnind in coltul gurii. Preston avea mitraliera tintita spre el, iar Varley scoase pistolul.

— N-am nici o sansa sa scap?

— Ma tem ca nu, domnule Sinclair.

Preston dadu din umeri.

— Pierzi oricum.

— Ce rusine!

Barry isi azvirli tigara peste bord.

— Si cind te gindesti ca puteati sa va luati banii si sa plecati!

Isi lasa mina in jos, spre sold, dupa Browning, si Preston apasa pe tragaciul mitralierei. Se auzi doar tacanitul metalic al cursei percutorului. Preston inceta sa zimbeasca, dindu-si seama, in acea ultima clipa cumplita, ce se-ntimpla.

Si cind Barry trase, Jenny navali de pe scara.

— Nu! striga ea, aruncindu-se in fata lui Preston.

Glontele o nimeri din plin in spate, impingind-o spre el.

Preston o tinu ca pavaza, incercind sa se retraga, si Barry il impusca in cap, sfarimindu-i partea de sus a craniului si tintuindu-l de peretele timoneriei, agatat inca de fata.

Varley tragea frenetic cu revolverul si se auzea tacanit dupa tacanit. Cu un strigat disperat, azvirli arma inutila spre Barry, se intoarse si o lua la fuga. Barry il impusca de doua ori in spate, pulverizindu-i sira spinarii, si Varley cazu in genunchi si ramase atirnat peste parapet.

Dinspre trestii se inalta un stol de pasari, care se rotira speriate, umplind vazduhul cu tipetele si bataile lor de aripi. Barry isi viri in toc Browningul, se lasa in genunchi si o lua in brate pe Jenny Crowther. Era moarta, cu ochii larg deschisi, ficsi. Ii inchise cu blindete.

— Sarmana prostuta, spuse el si o saruta pe frunte. Nu era nevoie — nu era deloc nevoie. Aranjasem eu totul.

125

O ridica in brate, cobori scara si o aseza pe una din banchete. Apoi se intoarse pe punte si ingenunche linga Preston, ii deschise bluza uniformei si il perchezitiona rapid. Dupa cum se asteptase, Preston avea asupra lui cele cinci mii de lire, ca si Varley. Ii impinse cu piciorul pe scara, unul dupa celalalt, apoi isi lua servieta, pasi peste parapet si se indrepta

grabit spre *Kathleen.*

Intra in timonerie si privi in jur. Locurile cele mai simple erau intotdeauna cele mai bune, sau cel putin asa constatase el. Chiar la perete era o bancheta. Capacul imbracat in piele se ridica usor. Inauntru erau tot felul de fleacuri: funii, bidoane de ulei, pungi de plastic Ascunse servieta sub pungile de plastic si iesi.

Dupa aceea, infasura repede containerele intr-o pinza impermeabila, dezlega barca de salvare de pe *Kathleen,* o arunca peste bord, paralel cu pontonul, si o atasa de pupa vasului *Jason.* Apoi se intoarse la bord, mola parima, fugi in timonerie si porni motorul Zece minute mai tirziu, strapungea marele banc de trestii si patrundea in iazul pe care-l descoperise mai devreme in aceeasi zi.

Opri motoarele. *Jason* mai inainta putin, apoi ramase pe loc Barry cobori scara, ignorind cadavrele, si se duse de la prora la pupa, unde deschise supapele de siguranta. Cind iesi pe punte, *Jason* incepea deja sa se scufunde. Arunca barca pneumatica, sari in ea si se-ndrepta spre marginea iazului.

Acum *Jason* se scufunda repede; apa era deja la nivelul puntii, isi aprinse o tigara si astepta, pina ce, cu o ultima zvâcnire, vasul se cufunda sub suprafata apei si se lasa la fund. Abia atunci porni motorul exterior al barcii si isi croi drum inapoi printre trestii, spre estuar.

*

Henry Salter isi bea ceaiul in bucatarie. Statea prost cu nervii si mina ii tremura un pic cind isi turna brandy in ceai. Vintul zgiltiia geamul si ploaia batea in fereastra. Ura iarna. Il irita si il nelinistea, dar nu chiar in asa hal ca Barry. Il auzi umblind deasupra lui si, o clipa mai tirziu, cum coboara scara.

' Cind Barry intra in incapere era imbracat cu trendul de culoare inchisa cu care venise si tinea in mina unul din geamantanele de piele maro. Se aseza pe scaunul din fata lui Salter si puse geamantanul pe masa.

— Gata, am terminat. Am facut curatenie la ferma. Nici nu se mai cunoaste ca a fost cineva acolo.

— Si Preston si cu Varley?

— Abia asteptau sa puna mina pe bani si s-o intinda. Si apropo de parale.

Deschise geamantanul, scoase cele cinci mii de lire ale lui Preston si i le intinse.

— Dupa cum ti-am promis.

Pe Salter 0 cam trecura naduselile cind intinse mina sa ia banii.

— Am ascultat la radio, domnule Sinclair. Nu s-a pomenit de nici un incident deosebit la radiojurnalul local.

— Si de ce te-ar preocupa asemenea lucruri pe dumneata, domnule Salter, un om respectabil?

— Desigur, spuse Salter. N-are nici un rost. Plecati acum cu *Jason?*

— *Jason* a si plecat, batrine.

Barry zimbi.

— Totul e rezolvat. Vezi cit sint de organizat.

Baga mina in geamantan, scoase banii lui Varley si-i arunca peste masa, teanc cu teanc. Salter privi fascinat.

— Iti dau si un premiu, domnule Salter. M-ai ajutat extrem de mult si eu am sustinut intotdeauna ca cine munceste isi merita banii. Sper sa mai vin pe aici foarte curind. Pentru o treaba nu prea grea, dar mi-ar face placere sa stiu ca esti aici, gata sa-mi satisfaci dorintele.

— Desigur, domnule Sinclair. Tot ce doriti, balmaji Salter.

— E-n regula, atunci am plecat.

Barry isi lua geamantanul si se duse spre usa. Salter spuse:

— Inca ceva, domnul Sinclair. Ce-i cu Jenny?

Barry se intoarse incet.

— Nu-i nevoie sa te mai ocupi de Jenny, domnule Salter. De acum incolo am eu grija de ea.

— Am inteles.

Salter dadu din cap intelegator.

— Nici nu ma prea surprinde. Fata asta tine mult la dumneavoastra. O casatorie din dragoste?

Barry reusi sa zimbeasca.

— Da, vorba ceea, asta face lumea sa mearga inainte.

Iesi. Salter ramase pe loc tragind cu urechea. Abia dupa ce auzi plecind masina inchiriata, incepu sa numere banii cu degete tremuratoare.

9

Cind Barry a ajuns pe aeroportul din Manchester, parul lui era din nou imbibat cu briantina si despartit cu grija de o carare, iar pe nas purta ochelarii cu rama groasa de baga. Prinsese avionul de Jersey doar cu douazeci de minute inainte de decolare si se lasa pe scaun cu un oarecare sentiment de usurare, caci nu mai era altul pina a doua zi.

Ii comanda nostimei stewardese in uniforma albastra de la British Airways un Scotch mare, isi aprinse o tigara si ramase privind pe geam, revizuind totul in minte, acordindu-i o atentie speciala lui Romanov.

— Sarmane Nikolai, spuse el in soapta. Te asteapta o mare surpriza, batrine.

Scotchul sosi si il sorbi incet, cu evidenta placere. Lucrurile mergeau bine, chiar foarte bine.

O ora mai tirziu, iesea pe poarta principala a aeroportului din Jersey si facu semn unui taxi, care-l duse in port; aici intilni primul obstacol. Conform anuntului scris cu creta pe o tabla, in ziua aceea nu mai pleca nici un vapor spre St. Malo.

Bany se duse la biroul capitaniei si vorbi cu functionarul de acolo, care manifesta obisnuita nepasare competenta, tipica pentru asemenea oameni.

— Din pacate, avem defectiuni tehnice, domnule. Puteti pleca miine dimineata fara nici o problema. Daca vor fi iarasi probleme, vor aduce o alta ambarcatiune.

Supunindu-se inevitabilului, Barry o lua inapoi pe chei, inspre oras, si inchine o camera pentru o noapte la hotelul „Royal Yacht".

*

Anne-Marie sedea pe balconul camerei de hotel din St. Denise si privea in zare catre Insula Belle, caci era o zi linistita cu o vizibilitate excelenta. In sfirsit, o gasi; nu se distingea mai mult decit o umbra, chiar si cind isi potrivi binoclul.

Devlin iesi din camera lui intr-un halat de baie, uscindu-si cu

prosopul parul ud de la dus.

— Daca te intereseaza, traulerul a acostat acum o ora la cheiul pescarilor.

— Jean-Paul e la bord?

— Nu, vine miine dupa-amiaza cu Cresson. O sa ma sune dupa ce mai dau o raita pe insula, ca sa ma asigur ca totul e in regula.

— Te dud cu ei miine seara?

— Da.

— Pot sa vin si eu?

Nu se ruga; nu era genul ei. Devlin spuse:

— Ce reportaj de senzatie ar fi fost asta pentru tine! Ce fotografii! Poate un alt Pulitzer.

— Ticalosule, spuse ea prieteneste.

— Te-ai gindit la cele mai rele posibilitati? Daca-i ratam definitiv...

— Sau daca ajung morti la bord?

Anne-Marie dadu grav din cap.

— Orice s-ar intimpla, prefer sa fiu de fata, Liam.

— De ce nu?

— Iti multumesc.

— Crezi ca e cazul? spuse el. Sa ne ajute Dumnezeu, dar pentru ce? Ei bine, trebuie sa plec sa dau un telefon pe care-l tot amin de cel putin douazeci si patru de ore.

— Un telefon important?

— Lui Ferguson, spuse el.

*

Ferguson fusese chemat de urgenta la directorul general. Cind suna telefonul in apartamentul din Cavendish Square, Harry Fox sedea Ia birou si lucra la niste hirtii.

— Cu brigadierul Ferguson, va rog.

— Imi pare rau, dar nu e aici. Cu ce va pot ajuta?

— Harry, baiete! Aici e unchiu-tau Liam, pe care nu l-ai mai auzit de mult.

Fox se inviora imediat.

— Pentru Dumnezeu, pe unde ati umblat, domnule profesor? Ferguson turba de furie. Trebuia sa tineti legatura cu noi.

— Hai, zau, Harry, n-ai putea sa nu-mi mai spui „domnule profesor"? Ma faci sa ma simt ca un batrin actor care face un rol de compozitie, jucindu-l pe Einstein intr-o piesa proasta de televiziune. Spune-i lui Ferguson ca am trudit ca un cal.

— Si ce s-a intimplat? V-ati vazut cu Brosnan?

— L-am vazut si n-am scos nimic de la el pina n-am pomenit de Norah si am stirnit in el dorinta de razbunare.

— Deci a acceptat sa intre-n joc?

— Intr-un fel. Asculta, Harry, lui Ferguson n-o sa-i placa treaba asta, dar adevarul este ca Martin nu crede ca Ferguson are prea multe sanse sa-l scoata de acolo si deci a luat asupra lui toata afacerea.

— Ce-a facut?!

Se simti in glasul lui Fox ca era socat.

— Asta-i nebunie curata. Nu se poate!

— El gindeste altfel. Sper ca se inregistreaza convorbirea. Fox rise fara sa vrea.

— Bineinteles. Domnisoara Audin e cu dumneavoastra?

— Este. Plec acum.

— O clipa, striga Fox. Unde va putem gasi? Devlin chicoti.

— Nu ne suna, te sunam noi, spuse el si inchise telefonul.

*

Ferguson aparu peste o jumatate de ora. Arata obosit si se duse la bar sa-si toarne un brandy.

— Directorul general v-a chemat pentru ceva deosebit, sir?

— Ne-a convocat pe toti, Harry, pe toti sefii de departamente si de sectii. Azi dimineata s-a petrecut o mica dandana in Lake District. O grupa de artileristi vest-germani era in drum spre poligonul de incercari de la Wast Water ca sa faca o demonstratie cu noua lor racheta anti-tanc. Cineva i-a atacat pe unul din drumurile de tara de acolo. Treaba de profesionisti. Grenade cu gaz,

aruncate in spatele vehiculului, de-ale noastre. Tipul folosit de SAS in operajiunile de patrundere in forta.

— S-a tras, sir?

— E un mort — un sergent de artilerie. Se pare ca personajele implicate erau in tinuta de campanie, cu masti de gaze, cu tot dichisul. Bineinteles ca au luat lansatoarea de rachete si au

disparut.

— Si avem si noi ceva de facut?

— Nu sint sigur. Strict vorbind e treaba politiei locale. Asistata bineinteles de Sectia Speciala, si l-am trimis acolo pe Carter, pentru orice eventualitate. Avind in vedere ca e o situatie delicata, directorul general a reusit sa obtina impunerea unei cenzuri din ratiuni de securitate. Nici o vorba presei. Vest-germanilor n-o sa le placa deloc chestia asta.

Fox spuse:

— A sunat Devlin, sir.

Lui Ferguson ii sticlira ochii.

— In sfirsit a sunat? Ce-a facut pina acum?

— Cred ca ar fi mai bine sa auziti cu urechile dumneavoastra, sir.

Fox dadu drumul la casetofon.

Ferguson se-ntuneca la fata pe masura ce asculta. Dupa ce se termina inregistrarea, sari in picioare si incepu sa masoare furios incaperea.

— Lua-te-ar naiba, Devlin!

— Sincer sa fiu, sir, nu vad sa aiba Devlin vreun amestec in povestea asta. La urma urmelor, asa a vrut Brosnan.

— E o nebunie, spuse Ferguson. Daca printr-o minune reuseste sa evadeze, va face senzatie in Franta. Tipul va deveni un erou popular. Autoritatile se vor vedea silite sa rascoleasca toata tara ca sa-l gaseasca, din spirit de autoconservare.

Statea la fereastra, fierbind in sinea lui. Fox spuse vesel:

— Puteti foarte bine sa opriti toata afacerea.

— Alertindu-l pe directorul inchisorii din insula? Tu ai fi in stare sa faci asta, Harry?

— Nu, sir, nu cred.

— Nici eu. Si Devlin stie prea bine asta, altminteri nu ne-ar fi spus.

Clatina din cap.

— Nu stiu ce sa spun. Femeia aceea, Audin, mai e cu el?

— Se pare ca da, sir. Ce doriti sa fac?

— Nu prea ai ce face, Harry.

Deodata, Ferguson se incrunta.

— Ba da, poti face ceva. Vreau sa-mi faci un scurt raport despre toata afacerea asta. Ce s-a intimplat pina acum, cine e

implicat si ce am facut noi. Totul in afara de treaba cu Norah Cassidy.

Fox se mira:

— Pot sa va-ntreb de ce, sir?

— O sa-ti explic mai incolo, Harry. O copie pentru dosarul meu personal si una adresata exclusiv primului ministru.

— Sa-l trimit eu in Downing Street, sir?

— Inca nu. Vreau sa fiu pregatit. Atita tot. Doamna prim-ministru poate sa ma cheme oricind. Nu stii niciodata dinainte. Femeia asta are o minte ca un ceas elvetian. Strict secret, bine-inteles. Spune-i lui Meg Johnson sa-l bata ea personal. Nimeni altcineva sa nu-l atinga.

*

Meg Johnson era o femeie strasnica, cu parul carunt, batind spre saizeci de ani, vaduva din 1951, cind sotul ei fusese ucis in Coreea. Era secretara principala a serviciului administrativ al departamentului lui Ferguson inca de la infiintarea acestuia.

Raportul asupra cazului Brosnan, pe care Harry Fox i-l dictase, a incaput perfect pe o singura foaie A4. Era dactilografiat curat, cu marginea corect lasata. Fiind destinat primului ministru trebuia sa fie perfect. Sub acest nivel, nu trecea nimic.

Secretara i-l duse lui Fox, care il citi repede si dadu din cap aprobator.

— Excelent, doamna Johnson. V-ati intrecut pe dumnea-voastra insiva. Va rog, o copie pentru doamna prim-ministru, care deocamdata va fi pastrata la un loc cu originalul, in dosarul secret al brigadierului Ferguson.

Femeia se intoarse pe coridor, spre biroul ei, citind din nou raportul, doar pentru a verifica daca este exact. Continutul n-o privea. Nu-ngaduia niciodata sa i se intipareasca in minte vreun detaliu. In decursul anilor descoperise ca era mai bine asa.

Multumita de verificare, deschise usa de la biroul ei, alaturat biroului de copiere. De serviciu era Mary Baxter, secretara ad-juncta. Erau vechi prietene si lucrau impreuna de multi ani.

Doamna Johnson spuse:

— Buna, Mary. Ce faci aici?

— Tinerei Jean i s-a facut rau inainte de masa si-i tin locul.

Meg Johnson ii inmina raportul.

— Trage, te rog, o copie dupa asta.

Mary Baxter porni repede xeroxul. „In atentia exclusiva a primului ministru." Doar atit retinu, apoi incepu sa sune telefonul in biroul lui Meg Johnson. Meg se intoarse in birou si se repezi sa raspunda.

Era o chestiune obisnuita de serviciu, care nu-i lua mai mult de doua, trei minute. In timp ce isi facea o nota, auzi o tuse nervoasa si, ridicindu-si privirea, o vazu pe Mary Baxter stind linga ea cu raportul in mina.

— Doar o copie ai spus?

— Multumesc, Mary. Pune-le pe birou, ii spuse Meg Johnson, concentrata inca asupra notei pe care o facea.

Cealalta femeie facu ce i se spusese si iesi. Dupa care se intoarse in camera de copiere, inchise cu grija usa, apoi scoase celelalte doua copii pe care le facuse dupa raportul asupra lui Bros-nan. Le impaturi cu grija si le viri in buzunarul fustei de tweed. Se uita la ceas. Se facuse ora sa plece acasa. Stinse lumina si iesi.

*

Dupa cum ii explicase Nikolai Romanov lui Barry, Mary Baxter avea un trecut imaculat. Tatal ei facuse cariera ca medic militar, iar mama ei murise cind Mary avea cinci ani si drept urmare isi petrecuse toti anii copilariei intr-un sir de internate.

Stearsa, chiar uritica, fata avea putine prietene si intrase in serviciul guvernamental, incepind ca secretara intr-un minister. Fiind un om pe care te puteai bizui pe deplin, fusese avansata, apoi, dupa citva timp, transferata la DI5, dupa ce i se verificase dosarul.

Tatal ei ii lasase mostenire bani, un apartament bun in St. John's Wood si cam atit. Avea patruzeci si doi de ani, era tot urita, cu parul strins la spate intr-un coc rigid, iar taioarele ei de tweed si pantofii cuminti, fara toc, nu prea o avantajau.

Apoi il cunoscuse pe Peter Iasnov. Primise o invitatie la o seara culturala la ambasada braziliana; se iveau din cind in cind

asemenea ocazii. De obicei, nu se ducea, dar de data asta, dintr-un motiv oarecare, se dusese si acolo il cunoscuse pe

Iasnov.

Fusese mai mult decit atent cu ea, stind cu ea toata seara. Si nu numai ca o condusese acasa, dar stabilise s-o duca saptamina urmatoare la un concert la Albert Hali.

Facindu-i curte insistent si rabdator, reusi s-o aduca in cele din urma in patul lui, unde ea descoperi pentru prima oara placerile actului sexual. Cind mai descoperi apoi si ca el era atasat comercial la ambasada sovietica, era deja prea topita dupa el ca sa-i mai pese. Ii dadea tot ce dorea, inclusiv orice informatie pretioasa pe care se-ntimpla s-o afle la birou. De obicei, accesul ei la materialele interesante era limitat, dar acum avea intr-adevar ceva deosebit.

Urma sa se vada cu el abia peste patru zile; avea de asteptat o vesnicie si el ii interzisese categoric sa-l sune acasa. Dar pentru asa ceva...

Facuse doua copii, ca sa fie sigura ca obtine una buna. Baga una in sertarul de la masa ei de toaleta, o puse pe cealalta in geanta si iesi.

*

Peter Iasnov era de doi ani atasat comercial la ambasada sovietica din Londra. Misiunea lui anterioara de capitan KGB fusese la ambasada din Paris, unde facuse progrese remarcabile sub tutela lui Nikolai Romanov. Era un tip chipes, brunet, elegant, cu mare succes la femei; calitate care putea fi exploatata si care explica de ce superiorii lui considerasera ca merita sa locuiasca in mica vila din Ebury Court, nu departe de palatul St James.

Iesi de la dus, fredonind incet, isi puse un halat pe el si se duse in living sa-si ia o tigara. Statea la fereastra, privind fara tinta in curte, cind aparu dupa colt Mary Baxter, care trecu pe linga cei doi tehnicieni de la telefoane, instalati cu cortul lor verde deasupra putului de cablu de pe trotuar si se-ndrepta spre casa. Iasnov injura in soapta si cobori.

*

Principala sarcina a Sectiei Speciale a politiei metropolitane, cu sediul la Scotland Yard, este de a actiona ca organ executiv al

serviciilor de securitate. Tinerea sub observatie constituie o buna parte din munca Sectiei Speciale: cei doi sergenti-detectivi care

faceau pe tehnicienii telefonisti in corturile din Ebury Court il urmareau pe Peter Iasnov, intr-un fel sau altul, de o luna de zile. Mary Baxter suna si se-ntoarse, privind indarat spre curte in timp ce astepta, permitindu-i astfel omului de la Sectia Speciala sa faca excelente fotografii.

— Eu n-am mai vazut-o pina acum. Tu ai vazut-o?

— N-as zice ca e genul lui, spuse colegul sau. Nu-i o pipita.

Usa se deschise si Iasnov aparu in halatul sau alb de baie. Mary Baxter il lua de git si il saruta; aparatul sergentului tacani din nou.

— Asta-i interesant, spuse el, dupa ce ea pasi inauntru si usa se inchise. Nu parea deloc incintat. George, ar fi bine s-o urmaresti pe tipa dupa ce iese. Intereseaza-te cine este. Poate prindem vreun fir.

*

Iasnov turba de furie si i-o spuse.

— Ti-am spus sa nu vii niciodata aici!

O zgiljii de umeri.

— Vrei sa strici totul?

— Te rog, Peter. Nu vreau sa-ti fac nici un rau.

Avea lacrimi in ochi si pe el il apuca sila, dar facu un imens efort sa nu arate. O trase spre el pentru o clipa.

— Bine, iarta-ma ca mi-am iesit din fire, dar trebuie sa-nteleg situatia mea.

— Stiu, Peter, imi pare rau.

Deschise geanta.

— Dar eram convinsa ca te va interesa asta. M-am gindit ca ai vrea s-o vezi.

„In atentia exclusiva a primului ministru." In clipa in care Iasnov vazu mentiunea, i se strinse stomacul de emotie si hirtia ii tremura usor in mina in timp ce-i asimila continutul. Ii intoarse spatele femeii si se duse spre camin. Era pe departe cea mai tare informatie pe care o primise pina acum. Incredibil cum de scosese asa ceva la iveala bucata asta de lemn in fusta de

tweed.

Mary se apropie sovaitoare de el.

— Am facut bine? Asta vroiai?

El se-ntoarse cu un suris cuceritor si o trase la pieptul lui.

— Pentru o fata extraordinar de cuminte, o sarutare extraordinara, si ii strivi gura cu gura lui.

Ea se lipi de el tremurind.

— O, Peter, as face orice pentru tine! Orice!

El ii cuibari capul sub umarul lui si se uita la ceas. N-ar dura decit cincisprezece minute si ar face-o fericita. O cuprinse cu un brat in jurul umerilor.

— Hai sus, scumpa mea, sopti el si o conduse afara din camera.

*

Mary Baxter pleca dupa o jumatate de ora. Niciodata nu se mai simtise atit de plina de viata. Parca iesise la suprafata ceva care zacea in ea de ani de zile. Se simtea atit de plina de energie incit merse pe jos o buna bucata din drumul spre casa, inainte de a lua metroul, neobservindu-l deloc pe cel care o urmarea.

*

Iasnov pleca de acasa o ora mai tirziu si merse doua strazi pe jos inainte de a face semn unui taxi. Descinse in Kensington High Street si parcurse pe jos restul drumului pina la ambasada sovietica din Kensington Palace Gardens. Peste cinci minute era inchis intr-un birou cu superiorul lui direct, colonelul Josef Golcek.

Golcek citi raportul de la un capat la celalalt, de doua ori, si dadu din cap.

— Foarte interesant.

Isi aprinse o tigara americana.

— Desigur nu e ceva care sa impiedice, de pilda, izbucnirea celui de-al treilea razboi mondial. Importanta sa reala nu consta in continutul acestui raport, ci in ideea ca femeia aceasta, Baxter, poate sa puna mina pe un raport destinat exclusiv premieru-

lui britanic. Posibilitatile pentru viitor mi se par fantastice!

— Si cu raportul asta ce fac? intreba Iasnov.

— Trimite-i-l lui Nikolai Romanov la Paris. Cod trei, pentru el, exclusiv. El stie cel mai bine ce sa faca.

— Foarte bine.

Iasnov se duse spre usa. Cind o deschise, Golcek spuse:

— Inca ceva, Peter.

— Ce anume?

— Va trebui sa continui s-o faci fericita.

— Pentru asta, spuse Peter Iasnov cu naduf, ar trebui sa mi se acorde titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

*

Era deja ora noua seara cind Mary Baxter fu condusa de o femeie sergent-detectiv a Sectiei Speciale in biroul lui Charles Ferguson. Acesta ii facu semn din cap femeii sergent si ea iesi, inchizind usa.

— Luati loc, domnisoara Baxter.

Facu ce i se spusese, brusc obosita. Nu-i era frica. Socul arestarii avea un efect paralizant, asa ca nu era realmente capabila sa receptioneze nimic. Nu-i trecuse niciodata prjn cap, nici o clipa, ca s-ar putea intimpla asa ceva.

— Stiti de ce va aflati aici? spuse Ferguson.

— N-am idee. Poate am gresit ceva in lucrarile mele.

Ii impinse peste birou fotografiile facute de urmaritorii ei. Ea se uita la ele fara nici o expresie, apoi lua una care o infatisa sarutindu-l pe Iasnov in usa.

— N-aveti dreptul..., incepu ea.

— Avem tot dreptul, spuse el cu blindete. Lucrati pentru serviciul britanic de securitate. Intr-o calitate minora, e adevar rat, dar asta face ca legatura dumneavoastra cu un individ ca Iasnov sa fie foarte suspecta.

— Intr-adevar, spuse ea, este atasat comercial la ambasada sovietica.

— Si capitan KGB, domnisoara Baxter.

Ea il privi neincrezatoare.

— Nu va cred.

— Am aici o fotografie a lui in uniforma. Extraordinara ase-

manare, nu-i asa?

Se auzi o bataie in usa si Harry Fox intra, cu o fata grava. Ii arunca o privire lui Mary Baxter, apoi puse pe birou in fata lui Ferguson cea de a doua copie facuta de ea dupa raportul asupra lui Brosnan.

— Am gasit-o intr-unui din sertarele de la masa ei de toaleta, spuse el incruntat.

— Sfinte Dumnezeule!

Ferguson se ridica, ii facu semn lui Fox si iesi pe coridor.

— Supravegheaz-o, ii spuse el femeii sergent-detectiv, care intra in birou si inchise usa.

— Ei bine, sir, ce facem? spuse Fox.

— Ce putem face, Harry, decit sa speram si sa ne rugam sa ne sune Devlin din nou. S-ar putea sa aiba probleme serioase din cauza asta.

— Si ce facem cu Mary Baxter?

— O sa vedem.

Se intoarsera in birou si femeia sergent-detectiv iesi din nou. Mary Baxter statea tinind in poala fotografia lui Iasnov in uniforma. Nu mai plingea; pe fata ei umflata se citea acum un fel de furie si Ferguson sesiza imediat acest lucru.

— E limpede ca si-a batut joc de tine. Nu crezi?

. — Mi-a spus ca ma iubeste, spuse ea cu amaraciune. Totul a fost o minciuna. Numai minciuni!

Rupjse fotografia in bucati.

— Imi vine sa-l omor.

— Mult mai inteligent ar fi sa-i platesi cu aceeasi moneda. Ferguson ii oferi o tigara si un foc.

— Ce vreti sa spuneti?

— Am putea sa te bagam la inchisoare, spuse el. Pentru mult timp. Dar, pe de alta parte, ar fi pacat, cind exista o alta modalitate de a aborda aceasta chestiune.

Ii arata copia dupa raport.

— Asta e de fapt o poveste incheiata. Nu prea mai avem ce face acum.

— Ce anume vreti sa spuneti?

— E foarte simplu. Continui sa te vezi cu Iasnov ca si cum nu s-ar fi intimplat nimic. Ii furnizezi informatiile pe care ti le dau eu.

Ea clatina din cap surprinsa.

— Nu cred ca as putea face asta.

— De ce nu? intreba Ferguson. Te-a folosit pentru interesele lui, nu? Mi s-ar parea un mod cu adevarat poetic de a-ti face singura dreptate folosindu-te si dumneata de el pentru interesele dumitale.

Chipul femeii se aspri; devenise acum o alta persoana.

— Stiti ceva, domnule brigadier? Cred ca mi-ar face placere.

Se ridica.

— As putea sa ma spal pe fata?

— Desigur.

Ferguson arata spre usa.

— Baia este acolo.

— Dumnezeule! spuse Fox in soapta, dupa ce femeia iesi.

— Stiu, Harry, te-amnrevenit ca e o treaba murdara. Poti sa-i spui fetei de la Sectia Speciala sa plece. Nu mai avem nevoie de ea.

*

La Paris, aparatul de codificat tacanea in cabina radio a sectiei de informatii a ambasadei sovietice. Operatoarea urmarea rind cu rind aparitia mesajului pe ecran. Dupa ce se termina, scoase banda pe care se inregistrase si o chema pe supraveghetoare.

— Un cod trei de la Londra, in atentia exclusiva a colonelului Romanov. Mesajul mai cuprinde ca anexa trei fotografii pe teleimprimator. Poftiti numerele de serie.

— Colonelul e la Berlin, spuse supraveghetoarea. Trebuie sa soseasca miine dupa-amiaza sau miine seara. Pastreaza-l pina vine. Oricum nu poti sa faci nimic cu el. Nu se poate decodifica decit cu cifrul lui personal. Ma duc sa iau fotografiile de la teleimprimator. Poti sa pastrezi si fotografiile.

Supraveghetoarea pleca si operatoarea baga banda in fisier, il incuie si isi relua lucrul.

*

Era aproape miezul noptii si se facuse frig pe balconul came-

rei de hotel din St. Denise ocupata de Anne-Marie. Intra in camera, apoi se intoarse cu jacheta de blana pe ea. Isi relua locul linga Devlin.

— Miine seara pe vremea asta, s-ar putea sfirsi totul.

— E adevarat.

Tigara lui Devlin scinteia in intuneric.

— Liam, cum o sa mi se para Martin?

— Mult schimbat, fetito. Fii pregatita pentru deosebiri Uriase.

— Nu ma deranjeaza. O calitate esentiala a oricarei fiinte omenesti este sa fie in stare sa evolueze, sa se schimbe sau sa-nvete sa se impace cu propriile sale limite.

— Tu te referi la spinosul drum spre maturitate.

Devlin clatina din cap.

— Eu ma refeream la altceva. Nu mai e barbatul acela navalnic care te-a salvat in mlastinile din Vietnam si nici viteazul

139

soldat care mi-a fost pavaza in Ulster in saizeci si noua. Ca sa fiu sincer cu tine, daca a invatat totusi ceva din toate astea este ca a fost folosit prea mult pentru interesele altora. Nu cred ca mai crede in ceva.

— Nu pot sa accept asta.

Devlin spuse:

— Fata draga, nu-ncerca sa faci din el un erou legendar. Poate fi orice altceva, numai asta nu. Ma duc la culcare. Salupa de aprovizionare pleaca la sapte.

Isi trecu un picior peste balustrada balconului si intra in camera lui, lasind-o acolo, privind in intuneric.

10

Cind Lebel deschise usa vorbitorului si-l introduse pe Brosnan, Devlin statea la fereastra, privind afara, printre gratii.

Se-ntoarse, zimbind:

— A, ai venit?

— Domnule Gorman.

Brosnan dadu mina cu el, se aseza si Devlin lua scaunul din fata lui.

— Daca aveti nevoie de mine, monsieur, nu uitati sa sunati,

spuse Lebel si iesi, incuind usa.

Incepura sa vorbeasca in irlandeza. Devlin spuse:

— O sa te perchezitioneze inainte de a te duce inapoi in celula?

— Cine, Pierre?

Brosnan clatina din cap.

— Asta face orice ca sa aiba liniste. Ce ai pentru mine?

Devlin deschise servieta.

— Ia o tigara.

Ii impinse un pachet peste masa si apoi un altul.

— Unul contine mecanismul de radiolocatie, celalalt o lanterna de buzunar. Nu eram sigur ca o sa poti face rost de una. M-am gindit la canalele de scurgere.

— Aveam luminari si chibrituri.

— Sfinta Fecioara! spuse Devlin. E cea mai mare prostie_pe care ati putea s-o faceti. Ati sari in aer. Acum asculta-ma.

141

Trecu totul in revista, in cele mai mici amanunte. Dupa ce termina, Brosnan aproba din cap.

— Vad ca le-ai aranjat bine pe toate, dar nu ma mir, intotdeauna ai fost un tip organizat. Imi place ideea cu cele doua cadavre. Asta o sa-l distreze pe Jacques. Se vede ca fiul o ia pe urmele tatalui.

— La ce ora plecati?

— La opt si jumatate ne incuie pentru noapte. Oricum atunci e deja intuneric, asa ca am putea foarte bine sa pornim imediat. Pina la miezul noptii nu se mai face nici un control pe etaj.

— Deci atunci vor descoperi ca ati plecat.

— Nu, dupa felul in care controleaza Lebel celulele. Cu putin noroc, vor baga de seama abia miine dimineata la sapte.

Devlin confirma din cap.

— Cit timp va dura trecerea prin canale?

— Mai intii va trebui sa ne cataram un pic. As zice cam o ora. Daca avem noroc, vom ajunge la stinca mortilor pe la noua si jumatate. Curentul ar trebui sa ne scoata in afara limitei de patru miile pe la zece si cincisprezece.

Devlin statea incruntat.

— E o actiune disperata, iti dai seama, nu?

Brosnan spuse:

— Bineinteles.

Devlin se ridica si rostogoli o mica minge de plastic de-a curmezisul mesei.

— Dupa ce o decojesti iese la iveala un miez fosforescent. E un mecanism de semnalizare pe care-l foloseam in razboi. O jucarie de-asta mi-a salvat si mie viata odata. Stiu ca exista lumini si pe vestele de salvare, dar...

Dadu din umeri, se duse la fereastra si se uita printre gratii. Scocul morii se vedea clar, presarat cu creste albe in ciuda vremii linistite.

Brosnan il batu pe umar.

— Fii fara grija, Liam. Jacques Savary si cu mine stim ce facem. Oricum, tot in groapa ajungem. Important este sa dai din picioare cit mai tare.

*

De la Jersey la St. Malo hidroglisorului ii trebuia circa o ora ca sa ajunga la destinatie. Frank Barry isi omori timpul incer-cind sa parcurga toate ziarele nationale englezesti pe care le cumparase inainte de a pleca din St. Helier.

In nici unul din ele nu se pomenea nimic, nici macar o aluzie la incidentul de la Wast Water, ceea ce era interesant. Pe de alta parte, era foarte firesc sa se intimple asa. Nici macar vest-germa-nilor nu prea le-ar fi convenit sa dea publicitatii un astfel de incident.

Trecu prin vama fara nici o dificultate, folosindu-se de pasaportul francez, si se duse imediat la un telefon si-l suna pe Romanov la apartamentul lui din Paris.

Ii raspunse secretara personala pe care rusul o avea la ambasada, Irana Vronski. Ea ii spuse ca tocmai vorbise cu Romanov in Berlinul de Est si ca se va intoarce abia cu avionul de la miezul noptii. Barry spuse:

— Daca mai vorbiti cu el, spuneti-i ca o sa-l mai sun miine dimineata.

Isi lua geamantanul si iesi din cabina. Trenul de Paris pleca peste douazeci de minute. Pe de alta parte, nu avea nici un motiv sa se grabeasca. Mai avea inca la dispozitie o jumatate de zi si era chiar o zi frumoasa si blinda, de care merita sa te bucuri. Traversa spre firma de inchiriat masini de vizavi si peste

cincisprezece minute iesea in drumul principal intr-un Peugeot decapotabil, cu capota lasata.

*

Era intuneric si traulerul se strecura prin intrarea in portul St. Denise, cind Devlin cobori dupa Jean-Paul Savary pe scara ce ducea la magazia de peste a vasului. Usa de la sala frigorifica era deschisa si doctorul Cresson impreuna cu uriasul Claude de la bar se aflau inauntru la mesele de piatra pe care de obicei se spintecau pestii si taiau sacii de plastic ce contineau cele doua cadavre.

Din cite putea vedea Devlin in lumina aceea slaba, fetele erau desfigurate, de nerecunoscut.

— Iisuse, spuse el.

. 143

. — Scocul morii loveste cu forta in stincile de granit aflate de-a lungul tarmului linga St. Denise, spuse Jean-Paul. Nu este deloc nefiresc sa te astepti la asemenea rezultate.

Devlin atinse piciorul unuia din cadavre. Parca era de marmora.

— Daca s-ar face vreodata o autopsie, s-ar stabili total gresit ora decesului, nu-i asa?

— Pastrarea cadavrelor in congelator, asa cum am procedat noi, garanteaza intr-o oarecare masura acest lucru, spuse Cresson. Congelatorul opreste procesul de descompunere. Dar sincer sa fiu, prietene, daca vom reusi, aceasta se va datora faptului ca autoritatile ii vor accepta pe acesti doi domni asa cum sint.

— Sau cum nu sint, spuse Devlin.

Se urca inapoi pe punte, in urma lui Jean-Paul si intrara in timonerie. Capitanul era mai virstnic decit se asteptase Devlin si sub sapca cu cozoroc se zarea o fata inasprita de vreme rea. Avea pe el o haina neagra din pinza gudronata. Trabucul pe care-l fuma duhnea ingrozitor si Devlin ramase in deschizatura usii.

— Ia zi, Marcel, spuse Jean-Paul. Cum stam?

— Nu prea grozav, sefule, spuse batrinul. Se arata vreme rea, cu vintul de sapte la opt noduri. Nu-i destul de puternic ca sa ia acoperisurile, dar pentru unii care sint in apele Scocului...

Dadu din umeri.

Jean-Paul se intoarse spre Devlin, palid in lumina firava.

— Fii fara grija, acest batrin sobolan de mare e cel mai bun capitan de vas de pe coasta. Daca poate cineva s-o scoata la capat cu vasul asta, el e acela care o va face, cu ajutorul acestei jucarii, bineinteles.

Batu cu palma cutia albastra sclipitoare de pe masa pe care era intinsa harta.

— E ultimul racnet. Am instalat-o ieri. Are microprocesoare si citire digitala, deci practic gindeste singura. Indata ce va fi pusa pe lungimea de unda a mecanismului de radiolocatie, ne va indica clar directia, indiferent de vreme.

— E-n regula, spuse Devlin, dar daca ai niste luminari la indemina, as vrea sa aprind doua, pentru orice eventualitate.

Jean-Paul se intoarse la hartile lui si Devlin iesi pe punte, unde Anne-Marie statea sprijinita de parapet, infasurata in jacheta ei de blana. Crestele albe ale valurilor se invalmaseau in

144 -

Intuneric si stropi de apa se imprastiau pe punte, in timp ce trau-lerul spinteca valurile cu prova.

— Nu-i a buna, nu?

— Dupa cum se aude, nu prea. Devlin apuca strins parapetul. Mai bine sa stii tot. Capitanul crede ca va fi mai rau inainte de a fi mai bine.

— Destul de rau ca sa-i descurajeze? spuse ea. Ma refer la Martin si la Savary.

— Nu pot vorbi decit in numele lui Martin: dupa parerea mea, nimic nu-l poate opri sa intre in apa daca reuseste sa iasa in afara zidurilor, oricit de cumplita ar fi furtuna. E gata sa moara, daca e necesar, intelegi? Asta-i important.

— Dumnezeule, sopti ea si deodata il apuca de brat, auzind un vuiet ciudat purtat de vint din departare.

— Ai auzit, Liam? Ce-i asta?

— Ei, dupa cum se aude, as zice ca asta trebuie sa fie Scocul morii.

Anne-Marie nu spuse un cuvint. El o cuprinse de dupa umeri si ramasera impreuna acolo, sprijiniti de parapet, ascultind.

*

Pierre Lebel trase clapeta de pe vizorul celulei de la etaj. Brosnan si Savary sedeau unul in faja celuilalt cu o ladita de lemn intre ei. Savary avea in mina un pachet de carti de tarot si aranja roata norocului.

— Asta da raspuns la orice intrebare directa, spuse el. Si iti spune ce se va intimpla in viitorul apropiat.

— Zau? spuse Brpsnan. Ma uimesti. Sa-ti pun si un ban de argint in palma?

— Ti-am mai spus ca am singe de tigan in mine.

Lebel striga:

— Voi, astia doi, treceti la culcare! Stingeti lumina!

Celula se cufunda in intuneric. Savary striga:

— Sa te ajute Dumnezeu si pe tine, Pierre, si multumim pentru tot. Ai fost de treaba.

— Timpitule! sopti Brosnan.

Lebel controla celula de alaturi si ascultara cum pasii lui se indeparteaza pe palier. Se auzi zanganind grilajul de la capatul

condorului. Lebel cobori scara de fier si zgomotul de pasi se stinse.

— Aprinde lanterna, spuse Savary. Vreau sa vad ce carti am intins.

Brosnan scoase mica lanterna de buzunar pe care i-o daduse Devlin, care dadea un fascicol de lumina uimitor de puternic. Savary intoarse prima carte. Infatisa moartea, un schelet care parcurgea calare un cimp plin de stirvuri. Savary strinse cartile si le puse pe raft.

— Acum pot sa ma lipsesc de ele. Nu ma mai uit. Hai s-o luam din loc.

Brosnan isi intoarse salteaua, isi strecura mina printr-una din cusaturile laterale si trase afara un colac de coarda de nailon si o bucla cu carabina la capat, obiecte pe care le folosise frecvent la cariera cind introducea incarcaturile de dinamita in suprafata stincii. Mai scoase o surubelnita cu coada ingusta si o foarfeca de 30 de centimetri lungime, pentru sirma groasa, pe care Savary o obtinuse de la un detinut care lucra la atelier. Fiecare isi aranja pe pat o gramada din haine de care n-aveau nevoie, citeva carti si o perna ca sa para o forma omeneasca.

— Crezi ca o sa tina? intreba Savary.

— Cu Lebel? in cele mai multe nopti nici nu se uita inauntru

si cred ca o sa tina chiar daca se uita. Acum hai s-o-ntindem. N-avem timp de pierdut.

Isi pusera pe ei hainele groase de pinza, pe care le oferea inchisoarea pentru munca in exterior pe vreme rea, si manusi din pinza si piele. Brosnan lua coarda si Savary ingenunche la usa cu o lingura in mina. Se auzi un tacanit usor si se ridica in picioare.

— Gata, Martin. Hai sa mergem.

Iesira, inchizind cu grija usa in urma lor. Ramasera o clipa in umbra peretelui, apoi pornira incet spre capatul palierului.

Holul central era luminat de un singur bec si se auzea muzica de la radioul din biroul cu pereti de sticla al gardianului de serviciu. Acoperisul si cupola erau invaluite in bezna. Brosnan se catara pe balustrada si inainta pe plasa de otel pina la acoperisul blocului de celule. Prinse carabinierele buclei cu care era legat de plasa de sirma, ca sa se asigure, si scoase foarfeca de sirma.

Nu-i lua mai mult de cinci minute sa faca o gaura cam de un metru, prin care se trase in sus. Odata ajuns de cealalta parte,

pasi pe unul din stilpii de sustinere din otel. Se uita in jos spre Savary, palid la fata in intuneric, ii facu semn din cap si francezul il urma.

Se echilibrara impreuna pe un stilp, {inindu-se unul de celalalt. Brosnan agata coarda de bucla ce inconjura talia lui Savary si-l atinse scurt pe umar. N-aveau nevoie de cuvinte, caci discutasera in amanuntime traseul si tot ce-i astepta.

Partea cea mai grea urma acum, caci grila la care trebuiau sa ajunga era la noua metri mai sus in intuneric si stilpul era curbat in afara, urmind linia zidului. Brosnan arunca bucla cu care era legat in jurul stilpului, isi prinse carabinierele de talie si incepu sa se catere proptindu-se in stilp cu o tehnica de catarare bine verificata.

Forta si excelenta lui conditie fizica ii erau acum de mare folos. Se inalta, centimetru cu centimetru, pina ce isi atinse tinta, o grila mare de ventilatie.

Se tinea in patru suruburi si Brosnan isi scoase surubelnita, se propti de stilp si se puse pe treaba. Suruburile erau de alama si iesira destul de usor. Pe cel din coltul din stinga jos il lasa partial in pozitie in asa fel incit grila aluneca in jos, permitindu-i

accesul, desi inca statea la locul ei.

Pina aici totul era in regula. Se uita in jos, la Savary, ii facu semn cu mina si smuci coarda; francezul se asigura de stilp cu bucla si incepu sa se catere.

Brosnan tinea coarda bine intinsa, ajutindu-l pe Savary cit putea de mult. Merse destul de bine un timp, cind deodata, undeva, departe sub ei, se auzi trintindu-se o usa. Savary, surprins de zgomotul acesta neasteptat, isi pierdu echilibrul si aluneca.

Brosnan inclesta din dinti, se propti cu spatele de stilp, cu un picior pe perete, si tinu rezistenta, in timp ce coarda i se infigea in spinare si in umar. Savary ramase atirnat, in timp ce, dedesubt, un paznic traversa holul si intra in birou. Se auzi murmur de voci si risete.

Savary ajunse prin balans la stilp si incepu iarasi sa se catere. In sfirsit, ajunse la Brosnan.

Statura pe loc citeva clipe, apoi Brosnan sopti:

— Hai, Jacques, ia-o inainte.

Savary isi desprinse bucla care-l asigura de stilp, se apleca in fata si intra cu capul inainte in putul de aerisire. Brosnan isi rasuci meticulos coarda in jurul taliei si il urma.

147

Narile i se umplura de nori de praf uscat si isi scoase lanterna si o aprinse; fascicolul ei lumina in fata lui Savary, scotind la iveala peretii metalici, acoperiti de praf ai putului. Francezul incepu sa se traga in lungul lui, neavind loc sa se tirasca, si Brosnan il urma. Apoi se simti distinct un curent de aer, se auzi un murmur dedesubt, departe, si putul iesi intr-un fel de incapere centrala, de jur imprejurul careia se aflau din loc in loc alte puturi de aerisire.

Zgomotul venea de la o gaura de circa un metru diametru din mijlocul incaperii. Brosnan se ghemui linga Savary si lumina in jos cu lanterna.

— Asta e, spuse el. Am vazut planurile sistemului de ventilatie al inchisorii acum doi ani, cind am lucrat la spital cu echipa inginerului de la incalzire. Din cite imi amintesc, putul coboara vreo douazeci de metri pina la sala cazanelor. Cum te simti?

— Bine, spuse Savary. Nu-ti face griji pentru mine. Nu m-a, mai simtit asa de bine de ani de zile.

Brosnan examina cu lanterna interiorul putului. Placile circulare de metal erau fixate cu suporti de otel.

— Sint prize bune pentru picioare, spuse el. Daca obosesti, poti sa stai proptit citeva clipe de partile laterale. O iau inainte, ca in caz ca te prabusesti, sa cazi pe mine.

Dintii lui Savary straluceau in intuneric.

— Mult noroc, Martin.

Brosnan porni in jos, cu lanterna intr-o mina. Era destul de usor, mult mai usor decit escaladarea dinainte a stupului din holul central. Zumzetul generatoarelor crestea pe masura ce se apropia de fundul putului. Acolo jos era lumina; patrundea printr-un gratar. Se propti de peretii putului si incerca sa arunce o privire prin el. Nu vedea decit pardoseala camerei cazanelor. De obicei, nu era nimeni de serviciu noaptea, la ora asta si, chiar daca era, era probabil un detinut. Oricum, nu prea avea de ales.

Lumina in sus cu lanterna si-l descoperi pe Savary stind in echilibru, chiar deasupra lui.

— Tine-te bine, sopti Brosnan. Trec dincolo.

Isi viri lanterna in buzunar, se propti bine de pereti, apoi lovi in gratar cu ambele picioare. Acesta se incovoie, incepu sa cedeze si la cea de a treia incercare ceda de tot si se busi de pardo-

seala, doi metri si jumatate mai jos, dupa care se prabusi si Brosnan.

Brosnan se ridica, zdruncinat dar teafar, si privi injur. Camera cazanelor era in semi-intuneric, singura lumina venind de la un mic bec care atirna deasupra cadranelor de pe panoul cu instrumente aflat pe peretele din celalalt capat. Si, lucrul cel mai important, nu era nimeni acolo.

Striga in susul putului:

— Hai, Jacques, sa te vad. Da-ji drumul.

Peste o clipa, il prinse pe francez, cind acesta cazu prin deschizatura.

Se-ndreptara imediat spre usa. Brosnan o deschise si arunca o privire afara. Turna cu galeata si picaturile de ploaie saltau pe pietrele de pavaj din curte.

— Capacul gurii de canal e acolo, spuse el. In dreapta intrarii la spital. Lasa capul in jos si sa mergem.

Se tinu in umbra zidului, croindu-si drum in jurul curtii, cu Savary pe urmele lui, pina ce ajunse la capacul gurii de canal si

se lasa pe vine. Scoase surubelnita si curata murdaria de pe minerele de fier incastrate in capac, dar cind il trase in sus, nici nu se clinti.

— Ce este, pentru Dumnezeu?

Pentru prima oara se simti panica in glasul lui Savary.

— Nimic, spuse Brosnan. Probabil ca n-a mai fost ridicat de ani de zile. Ii vin eu de hac, n-ai grija.

Manevra metodic surubelnita in jurul marginii capacului, inabusindu-si o pofta nebuneasca de a izbucni in ris. La Khe Sahn exista o inscriptie pe panoul de la comandament: „Pentru cei care lupta pentru ea, viata are un farmec pe care cei ce sint la adapost nu-l gusta niciodata". Cine scrisese asta stia el bine ce spune.

Incerca din nou, folosindu-si toata forta de care dispunea, in timp ce Savary il ajuta tinindu-l de talie. Brusc, capacul ceda atit de usor incit Brosnan isi pierdu echilibrul si cazura amindoi.

Rabufni imediat o duhoare oribila, accentuata de mirosul proaspat al ploii. Savary spuse:

— Doamne, nu mi-am dat seama!

— E singura cale, Jacques, spuse Brosnan. Hai, coboara.

149

Savaiy disparu in intuneric si Brosnan il urma, coborind pe o scurta scara de fier, si oprindu-se doar pentru a trage capacul la loc. Cind aprinse lanterna, il descoperi pe Savary stind pina la briu in apa puturoasa si in excremente. Francezul se rezema de perete si voma. Se-ntoarse, palid la fata:

— N-o sa pot rezista mult, Martin.

— Nici nu-i nevoie, minti Brosnan. Nu-s decit vreo doua sute de metri, iti promit.

Tunelul avea o inaltime de doi metri si era foarte vechi, cu zidaria mincata. Pe masura ce avansara, lanterna scoase la lumina zeci de sobolani care o tulira la fuga pe bordurile de pe ambele laturi. La vreo cincizeci, saizeci de metri mai departe, canalul se varsa intr-un bazin, peste un sort de beton. Era evident principala camera de captare a intregului sistem, in care se varsau mai multe canale.

Brosnan isi dadu drumul pe sortul de beton tinind sus lanterna si se trezi afundat in mizerie aproape pina la piept. Savary veni dupa el, isi pierdu echilibrul si se scufunda cu totul. Brosnan il trase in sus de guler si francezul iesi la suprafata intr-un

hal ingrozitor, cu fata minjita toata. Era socat rau.

Brosnan spuse:

— Hai, Jacques, da-i drumul mai departe. Mergi mai departe.

Isi croi drum prin bazin si se salta afara pe o bordura de beton, ridicindu-l pe Savary dupa el. O lua pe bordura si ajunse la o scara de fier, linga care apa din canal cadea in cascada pina la circa noua metri mai jos.

Coborira scara si mersera mai departe, mai razbind inca doua scari pina cind bordura se termina.

— Cred ca sintem aproape de tarm, spuse Brosnan. Nu mai poate fi mult.

Se lasa incet in apa si Savary il urma. Apa se inalta tot mai sus, pe masura ce Brosnan avansa. Aparu o ridica tura de teren si duhoarea nu se mai simtea asa de tare; si, deodata, la un metru sau doi in fata lor, canalul pur si simplu disparu. Savary spuse:

— Acum ce facem?

— Conducta de iesire este probabil sub suprafata, spuse Brosnan. Nu m-asteptam la asta.

— Si ce facem?

— Inotam prin ea.

— Pe sub apa?

Francezul clatina din cap.

— Nu cred ca sint in stare.

Brosnan ii dadu lanterna.

— Tine asta si eu ma duc s-arunc o privire.

Trase de doua ori aer in piept, intra sub apa si inota inainte, lunecind pe sub partea superioara a tunelului. Trei metri, patru metri, sase metri si iesi imediat la suprafata intr-un sant intre stinci, la poalele falezei abrupte.

Era intuneric, ploua si era hula puternica. Ramase acolo plutind o clipa, trase aer in piept si se scufunda iarasi in gura tunelului. Drumul inapoi era mai greu, dar iesi la suprafata linga Savary dupa citeva clipe si se rezema de peretele tunelului, tragindu-si rasuflarea.

— E rau? intreba Savary.

— Sase metri, Jacques, atita tot si esti afara.

— Nu pot, spuse Savary.

Brosnan isi desfacu coarda din jurul taliei si o trecu prin ca-

rabiniera de la bucla lui Savary.

— Vrei sa te-ntorci?

— Nu, mai bine mor.

— E-n regula. Acum o sa inot iar pina afara. Cind esti gata, smucesti coarda de doua ori si-ti tii respiratia. Te trag eu pina afara.

Fara a-i mai lasa ragaz lui Savary sa se gindeasca, se arunca pur si simplu din nou sub apa si inota inapoi, prin tunel. Iesi la suprafata si ramase plutind o clipa in bazin, apoi descoperi ca atingea fundul cu picioarele si ca apa n-avea mai mult de un metru cincizeci adincime. Trase de burta corzii pina ce o intinse bine si astepta. Simti clar smuciturile cind acestea se produsera, incepu sa traga cu toata puterea, constant, fara a se opri, pina ce Savary iesi la suprafata linga el, rasuflind din greu.

Brosnan il tinu o clipa, apoi spuse:

— E-n regula, hai sa iesim de-aici.

Mersera prin apa pina iesira din ea si urcara panta, zidurile inchisorii inaltindu-se in noapte, deasupra lor.

*

Departe, la orizont, fulgerele brazdau cerul in timp ce ei stateau ghemuiti la usa magaziei si Savary umbla la lacat. In cele

din urma, se auzi un tatanit si se deschise. Intrara, Brosnan inchise usa si aprinse lumina.

— E-n regula? il intreba pe Savary.

Francezul confirma din cap nervos, nerabdator. Apa marii ii spalase murdaria de pe corp si parea sa-si fi recapatat entuziasmul.

— I-am dat gata pe ticalosi, ce zici, Martin?

— Inca nu, ii spuse Brosnan. Pregateste-te cit poti de repede. Pune-ti doua veste de salvare, nu doar una. Trebuie sa fim pregatiti sa plutim cit mai mult.

Dupa cinci minute erau gata. Brosnan scoase mecanismul de radiolocatie pe care i-l daduse Devlin, il activa si il lega de una din vestele lui de salvare.

Ii spuse lui Savary:

— Hai sa mergem.

Stinse lumina, deschise usa si plecara.

Ploua cu galeata si, cind fulgera o data tare, zarira valurile izbindu-se inspumate, unele dupa altele, pina departe, cit vedeai cu ochii. Coborira faleza stincoasa, mergind printr-o ripa care se termina in apa. Stinca mortilor se inalta in noapte deasupra capetelor lor si Savary isi ridica ochii spre ea.

— Poate ca nu facem decit sa-l scutim pe Lebel de o treaba. Brosnan descolaci coarda si O asigura mai intii de bucla lui

Savary si apoi de a lui, lasind intre ei un cordon ombilical de vreo doi metri.

— Impreuna sau deloc? intreba Savary.

— Exact.

Isi strinsera mina, apoi se indreptara spre marginea unei stinci la picioarele careia vuia marea. Brosnan se intoarse privind intrebator spre Savary, acesta dadu din cap si sarira, lasindu-se prada apelor Scocului morii.

*

Erau purtati cu o viteza inspaimintatoare, caci curentul atingea noua, zece noduri la ora. Ciudat, dar la inceput nu li se paru prea rece. Vor simti frigul mai tirziu. Desigur ca imbracamintea si hainele grele de pinza ii aparau.

152

Nici nu simteau de fapt ca trece timpul, simteau doar marea, vuietul ei si smucitura corzii de la talia lui Brosnan cind Savary tragea de ea. Din cind in cind, mai scinteia cite un fulger, dar la lumina lui nu se zarea decit marea, o intindere de apa involburata in care ei erau absolut singuri.

Dupa cincisprezece, douazeci de minute, Brosnan incepu intr-adevar sa simta frigul. Se intreba ce facea Savary, smuci cpar-da si dupa o clipa primi un raspuns. Inchisoarea din Insula Belle se profila atit de departe in intuneric, incit se parea ca nu mai era nevoie sa se teama ca vor fi detectati si aprinse lanterna de pe vesta de salvare. Peste o clipa facu si Savary acelasi lucru si continuara sa plutească mai departe, pe deasupra valurilor, ca doi licurici in intuneric

*

Pe puntea traulerului, Anne-Marie si Devlin stateau la parapet, in timp ce vasul despica valurile. Amindoi aveau mantale de pinza gudronata si palarii de musama si apa curgea siroaie de pe ei.

Cind un fulger lumina intinderea de mare involburata, acel covor alb de spuma, Devlin spuse disperat:

— Asta nu-i bine — nu-i bine deloc.

In clipa urmatoare, Jean-Paul scoase capul din timonerie strigind victorios, cu glasul plin de emotie:

— I-am gasit!

Anne-Marie si Devlin dadura fuga in timonerie, Jean-Paul si Claude se aplecara peste cutia albastra de pe masa de harti. De-a curmezisul ecranului se miscau diverse linii, se auzea un piuit ritmic si cifrele luminoase de pe afisajul digital se modificau cu o rapiditate incredibila si in cele din urma statura pe loc.

Jean-Paul facu un calcul rapid.

— Asta e, ii spuse el batrinului Marcel de la timona. Sint la circa o mila spre sud-vest. Cirma 2-4-2.

Modificind cursul, ii spuse lui Deviin:

— Cind bataia regulata a semnalului va deveni continua si foarte acuta, inseamna ca am ajuns.

Anne-Marie il lua pe Devlin de mina si ramasera impreuna acolo, privind ecranul.

*

Lui Brosnan ii era frig si avea fata si ochii umflati din cauza apei sarate. Era obosit, la capatul puterilor. Cind lanterna lui Savary se stinse, smuci coarda, dar nu primi nici un raspuns si cind incerca sa-l traga pe francez spre el, isi dadu seama ca pur si simplu n-avea puterea s-o faca.

Citeva clipe mai tirziu, se stinse si lanterna prinsa de vesta lui de salvare. Deci gata, se terminase. Acum, cind sosise clipa, parea sa nu mai conteze. Plutind asa cu ochii inchisi, cu capul pe spate, se inalta pe creasta unui val. Deschise ochii si vazu in dreapta lui luminile unui vas.

Asta i-a fost de-ajuns. Cind cobori iarasi intre doua valuri, deschise gura si zbiera cit il tineau plaminii, dar nici el insusi nu se auzi de vuietul marii.

Se ridica pe un alt val, tirindu-l pe Savary dupa el. Vasul era mai aproape acum, indeajuns de aproape ca sa poata vedea ca era un trauler, cu conturul clar in lumina de pe punte. Urla si facu cu mina, fara nici un rezultat, se cufunda din nou, apoi isi aminti brusc de cadoul pe care i-l daduse Devlin in inchisoare la despartire, mingea de semnalizare.

Scotoci dupa ea in buzunarul din dreapta, o scoase, stringind-o disperat cu degetele lui amortite si sfisie cu dintii invelisul de plastic. Il ameti fosforescenta ei atit de frumoasa, stralucind in noapte ca un licurici, si o cuprinse in causul palmei drepte ri-dieind-o in aer.

Uriasul Claude a fost cel care a zarit primul luminita la babord si fugi imediat in timonerie. Marcel opri motoarele si intoarse traulerul, virind in loc. Devlin si Anne-Marie alergara la parapetul de la babord, unde Jean-Paul si Claude aruncau o plasa peste bord.

— Ce parere ai? intreba Devlin.

' — Ei trebuie sa fie. Trebuie, spuse Jean-Paul cu patima. Lua reflectorul pe care i-l intinse Claude, ii aprinse si ii plimba fascicolul de lumina de-a curmezisul apei.

— Nimic! spuse Anne-Marie. Absolut nimic!

Si deodata, Brosnan se ridica pe creasta unui val, cu bratul in sus, tirindu-l pe Savary dupa el.

11

Brosnan incepu sa tuseasca in momentul cind whiskyul ii ajunse in fundul gitului. Se uita in sus, spre Devlin, care sedea pe marginea patului.

— Bushmills? intreba el ragusit.

— Se putea altfel? L-am adus special pentru tine. Si acum, dupa ce ai revenit pe tarimul celor vii, cineva vrea sa te vada. Ma duc sa vad cum se simte Savary.

Se dadu la o parte si pe locul lui se aseza Anne-Marie. Mai avea inca pe ea mantaua de pinza gudronata si isi dadu pe spate parul ud de pe frunte cu un gest inimitabil.

— Iata-ne din nou, spuse Brosnan.

— Asa s-ar parea.

Anne-Marie intinse mina si-i atinse o clipa fata.

— Inca ti-e frig.

— Sint inghetat tun. O sa am toata viata cosmaruri cu Scocul morii. Cum se simte Jacques?

— Doctorul Cresson inca se mai lupta cu el in cabina de alaturi.

— Vrei sa spui ca e inca in stare de inconstienta?

— Ma tem ca da.

Brosnan se ridica in capul oaselor, tragindu-si patura in jurul lui.

— Vreau sa-l vad.

Anne-Marie o lua inainte spre cabina alaturata. Jacques Savary zacea pe pat infasurat in paturi, alb la fata si scofilcit, cu ochii inchisi. Jean-Paul se uita la el ingrijorat, cu Devlin alaturi, in timp ce medicul se ocupa de tatal lui.

155

— I-e frig, spuse el. Prea frig. La virsta lui...

Umplu o seringa hipodermica si-i injecta lui Savary continutul in antebratul drept.

— E cel mai puternic stimulent pe care ma-ncumet sa-l folosesc.

Se-ntoarse spre Jean-Paul:

— Pulsul e foarte slab. Trebuie internat in spital cit mai repede.

— Cine naiba spune asta? intreba Savary cu glas stins. Deschisese ochii si zimbea vlaguit; Jean-Paul il apuca de mina si se lasa pe un genunchi linga pat:

— Ai vrut sa ma bagi in sperieti, nu?

— Cam asa ceva.

Savary il cauta din priviri pe Brosnan si il descoperi.

— Le-am aratat noi ticalosilor, ce zici?

— Categoric, raspunse Brosnan.

Cresson spuse:

— Toata lumea afara. Trebuie sa doarma.

Cind Jean-Paul se ridica, Savary il apuca de haina:

— Eu nu ma mai intorc acolo, niciodata! intelegi?

— Desigur, tata.

— Acum, dupa ce am iesit, lucrul cel mai important este sa azvirlim cadavrele alea la locul potrivit. Ocupati-va de treaba asta si nu va mai preocupati de mine. O sa am mai tirziu destul

timp sa dorm.

Brosnan se inapoie in cealalta cabina, urmat de Devlin si de Anne-Marie. Se aseza pe pat.

— Acum ce se mai intimpla?

— Capitanul ne va lasa pe tarm la StDenise, cam peste o ora. Jean-Paul are planurile lui pentru taica-sau. Noi trei ne ducem la ferma pe care o are Anne-Marie pe dealurile de deasupra Nisei.

— Si Barry?

— O sa ai destul timp pentru el dupa ce te vei odihni citeva zile. Acum ti-as sugera sa te intinzi din nou si sa tragi un pui de somn inainte de a ajunge la tarm.

— Are dreptate, Martin, spuse Anne-Marie. Deocamdata te parasim.

156

Iesira. Brosnan se infasura in patura, se intinse pe spate si inchise ochii, dar nu-si gasea linistea; sub pleoapele inchise, i se perindau doar imagini deformate, valuri care se spargeau in intuneric. Il dureau ochii din cauza sarii. Dar era liber si asta era lucrul cel mai uluitor. Din nou liber, dupa patru ani petrecuti intr-una din cele mai sinistre inchisori din Europa si ciudat era ca acest gind n-avea nici un efect asupra lui.

In cele din urma adormi putin, dar se trezi brusc, dindu-si seama ca practic traulerul se oprise. Mai ramase intins o clipa, gindindu-se la asta, apoi se ridica si isi puse pe el hainele care ii fusesera aduse — niste blue-jeans, un pulover gros de pescar si o haina marinareasca.

Cind iesi pe punte, inca mai ploua, dar marea era mai linistita, caci se aflau la adapostul tarmului. Anne-Marie statea si privea sprijinita de parapet in timp ce Devlin si Jean-Paul coborau unul din cadavre peste bord in barca pneumatica, unde-l lua in primire Claude. Celalalt cadavru zacea pe punte, intins pe spate. Avea fata legata cu o cirpa ca sa nu se vada cit de mutilata este si fusese imbracat cu uniforma de puscarias, haina groasa de pinza si cele doua veste de salvare ale lui Brosnan.

— Alter ego-ul tau.

Devlin ingenunche si-i trase mineca in sus, scotind la iveala numarul de detinut tatuat pe brat.

— La toate va ginditi, spuse Brosnan..

—' Jean-Paul, nu eu. Acum am inteles de ce are baiatul asta

atita succes ca pungas.

Ridicara cadavrul, fiecare de o parte, si il coborira peste bord, dindu-l in primire lui Claude si lui Jean-Paul, care i se alaturase.

Brosnan spuse:

— Nu uitati sa-i legati unul de altul. Pare mai autentic.

— O sa-i leg.

Jean-Paul porni motorul barcii si o intoarse in directia tarmului.

Cei trei se sprijinira de parapet si o urmarira cum pleaca.

— Ce simti asistind la propria-ti inmormintare?

— Ma simt ca Lazar inviat din mormint, ii spuse Brosnan. Spalat de toate pacatele.

157

— In ce scop? spuse Anne-Marie. Ca sa-ti reiei viata dinainte? Sau ca sa-ncepi o viata noua?

— Poate, dar dupa ce ma ocup de Frank Barry.

Ea clatina din cap.

— Asupra ta pluteste mirosul mortii. Stii asta, Martin? N-ai sa te schimbi niciodata.

Anne-Marie se desprinse de parapet si cobori dedesubt.

Brosnan spuse:

— Ce-i cu ea?

— Daca tu nu stii, fiule, eu nu pot sa-ti spun, zise Liam Devlin.

*

Pe cheiul pescaresc de la St. Denise era mare vinzoleala, caci douazeci de traulere isi descarcau captura. Jacques Savary sedea impreuna cu Cresson pe bancheta din spate a unui BMW negru. Acum avea iarasi infatisarea lui obisnuita, cu un pulover de casmir si un sacou sport foarte scump. Jean-Paul baga capul in masina si-i inveli genunchii tatalui sau cu o patura.

Brosnan, Devlin si Anne-Marie stateau si priveau. Dupa ce Jean-Paul se retrase, Brosnan baga capul in masina si-i lua mina lui Savary.

— Poate o mai luam o data de la capat.

Savary ii tinu o clipa mina in mina lui, apoi, coplesit de emotie, il trase pe Brosnan spre el si-l imbratisa.

Brosnan se-ntoarse si Jean-Paul ii strinse mina, chipul lui avind o expresie grava in lumina galbena a lampii prinse de zidul depozitului, deasupra capetelor lor.

— Este imposibil sa te rasplatesc pentru tot ce-ai facut, dar tine minte doar atit: noi, cei din Mafia corsicana, putem face aproape orice.

Isi scoase portofelul, extrase din el o carte de vizita si i-o intinse.

— Numerele mele de telefon de acasa.

Zimbi hoteste.

— Toate patru. Daca ai nevoie de ceva, de absolut orice...

Il imbratisa pe Brosnan, tinindu-l o clipa la pieptul lui, dadu mina cu Devlin si cu Anne-Marie, se urca in BMW si ii facu semn din cap lui Claude care se afla la volan. Imensa limuzina porni pe cheiul pescaresc.

158

Brosnan o urmari cum se indeparteaza, brusc obosit, avind ciudata senzatie ca ceva se sfirsea. Se-ntoarse spre Devlin si An-ne-Marie.

— Si acum ce facem?

Anne-Marie il lua de brat.

— Hai, soldatule, dupa cum arati, as zice ca ai nevoie de un somn zdravan, de o saptamina.

Se instala la volanul Citroenului inchiriat, Devlin se aseza linga ea, lasindu-l pe Brosnan singur in spate.

— Cit va dura drumul? intreba el cind Anne-Marie porni.

— Dimineata, la ora asta, trei ore, daca avem noroc Culcâ-te. Brosnan inchise ochii, lasindu-se pe speteaza banchetei. La

Inceput, nu vedea dedt Scocul morii, apa tredndpeste el, duhoarea ei napadindu-i tot capul si apoi, deodata, se cufunda in bezna.

*

Abia trecuse de sase si lumina zorilor se arata la orizont, cind Pierre Gaudier iesi din baraca lui dintre dunele de nisip aflate la un kilometru si jumatate de St. Denise. Lucrind la ambalare la cheiul pescaresc, isi incepea intotdeauna ziua de munca imediat ce se lumina, adunind diverse lucruri de pe plaja inainte de venirea oamenilor.

Caruciorul pe care-l impingea era prevazut cu pneuri de la o masina veche, care se miscau foarte bine pe nisipul ud si el se apleca la fiecare pas sa culeaga bucatile de lemn aduse de mare. Caruciorul era aproape plin cind ajunse la capatul plajei, acolo unde, intr-o ultima zvircolire, Scocul morii se izbea de niste stinci negre, crestate. Se opri sa-si aprinda o tigara, inainte de a porni inapoi, cind, deodata, zari ceva portocaliu pe stincile din fata lui. Azvirli chibritul si se duse mai aproape.

Unul din cadavre era rastignit pe o stinca, celalalt plutea Unga el intr-un ochi de apa si valurile se spargeau mereu peste ele. Gaudier isi facu cruce, apoi intra in apa, apuca bine cadavrul din ochiul de apa si incerca sa-l traga pe plaja. Abia atunci vazu coarda care tinea legate cele doua cadavre.

Se catara pinâ la cadavrul de pe stinci, se cazni sa dezlege coarda si in momentul acela vazu doua lucruri: stampila „Sectia de Corectie — Insula Belle" de pe vesta de salvare si numarul de detinut imprimat cu alb pe spatele hainei de pinza.

159

— Sfinta Fecioara! spuse Gaudier, inchinindu-se iarasi, si intoarse cadavrul cu fata-n sus.

Atunci ii vazu fata, sau ce mai ramasese din ea si se dadu indarat clatinindu-se de groaza, isj pierdu echilibrul si cazu in ochiul de apa, linga celalalt cadavru. Il impinse intr-o parte cu un urlet ragusit, iesi din apa si o lua la fuga inapoi, de-a lungul plajei, spre St. Denise.

*

Abia trecuse de ora noua si Pierre Lebel sedea, complet zdrobit, in anticamera biroului directorului inchisorii din Insula Belle. Ceea ce se.intimplase era atit de incredibil, incit nu era in stare sa priceapa. Exact la ora sapte, cind gasise celula de la etaj goala, seful politiei din St. Denise il sunase pe directorul inchisorii.

Acum nu mai conta cum se intimplase, cum de reusisera Savary si Brosnan sa realizeze imposibilul. Singurul lucru important acum erau consecintele. Pentru Lebel, ele nu puteau duce decit la un singur rezultat: va fi dat afara pe loc si uite asa douazeci si cinci de ani de munca se duc pe apa simbetei si adio pensie.

Se deschise usa si directorul ii facu semn. Lebel intra si ramase in picioare linga birou, in timp ce directorul isi aprinse o tigara si se duse la fereastra si se uita afara. Ceea ce spuse apoi era o surpriza totala.

— Sa intri in mare pe o vreme ca aceea de azi noapte! Absolut incredibil!

Clatina din cap.

— Complet idioti, zau asa, Lebel! Pentru ce sa faca una ca asta? Pentru ce sa riste atit?

Lebel se surprinse spunind:

— Ca sa scape de pe insula, domnule.

Directorul dadu din cap, privind inca spre mare:

— Da, desigur, toti am vrea asta, nu?

Cineva batu la usa si isi facu aparitia gardianul principal.

— Domnule, au venit cadavrele de la St. Denise.

— Foarte bine, spuse directorul. Hai sa aruncam o privire.

*

In morga era cumplit de frig si din cele doua cadavre intinse pe mesele de piatra, care mai aveau inca pe ele hainele si vestele de salvare, se prelingea apa de mare. Directorul trase mineca

unui cadavru, apoi si a celuilalt si examina numerele tatuate. Ridica cearsafurile ca sa le vada fetele si le puse repede la loc.

— Deci asta fac dintr-un om Scocul morii si stincile de la St.Denise. Se-ntoarse spre gardianul principal. Pacat ca nu le putem arata tuturor detinutilor niste fotografii cu ei.

— Asa e, domnule. Gardianul principal avu o ezitare. Si acum ce-o sa se-ntimple, domnule?

— Am vorbit cu Parisul, cu ministrul de justitie. Povestea asta va fi data publicitatii. Nici nu vad de ce n-ar fi data. Nu dovedeste decit ceea ce am stiut intotdeauna. Nimeni nu poate evada de pe Insula Belle.

— Si cadavrele, domnule?

— Sa fie aruncate ca de obicei, exact cum spune regulamentul, chiar azi. N-am chef sa-mi vina pe cap rudele sa-i ceara, mai cu seama fiul lui Savary. E un tilhar la fel de mare ca taica-sau.

Se intoarse spre Lebel.

— Cit despre dumneata, tinind seama de toate imprejurarile, nu cred ca poti fi invinuit de nimic. Totusi, trebuie sa iau masuri, macar de forma, asa ca iti retin salariul pe o luna.

Lebel abia mai putea vorbi de bucurie.

— Va multumesc, domnule, balmaji el.

Directorul iesi si gardianul principal spuse:

— Esti un om norocos, Pierre.

— Nu-i nevoie sa mi-o spui, raspunse Lebel cu ardoare.

— La fel cum nu e nevoie sa-ti amintesc ca trebuie sa organizezi inmormintarea, asa ca da-i drumul!

Iesi. Lebel se-ntoarse si il gasi pe batrinul Jean, ingrijitorul de la morga, stind intre cele doua mese de piatra.

— Jacques Savary si Brosnan...

Clatina din cap.

— Cine-ar fi crezut?

Ingrijitorul se apleca sa examineze numarul de pe antebratul cadavrului din dreapta lui, apoi se-ntoarse spre celalalt.

— Ciudat, spuse el.

— Ce anume?

— Numarul lui Savary. Saptele e facut asa cum il fac englezii.

Lebel isi puse ochelarii de citit, ridica bratul cadavrului si citi

numarul. Mosul avea dreptate. Cifra sapte era clar desenata, fara linia verticala taiata, ca in Europa.

Mosul il privi intrebator.

— Poate a gresit cel care a facut tatuajul?

Lebel isi scoase ochelarii si spuse calm:

— Baga-i in saci, Jean, chiar acum. De data asta lucram impreuna. E-n regula?

Mosul zimbi, se-ntoarse si pleca tirsiindu-si picioarele spre magazia lui.

*

Scoasera cadavrele prin poarta principala si impinsera carucior ul in sus, pe cararea serpuitoare, pina la stinca mortilor. Lebel scoase din magazie greutatile necesare si le legara de baiere-le sacilor, la fiecare cadavru in parte, fara sa scoata o vorba.

Era o zi frumoasa, nu mai ploua, doar marea se-ntindea pina

in zare, unde cerul era cenusiu si soarele se caznea sa iasa la iveala. Impinsera caruciorul pina la marginea stincii, il inclinara lasind ambele cadavre sa alunece. Acestea se pravalira in apa involburata de dedesubt si disparura imediat.

Batrinul Jean spuse:

— Numai asa poti scapa din Insula Belle.

Se intoarse si porni, impingind caruciorul in fata lui. Lebel spuse:

— Asa e, apoi adauga in soapta: si mult noroc, ticalosilor, oriunde v-oti fi aflind acum.

*

Ferguson lucra la biroul lui in Cavendish Place cind suna telefonul.

Harry Fox spuse:

— Vesti proaste, sir, tocmai am primit o telegrama de la Paris. Inca n-am avut timp sa o inregistrez. Brosnan si Savary s-au inecat ieri noapte, incercind sa evadeze din Insula Belle.

Ferguson .puse jos stiloul.

— Esti sigur, Harry?

— Nu exista nici o indoiala, sir. Cadavrele au fost gasite azi dimineata pe plaja din apropierea unei localitati numite St. Denise.

— Deci, s-a terminat, spuse Ferguson.

— Ma tem ca da, sir. Nici o veste de la Devlin?

— Absolut nimic.

— Cred ca o sa sune din clipa-n clipa, sir, avind in vedere cele intimplate.

— E foarte probabil. Continua-ti treburile, Harry. Ne vedem mai tirziu.

Ferguson inchise telefonul si ramase o clipa pe ginduri, apoi se ridica in picioare si se duse la fereastra.

— Lua-te-ar naiba, Brosnan, sopti el. Nu puteai sa mai astepti?

*

Avionul in care se afla Nikolai Romanov decolase cu pai-

sprezece ore intirziere din Berlin din cauza cetei si ateriza la aeroportul Charles de Gaulle abia la prinz. Romanov se duse direct la ambasada sovietica si tocmai isi scotea paltonul cind intra Irana Vronski cu o ceasca cu cafea.

Era o femeie bine, plinuta, de treizeci si doi de ani, cu ochi calmi si cu parul negru legat la spate cu o funda de catifea. Fusta gri impecabila, bluza alba de matase, ciorapii inchisi la culoare si pantofii de buna calitate accentuau si mai mult infatisarea ei incontestabil atragatoare.

Era de opt ani secretara lui Romanov si el o sedusese la o luna dupa angajare, ti era total devotata, si nu lua in seama legaturile lui cu alte femei, socotindu-le lipsite de importanta. Ea reprezenta punctul de sprijin din viata lui si se multumea cu asta.

Era la curent cu tot ce se petrecea in birou si el vorbise deja cu ea la telefon in noaptea precedenta.

— A fost un zbor neplacut, tovarase colonel?

Intotdeauna i se adresa oficial la birou.

— Prefer sa uit toata aventura asta. Aeroportul ala este intradevar ingrozitor, dar sa lasam asta acum. A mai sunat Barry?

— Chiar acum o ora si ceva. A spus ca o sa mai sune.

— Si n-a explicat de ce n-a fost la intilnirea cu traulerul flotei nordice?

— In nici un fel, tovarase colonel.

— Te-ai uitat prin ziarele britanice?

Femeia confirma din cap.

— Nici un cuvint despre ceva cit de cit legat de intentiile lui Barry. Am primit o comunicare urgenta de la ambasada noastra din Londra, destinata exclusiv dumneavoastra, sub codul trei. Poate ca veti gasi in ea informatii revelatoare.

— Hai sa vedem.

163

Romanov iesi din birou. Ea il urma spre sala de codificare si lua de acolo inregistrarea respectiva si fotografiile. Operatoarea o introduse in aparat si Romanov o conecta la codul sau personal. Aparatul tacani scurt si informatia decodificata aparu pe o foaie tiparita, pe care Irana o rupse si i-o intinse colonelului.

Mesajul ii oferea lui Romanov detalii complete despre afacerea Brosnan si mai continea o descriere amanuntita a lui Devlin si a lui Anne-Marie Audin, ilustrata cu fotografiile pe care le avea

in mina.

I le dadu pe toate Iranei.

— Ce intelegi din toate astea?

Ea citi raportul si se incrunta.

— Dar scrie ceva despre asta in ultima editie a ziarului de dimineata!

— Esti sigura?

— Sa va arat.

Se intoarse pe culoar in biroul ei, care se afla alaturi de al lui. Ziarele pariziene de dimineata erau pe masa. Cauta prin ele si in cele din urma spuse victorioasa:

— Uitati! Telegrama de presa. Detinuti inecati incercind sa evadeze din inchisoarea din Insula Belle. Martin Brosnan si Jacques Savary.

Romanov ii lua ziarul din mina, se aseza pe marginea biroului si il citi.

— Acest Savary era o figura, spuse el. Mi s-a parut mie ca am mai auzit numele asta.

— Si probabil ca si Brosnan ar fi putut sa le dea de furca, spuse ea.

— Da, daca reuseau, se putea ajunge la o situatie neplacuta. Telefonul de pe birou suna. Ea ridica receptorul, vorbi putin,

apoi se intoarse spre Romanov.

— Barry.

Romanov lua receptorul si trecu direct la subiect.

— Esti la Paris?

— Asa s-ar parea, spuse Barry bine dispus.

— La mine acasa intr-o jumatate de ora, spuse Romanov si puse jos receptorul.

*

Barry statea rezemat de balustrada terasei apartamentului din bulevardul St. Germain si privea peste riu.

— Va tin bine ai vostri, spuse el, cind Romanov aparu prin usa de la balcon si-i intinse un pahar de Scotch cu sifon.

— Lasa prostiile astea. Vreau explicatii, Frank. Ce s-a intimplat acolo?

— Absolut nimic.

Barry se servi cu o tigara si se aseza intr-un fotoliu de rachita.

— A mers excelent.

Romanov era uluit.

— Vrei sa spui ca ai facut intr-adevar treaba? Dar nu se poate! in ziarele englezesti nu se sufla o vorba.

— Din motive de securitate, spuse Barry. Ceea ce e si firesc, daca stai sa te gindesti. Oricum, important este ca am reusit sa iau lansatoarea de rachete.

— Atunci de ce nu te-ai dus la intilnirea cu traulerul flotei nordice?

Barry chicoti.

— Nikolai, poate ca iti produc un soc, avind in vedere ca ne cunoastem de atita timp, dar n-am incredere in oamenii tai si brusc mi-a venit ideea ca daca urc pe trauler cu marfa aceea atit de pretioasa, s-ar putea sa nu mai cobor niciodata de pe el. Ma intelegi?

— Prostii.

Romanov era realmente furios.

— Nu m-am purtat eu intotdeauna cinstit cu tine? Te-am lasat balta vreodata?

— Tu nu, batrine, eu ma refeream la cretinii de la centrala, spuse Barry. E o treaba de mare amploare, Nikolai. Cea mai importanta de care te-ai ocupat vreodata. Ai spus-o si tu. Poate prea importanta.

Romanov trase adine aer in piept.

— Ce vrei?

— Sa ma astepte un avion, pregatit de zbor, unde am eu nevoie. Un Cessna ar fi multumitor. Il pilotez eu, desigur.

— Incotro?

— Inapoi in Lake District. Nu-i nici o problema. Gasesc eu o pista de aterizare parasita in apropierea locului unde vreau sa ajung. Las avionul acolo.

— Si ce faci cu controlul de trafic aerian al englezilor? Ei vor sa stie cine zboara in spatiul lor aerian.

— Pina descopera ei unde am aterizat, voi fi de mult plecat.

Romanov dadu din cap, nu prea multumit.

— Bine. Exista un mic club aviatic linga Croix, in apropierea Parisului. L-am mai folosit noi de citeva ori. Voi avea grija sa ti se

pregateasca un avion adecvat si sa te astepte. Ce alte surprize neplacute mai ai pentru mine?

— In primul rind, schimbul se va efectua in Irlanda, la sud de granita, bineinteles.

Romanov era gata sa explodeze si Barry clatina din cap.

— Nu accept alta formula. Tot ce am facut pina acum poate fi interpretat ca actiune politica, asa ca nu pot fi extradat. Acolo sint in siguranta. O batrina matusa de-a mea are o mosie la cincisprezece kilometri de Cork, pe coasta. E un loc foarte potrivit pentru afaceri. Fireste ca o sa-ti spun detaliile.

Romanov ridica mina.

— Nici nu ma gindesc sa ma impotrivesc. Spune-mi si restul si sa terminam odata.

— Doua milioane, spuse Barry. Atit te costa.

Romanov se ingrozi.

— Doua milioane! Trebuie sa fii nebun!

— Nu, dar ma gindesc sa ma retrag. Nu mai sint tinar, batrine.

Se lasa o tacere apasatoare. Barry spuse:

— Am marfa, Nikolai, crede-ma. Oricite restrictii ar impune securitatea, legaturile tale din Germania de Vest iti pot confirma ce s-a intimplat.

— E adevarat, confirma Romanov. Dar nu pot sa-ti spun ni-mic in privinta banilor. Trebuie sa consult Moscova. O sa te anunt.

— Cel tirziu miine dimineata, spuse Barry. N-am chef sa pierd vremea pe aici.

Romanov spuse ostenit:

— Ramii un ticalos pina la capat, Frank. Intotdeauna m-am purtat corect cu tine si tu imi faci una ca asta. Trebuia sa-mi fi dat seama.

Barry se mai servi cu un whisky.

— Pe zi ce trece mai inveti cite ceva.

Romanov se duse in living si se intoarse cu transcrierea mesajului de la Londra.

— Mai bine citeste asta.

Barry incepu sa descifreze textul si inceta sa mai zimbeasca.

— Ia uita-te ce chestie! sopti el.

Romanov spuse:

— Ai vazut ziarele pariziene de azi dimineata?

— Nu. Trebuia sa le vad?
Romanov ii arunca un ziar.
— Editia de prinz. Are lucruri interesante.
Era acolo toata povestea, cu fotografiile lui Savary si Brosnan. Barry o citi repede pina la capat.
— Brosnan a murit? Nu se poate.
— Ni se intimpla tuturor.
— Nu si lui Martin Brosnan. Nu l-ai cunoscut cum l-am cunoscut eu. A incercat o data sa ma omoare.
— De ce?
— Sa zicem ca nu aproba modul in care purtam eu pe atunci acel razboi special al nostru.
Romanov ridica din umeri.
— E poveste veche si nu mai are nici o importanta acum ca a murit.
— Dar Devlin n-a murit, spuse Barry.
Romanov se incrunta.
— Crezi ca e periculos?
— Asta ar putea sa-i dea si diavolului lectii.
Barry se ridica in picioare si se duse la balustrada.
— Ma-ntreb ce-o mai fi punind la cale acum si, ceea ce ma intereseaza mai mult, unde o fi?
— Probabil ca ieri noapte era prin zona St. Denise, asteptindu-l pe Brosnan, spuse Romanov.
— Exact. Si fata aceea, Audin, impreuna cu el. Deci unde sint acum?
— Poate ca s-au intors la Paris.
— E usor de aflat. Gasim numarul ei in cartea de telefon.

*

Peste cinci minute, in apartamentul din Paris al lui Anne-Marie suna telefonul. Fata in casa, care era in bucatarie, isi sterse miinile si se duse sa raspunda.
Vocea de la celalalt capat al firului vorbea o franceza excelenta cu un usor accent.
— Mademoiselle Audin?
— Nu, monsieur, nu este acasa. Cine intreaba?
— Revista, „Paris-Match", minti Barry fara probleme. Trebuie

neaparat s-o gasesc. Nu stii unde e?

167

— Ba da, monsieur. M-a sunat chiar acum un ceas sa-mi spuna ca sta citeva zile la ferma.

— La ferma? Barry rise prietenos. Anne-Marie nu prea face chestii de-astea.

— E o ferma mica, monsieur, linga Vence, in dealurile de deasupra Nisei. Intr-un sat numit St. Martin. Nu sint acolo decit un cioban batrin si citeva oi. Mademoiselle Audin se mai duce la ferma ca sa se odihneasca. De aceea nu raspunde la telefon.

Fata era clar genul de femeie care nu se putea opri din sporovaiala si Barry i-o reteza scurt.

— Nu-i nimic, spuse el. Astept pina se-ntoarce, si inchise telefonul.

*

— Deci ce ai de gind sa faci? intreba Romanov.

— Cred ca o sa iau un avion pina la Nisa. La urma urmelor, dureaza numai o ora. Ma duc sa vad ce-i acolo, la ferma asta a ei. Poate ca e si Devlin cu ea.

— De ce n-o lasi balta, Frank? indata ce primesc confirmarea de la Moscova privind banii, poti sa pleci. De ce-(i mai baji capul cu Devlin?

— Am de reglat niste conturi vechi, spuse Barry, si in orice caz curiozitatea a fost intotdeauna cel mai mare cusur al meu. Parca ma impinge ceva sa aflu ce pune la cale ticalosul asta.

— Fa cum vrei, spuse Romanov obosit.

— De obicei asta si fac, n-ai observat? Poti sa faci totusi ceva pentru mine: da-mi o adresa la Nisa unde pot gasi niste batausi in caz de nevoie. Nu trebuie sa fie ceva de soi, nu-i nevoie sâ-si foloseasca mintea. Unii care sa stie sa dea cu pumnul si cu picioarele. Poti sa faci asta?

Romanov dadu din cap.

— Da, intimplator avem legaturi excelente la Nisa. Pot sa-ti dau o adresa potrivita.

— Splendid! Stiam ca ma pot baza pe tine. Te sun indata ce ma-ntorc.

Rinji si-l batu pe Romanov pe umar.

— Curaj, bâtrine, poate ca nici n-o sa se intimple nimic.

12

Mica ferma coco{ata pe dealul de deasupra localitatii St. Martin avea o infatisare destul de medievala, la marginea ei inal-tindu-se un turn cu acoperisul din olane rosii, decolorate de soare. Devlin privi in jos, spre satul aflat departe, in valea de dedesubt, de unde serpuia pina sus pe deal, la ferma, panglica unui singur drum. Soarele de dupa-amiaza ii incalzea spatele si se intinse alene, se-ntoarse inapoi spre casa si intra in bucatarie.

Anne-Marie statea linga plita cu lemne si pregatea o to6ana. Avea pe cap o sapca de tweed si era imbracata cu o camasa deschisa la git si o salopeta ai carei pantaloni erau viriti in cizme.

— Iti place? intreba ea.

— E un loc destul de placut. Aici ori esti fericit, ori te ticnesti de-a binelea.

Ea rise, iar el spuse:

— Ce face Martin?

— Inca mai dormea bustean cind am fost sa ma uit.

Puse tigaia pe plita.

— As fi vrut sa-i fac o fotografie, dar mi-a fost teama sa nu-l trezesc. Arata altfel.

— Cum adica altfel?

— Nu stiu cum sa spun. Foarte tinar.

Devlin isi aprinse o tigara si se aseza, clatinind din cap.

— Te amagesti singura in privinta asta, fetito draga. De altfel, nu exista oameni tineri in generatia lui Martin, nici intr-a ta. Toate sperantele, toate aspiratiile au disparut de mult, au fost inghitite de mlastinile din Vietnam si de caramidariile si fundaturile din Ulster.

169

Ea se intoarse stergindu-si miinile cu o cirpa si spuse grav:

— Da, ma tem ca ai dreptate. Credinta ca viata este o treaba romantica e ingredientul esential care-i lipseste generatiei noastre. Am invatat prea de tineri ca pentru a supravietui trebuie sa fii necinstit.

— Ce-i asta? Maxima zilei?

Brosnan statea in usa, imbracat cu o camasa de lina si blue-jeans. Era nebarbierit, iar parul, care-i ajungea tot pina aproape de umeri, era incilcit.

Anne-Marie spuse:

— Parca ai fi un...

Isi cauta cuvintele si el izbucni in ris.

— Un... ce? Un puscarias extrem de periculos, evadat din inchisoare?

— Nici o sansa.

Devlin ii arunca un ziar.

— Anne-Marie a fost la magazinul din sat. Tocmai sosise editia de prinz de la Nisa. Din punct de vedere oficial esti mort, batrine.

Brosnan citi articolul pina la capat si nu manifesta nici o emotie. Anne-Marie spuse:

— Nu simti nimic? Chiar nimic?

— Nu prea.

Isi trecu miinile peste fata.

— Ce mi-ar prinde bine acum ar fi putin aer curat si un spatiu deschis. Ce-ar fi sa mergem sa vedem stina ta de oi?

Ea se intoarse spre Devlin. El dadu din cap.

— Hai, duceti-va amindoi. Eu imi fac un ceai, citesc o carte, gasesc eu ceva de facut.

Brosnan si Anne-Marie iesira si el privi in sus, spre dealurile inalte, ocrotindu-si ochii de soare.

— Acolo sus sint oile?

— Exact. Sint oi spaniole de munte.

— E al naibii de mult de urcat pina la ele.

— Pe ciobanul meu, batrinul Louis, nu-l deranjeaza. Face asta de-o viata. Eu sint, totusi, ceva mai moderna.

Deschise usa sopronului si Brosnan zari inauntru o motocicleta pusa pe cric.

— Vrei sa spui ca urci pina acolo pe dracia asta?

— Pentru asta e facuta. E tot spaniola. Motocicleta Montesa de dirt-track. Poti merge cu un kilometru pe ora daca o iei prin hirtoape cu viteza intii. Dar eu de obicei merg mai repede de atit.

— Bine, spuse Brosnan, dovedeste-mi.

— Daca vrei...

Cobori motocicleta de pe cric, o impinse pina afara, se urca pe ea si o porni experta cu piciorul. Motorul incepu sa uruie si el se catara pe perna din spate si o cuprinse cu miinile de talie.

— Acum sa vedem de ce esti in stare.

Ea dadu drumul la ambreiaj si o luara din loc.

*

Montesa facea tot ce spusese Anne-Marie ca poate sa faca, luind pantele cu un uruit satisfacator pe masura ce ea accelera. Dupa ce se termina poteca, ea o lua pe costisa dealului, urcind tot mai sus, pina ce trecura peste o coama a dealului si vazura oile in fata lor, risipite pe iarba pirjolita, pascind linistite.

In cele din urma frina si se opri linga o casuta spoita cu var, cu acoperis de olane rosii, intr-o mica depresiune inconjurata de maslini. Pe una din laturi, cobora abrupt o ripa frumoasa si salbatica.

— Aici e baza batrinului Louis cind vine sus. Uneori sta saptamini intregi. Nu-i place acolo, jos. Facu semn cu capul spre valea aflata dedesubt, departe, unde St. Martin motaia in caldura dinaintea asfintitului.

— Il inteleg, spuse Brosnan.

Anne-Marie incerca usa si intrara. Casa era compusa dintr-o camera de zi combinata cu o bucatarie si un dormitor. Pardoseala era din piatra, peretii tencuiti grosolan, dar era intuneric si racoare, dupa cum se si intentiona sa fie.

— Probabil ca el e mai sus, spuse ea.

Ridica capacul de lemn al unui racitor, scoase o sticla de vin alb si aduse doua pahare. Se intoarsera afara si se alezara pe o banca proptita de perete. De undeva de jos, se auzea in departare dangatul cavernos al unui clopot.

— Asta-i berbecul cel mai batrin, Hercule, spuse ea. Conducatorul haitei, sau cum se zice, turma?

Ii umplu lui paharul, apoi pe al ei si privi jos, in vale.

— E ceasul zilei care-mi place cel mai mult. De pretutindeni parca se prelinge foc.

Se rasuci scurt spre el si ii zimbi, iar el isi dadu seama brusc, de parca ar fi descoperit pentru prima oara, ca era frumoasa.

— Aici au trait odata oameni, spuse el. Intr-o alta lume.

Acum nu mai traiesc. Dar a ramas ceva din ei. Cred ca asta incearca sa reconstituie batrinul tau Louis.

Ea se aseza pe iarba in fata lui, cu gleznele incrucisate.

— Acum ce o sa se intimple, Martin?

— Cu noi?

Ea scutura din cap cu un fel de nerabdare.

— Nu. Cu tine.

— Pai, mai intii trebuie sa ma ocup de Frank Barry. Asta e de fapt scopul acestei aventuri.

Ea clatina din cap.

— Lasa-l in pace, Martin. Nu cistigi nimic. E un cadavru viu. Saptamina viitoare sau la anul tot o sa se termine cu el.

Dadu din umeri.

— Undeva, il asteapta cineva. Probabil ca stie si el asta. — Foarte probabil, dar as prefera sa fiu eu acela.

Brosnan era cit se poate de calm, nu se citea nici un fel de emotie pe fapt lui.

— E o chestiune care ma priveste numai pe mine, dar poate ostii...

— Norah?

Ea clatina din cap.

— Mi-ai vorbit mult despre ea, iti amintesti? Dupa cum ii era felul, ar fi fost ultima persoana care ar fi dorit ca tu sa perseverezi in treaba asta.

— Poate, spuse Brosnan, dar Norah a fost intotdeauna prea buna pentru viata asta. N-a reusit sa descopere lucrul cel mai important.

— Si care e acesta?

— Ca nu e vorba numai de ticalosi ca Frank Barry si ca majoritatea oamenilor te tradeaza intr-un fel sau altul, pina la urma. E o realitate.

Cind spuse asta, se simti o oarecare amaraciune in glasul lui. Anne-Marie zise:

— Oameni ca mine, vrei, sa spui, sau ca Liam sau ca Jean-Paul?

Isi puse jos paharul cu grija, incercind sa-si stapineascâ furia.

— Dar Martin Brosnan, care a tirit dupa el un om batrin de pe Insula Belle, cind i-ar fi fost mult mai usor sa evadeze singur?

— Ii datoram acest gest, spuse Brosnan. Am impartit patru

ani aceeasi celula. M-a sustinut cu istetimea, cu umorul si cu intelepciunea lui.

Rise aspru.

— Culmea ironiei, nu? Un gangster care si-a petrecut aproape toata viata de partea gresita a legii si totusi are virtuti reale.

Ea se ridica si se duse la marginea ripei si se uita din nou jos in vale. Cind se intoarse, era mai calma.

— Bine, hai sa schimbam subiectul Frank Barry. Dupa asta, ce mai urmeaza?

— Nu stiu, spuse el. Probabil Irlanda. Singurul loc unde sint in siguranta.

— Ca sa iei de la capat lupta aceea atit de importanta pentru tine? Viata mea pentru Irlanda! impuscaturi in noapte... Si chiar nu vrei sa incetezi niciodata?

— Vrei sa spui ca atit ne-a mai ramas? Cind am luat, in noaptea aceea, la Belfast, o arma in mina, in acea prima noapte, incercam sa opresc oamenii sa ucida alti oameni. Dupa aceea, m-am trezit angajat pe o cale fara intoarcere. Tii minte ce a spus Yeats? O jertfa prea indelungata poate sa prefaca inima intr-o stana de piatra.

Clatina din cap.

— Prea mult singe, iubita mea, prea multi morti. Nimic nu merita acest pret. Nu mai lupt pentru nici o cauza.

— Si ce-ai sa faci?

— Ti-am spus vreodata ca familia mea se trage din Kerry? Acum citiva ani am cumparat o ferma acolo. Sint mai ales oi, ca aici.

Rise.

— Imi plac oile fiindca nu prea iau viata in serios.

— Deci ai vrea sa te-ntorci acolo?

— E un loc minunat. Mare si munte, iarba verde, ploaie blinda, garduri vii de fuchsia, de un rosu incandescent in amurg. „Deorini Dei" — Lacrimile Domnului, asa le zice acolo.

Rise incetisor.

— Si cele mai nostime fete din Irlanda.

Se ridicase in picioare sa se intinda si descoperi ca ea il privea cu o umbra de durere in ochi. Se apropie de ea si-i lua mina.

— Te-ai potrivi minunat in acel decor.

O trase spre el si o saruta pe gura. Buzele ei erau moi si uscate si el tremura putin, simtind un gol in stomac de emotie. Ea reactiona pret de o clipa, apoi ofta adinc, cutremurata, si il impinse la o parte.

— Nu, Martin, nu vreau s-o iau de la capat. Vezi tu, in ciuda celor ce mi-ai spus, eu nu cred ca te-ai schimbat. Tu vei fi intotdeauna cioclul ofidal al Miscarii. Acum hai sa mergem.

Se intoarse si porni inapoi spre motocicleta.

*

Frank Barry a coborit din avionul de Paris la aeroportul din Nisa la ora patru si jumatate. A inchiriat un Peugeot si, dupa ce a verificat pozitia exacta a satului St. Martin s-a dus direct acolo. Nu i-a luat decit o ora. Cu ajutorul unui pahar de bautura si al unui chelner vorbaret, de la una din cele doua circiumi ale satului, a aflat pozitia exacta a fermei lui Anne-Marie Audin. La ora sase era deja ghemuit in spatele unui zid, intr-un cring de maslini, de cealalta parte a vaii, examinind ferma prin binoclu.

Singurul semn de viata era fumul care se ridica drept in sus dintr-unul din cosuri, in aerul nemiscat. Isi aprinse o tigara si astepta. Peste vreo cincisprezece minute, usa se deschise si Liam Devlin pasi agale afara, in curte.

— Ia te uita, spuse Barry in soapta.

Auzi un uruit undeva, in departare, isi dadu seama ca era un motor care se apropia, plimba binoclul pe panta dealului de deasupra casei de la ferma si descoperi motocicleta.

La prima vedere i s-au parut a fi doi barbati, Anne-Marie avind cozorocul sepcii tras peste ochi, iar fata barbatului din spate nu se putea distinge. Motocicleta intra in curte si se opri. In momentul cind Devlin veni spre ei, Anne-Marie isi scoase sapca,

scuturindu-si parul de sub ea, iar Brosnan se opri sa-si aprinda o tigara, permitindu-i lui Barry sa-i vada clar fata.

Barry rise, strabatut de un sentiment de profunda placere pe care nu si-l putea explica nici lui insusi.

— Doamne, ocroteste-ne, spuse el in soapta, dar ai reusit iara, Martin, ticalosule!

Intrara toti trei in casa. Barry astepta un timp, apoi se ridica

si se duse inapoi pe drum, in locul unde-si lasase Peugeotul.

*

— Care-i urmatoarea noastra miscare? il intreba Brosnan pe Devlin.

Era dupa masa de seara si sedeau in lumina lampii, linga foc si fumau. Prin usa intredeschisa se auzea cum Anne-Marie facea treaba in bucatarie.

— O singura miscare e posibila, spuse Devlin. Luam legatura la Paris cu omul lui Barry din KGB, individul acela, Romanov.

— Nu cred ca putem sa ne ducem sa batem la usa ambasadei sovietice.

— Nici nu-i nevoie. Ferguson mi-a dat ambele lui adrese: din oras si de la tara. Are un apartament pe bulevardul St. Germain.

— Atunci asa ramine, spuse Brosnan. Plecam miine la Paris. — Anne-Marie intra cu o tava cu ceai si cafea, taman la timp ca sa auda vorbele lui si raspunsul lui Devlin;

— Doamne Dumnezeule, Martin, dar nici nu ne lasi sa rasuflam un pic!

— Nu vad ce rost ar avea sa mai pierdem vremea aici, ii spuse Brosnan.

— Arde de nerabdare s-ajunga la inmormintare, zise Anne-Marie si se intoarse in bucatarie.

Devlin spuse:

— Daca tot nu se mai poate face nimic, sa-ti aduc instrumentele.

Iesi. Brosnan isi turna ceai si il bau cu evidenta placere, fiind un lux ce-i fusese refuzat pe Insula Belle. Isi turna cea de a doua ceasca, cind Devlin se intoarse cu un mic geamantan pe care-l puse pe masa si-l deschise.

— Un cadou oferit la despartire de Jean-Paul Savary. Eu n-am luat cu mine de la Londra nici un articol de fierarie. Era prea riscant la vama.

In geanta se aflau doua Browninguri, un revolver Smith and Wesson cu teava scurta si un Mauser sinistru cu o surdina bulbu-

cata.

— Foarte interesant, spuse Brosnan si lua in mina Mauserul.

— Imi trezeste amintiri, ii spuse Devlin. E model 1932. Creat special pentru agentii contraspionajului german. Cu magazie de zece cartuse.

Brosnan baga mina in geamantan si scoase o vesta fara mineci, a carei suprafata de nailon lucea in lumina lampii.

— Vesta antiglont?

— Este ceea ce numim noi modelul extra, pentru cel care are de toate, ii spuse Devlin. Confectionata de firma Wilkinson Sword. E din nailon si titaniu. Jean-Paul mi-a spus ca poate opri un glont de Magnum de 0,44 toii, tras de aproape.

— Foarte impresionant, spuse Anne-Marie din usa. Deci pleci iarasi la razboi?

Brosnan spuse calm:

— Cred ca acum o sa trag un pui de somn. Sa plecam miine cit mai devreme.

— E-n regula, spuse Devlin.

Brosnan trecu pe linga Anne-Marie fara sa-i vorbeasca. Dupa ce el pleca, ea veni spre masa, inchise furioasa geamantanul si se aseza.

— Ti-am spus sa nu-ncerci sa ti-l inchipui altfel decit este, spuse Devlin.

Ea clatina din cap.

— E schimbat, Liam. E altfel decit m-asteptam.

— Fetito draga, in primul rind n-a fost niciodata asa cum ti l-ai imaginat tu. Eroul crunt care s-a repezit fara a sta pe ginduri dinspre trestii, in Vietnam, ca sa te salveze, era un om la fel de plin de defecte si de supus greselilor ca noi toti. Fotografiile pe care le-ai facut tu in decursul, anilor aratau numai suprafata lucrurilor. Asta-i pericolul meseriei tale.

— Nu l-am inteles niciodata cu adevarat, spuse ea. Acum imi dau seama.

— Un reportaj bun pentru pagina centrala, spuse Devlin. Iar aparatul de fotografiat il rasfata. Intotdeauna l-ai facut sa arate bine.

— El cu trandafirii lui blestemati, spuse ea cu amaraciune. Asta e inca un lucru pe care nu l-am inteles niciodata. Sa intri cum a intrat el atunci in biroul comandantului, la cartierul ge-

neral al armatei din Lisburn, si sa lasi un trandafir in loc de o bomba, de parca ai vrea sa spui ca Brosnan a fost acolo. Jocuri de copii.

— Nu stiu, spuse Devlin. Probabil ca in parte vorbeste poetul din el. Un iubitor al acelui *beau geste,* cum ii spun francezii. Dar e mai mult de atit. Indienii de ses din America, indienii Sioux si Cheyenne, aveau o variatiune interesanta pe tema razboiului. Cel mai mare act de vitejie pe care-l putea face un razboinic era sa se apropie in timpul bataliei atit de mult de un adversar incit sa-l atinga cu un bat. Aceasta era adevarata masura a vitejiei unui om si nu faptul daca isi ucidea sau nu adversarul.

— Si crezi ca asta facea el cu trandafirii lui? Spunea: „Priviti cit de viteaz sint?".

— Nu, spuse Devlin cu gravitate. Cred ca ceea ce spunea el de fapt era: „Puteam sa te ucid, dar n-am facut-6, asa ca n-ar fi rau sa ne mai gindim. Sa gasim o alta cale".

— Nu stiu, Liam.

Se ridica obosita.

— E ceva prea complicat pentru mine si el e la fel de complicat. Ma duc sa ma culc.

Il saruta pe frunte si iesi.

*

In spatele fatadei aurite a Coastei de Azur, lumea interlopa a Nisei este la fel de dura si de nemiloasa ca aceea a Parisului sau a Marsiliei. Barry stia asta. Adresa pe care i-o daduse Romanov se dovedi a fi adresa unui bar de noapte dintr-o straduta dosnica, nu departe de port, al carei patron era un individ numit Charles Chabert.

Era un barbat scund, care parea surprinzator de civilizat, cu mustata si cu ochelari cu rame aurite. Costumul de culoare inchisa avea o croiala impecabila si era la fel de sobru ca intreaga

lui infatisare. Coniacul lui era de asemenea excelent si Barry zimbi in semn de apreciere, dupa ce sorbi putin din el.

— Forta, spuse el. Atit imi trebuie. Legatura mea din Paris m-a asigurat ca sinteti omul cel mai potrivit pentru a ma ajuta.

Chabert confirma din cap.

— E adevarat ca am o anumita reputatie in acest sens,

monsieur. Citi oameni va trebuie?

— Trei.

— Impotriva a citi oameni?

— Doi.

Chabert se arata surprins.

— Cu dumneavoastra fac patru. Chiar e nevoie de atitia?

— Pentru cei doi la care ma gindesc eu, da.

— Inteleg. Sint atit de grozavi?

— Asa s-ar zice. Am nevoie de ei miine, la prima ora. E treaba numai de o dimineata. Va dau douazeci de mii de franci.

— S-ar putea sa se si traga?

— Categoric. Chabert dadu din cap.

— Inteleg. In acest caz, pretul va fi treizeci de mii. Patruzeci, adauga el, ca sa includa si onorariul meu.

— S-a facut.

Barry zimbi vesel si intinse mina.

— Inca ceva, eu sint seful. Explicati-le treaba asta. N-am nevoie de cowboy.

— Dar, bineinteles, monsieur. Sint oamenii mei. Fac tot ce le spun eu.

Ridica telefonul interior si spuse:

— Trimite-i pe Jacaud, Leboef si Deville in biroul meu.

— Parca ar fi un trio de cabaret, spuse Barry.

— Chiar asta si sint intr-un fel. Excelenti actori profesionisti. Sa va mai dau un coniac.

O clipa mai tirziu, se auzi o bataie in usa, usa se deschise si trei barbati intrara unul dupa altul. Ramasera la perete, asteptind. In ciuda costumelor bune de pe ei, lui Barry i-a fost de ajuns sa se uite la fetele lor ca sa-si dea seama ca erau exact ceea ce cauta.

— Sinteti multumit, monsieur?

— Absolut.

— E-n regula, atunci poate veji fi amabil sa platiti acum. Banii inainte, aceasta e politica la care ader intotdeauna foarte strict. Viata este, la urma urmelor, o chestiune nesigura si toti sintem vulnerabili, chiar si dumneata, prietene, mai ales cind esti implicat intr-o afacere ca asta.

Barry, care venise pregatit, gratie lui Romanov, rise si scoase un teanc gros de bancnote din buzunarul interior.

— Sa stii ca-mi placi, batrine, zau ca-mi placi, spuse el si incepu sa numere suma cuvenita in bancnote de cite o mie de franci.

*

Devlin se trezea in general in zori, fiind un obicei de ani de zile, dar a doua zi de dimineata dormi mai mult si, cind deschise ochii, descoperi ca era opt si jumatate. Se scula repede, facu un dus si se imbraca.

Ezita la vederea vestei antiglont, apoi se hotari s-o incerce si si-o puse pe sub camasa. Intrucit avea vreo opt kilograme, ii simtea greutatea, dar i se potrivea perfect si nu era prea incomoda.

Cind intra in bucatarie, il gasi pe Brosnan stind la masa si mineind jumari de oua. Anne-Marie, care era la plita, se-ntoarse cu fata spre el. Arata obosita, cu cearcane sub ochi, de parca ar fi dormit prost.

— Ai aparut? Vrei niste oua?

Devlin clatina din cap.

— De ani de zile nu maninc dimineata. Dar as bea o ceasca de ceai.

Se aseza in fata lui Brosnan.

— Cum te simti in aceasta frumoasa dimineata?

— Cum nu se poate mai bine, spuse Brosnan. E pentru prima oara cind mi se intimpla asta dupa multi ani.

Se intinse peste masa si-i descheie camasa lui Devlin, dind la iveala vesta.

— Aveai un nasture desfacut. De ce porti asta?

— A, m-am gindit s-o incerc, ii spuse Devlin. Ar trebui sa ti-o incerci si tu. E amuzant.

Inghiti ceaiul pe care i-l oferi Anne-Marie si se ridica.

— Cind plecam?

— Cind doresti. Cum mergem, cu masina sau cu avionul?

— Cu masina o sa dureze o vesnicie. Dar, pe de alta parte, s-ar putea sa fie mai sigur. Trebuie sa tinem seama de fata ta.

— Eu am murit, spuse Brosnan. N-o sa se uite nimeni la mine cu atentie si fotografia din ziar e de acum sase ani. Si, in plus, atunci aveam parul scurt. Imi pun niste ochelari de soare si n-

am treaba.

— Bine, spuse Devlin. Atunci luam avionul. Pregateste-te. Eu ma reped pina in sat sa dau un telefon.

— Lui Ferguson?

— Poate are de comunicat ceva important.

— Daca e ceva despre Barry, sint de acord.

Devlin se-ntoarse spre Anne-Marie.

— Daca-mi dai voie, iau Citroenul.

Ea ii dadu cheile.

— Un lucru sa stii, Liam. Cind plecati, plecati fara mine.

— Inteleg.

Se uita la Brosnan care era preocupat de mincare.

— Cum crezi tu ca e mai bine, fata draga.

Ii tinu mina o secunda, se intoarse si iesi.

*

Barry pleca de la Nisa cu Peugeotul, urmat de cei trei gangsteri aflati intr-un microbuz pe care era imprimat numele unei cunoscute companii electrice din Nisa. Inainte de St. Martin trasera intr-o parcare. Jacaud se dadu jos din microbuz si deschise capota, prefacindu-se ca umbla la motor. Barry intra in sat. Nu era sigur care va fi urmatoarea miscare. Oricum, nu avea de gind sa se duca direct la ferma. Pe drumul acela ingust, ar fi imediat vazuti urcind dinspre sat.

Dilema lui se rezolva, caci in momentul cind opri linga biserica il vazu pe Devlirr la volanul Citroenului, apoi coborind ca sa-si ia benzina de la benzinaria aflata putin mai incolo pe strada.

Barry cobori din Peugeot, se strecura in biserica, lasa usa putin deschisa si ramase la pinda.

*

Devlin iesi de la benzinarie, intoarse masina si parca sub un copac. Cobori si traversa spre circiuma de vizavi. Tinara de acolo spala cele sase mese si scaunele puse afara.

— Buna dimineata, monsieur, spuse ea. Doriti o cafea?

— Nu pun eu gura pe porcaria aia, ii spuse Devlin, dar daca imi poti oferi o ceasca de ceai, mi-ar prinde bine dupa ce dau un

telefon.

— Deocamdata foloseste tata telefonul, face comanda saptaminala la Nisa. Nu dureaza mult. Pot sa va aduc ceaiul in timp ce asteptati.

— De ce nu?

Devlin isi aprinse o tigara si se aseza cu fata spre soarele diminetii.

*

In biserica era liniste, aerul rece era incarcat de mirosul luminarilor care pilpiiau si al tamiiei; jos, linga altar, Fecioara Maria parea ca se desprinde plutind din intuneric, cu un zimbet vag, incremenit pe chip. Nu astepta nimeni linga confesional. Locul parea pustiu, apoi Barry vazu un baiat ingenuncheat linga altar, rugindu-se. Se ridica, se inchina si se indrepta spre usa.

— Il cautati pe paroh, monsieur? Nu e aici. A plecat la Vence. Avea doar vreo noua, zece ani si Barry ii ciufuli parul si zimbi.

— Nu, urmaresc un prieten. Il vezi pe omul acela de la circiuma?

— Il vad, monsieur.

— Stii ceva? spuse Barry. Hai sa-i jucam o festa.

— O festa, monsieur?

— Exact. Te duci la el si-i spui ca preotul vrea sa-i vorbeasca. Apoi, cind o sa intre si o sa ma vada, o sa aiba o surpriza.

Isi scoase portofelul si extrase din el o hirtie de zece franci. Baiatul facu ochii mari.

— Pentru mine, monsieur?

Barry i-o viri in buzunar.

— Hai, sterge-o si ai grija sa nu ma dai de gol.

Devlin statea la soare cu ochii inchisi si nu-l simti pe baiat apropiindu-se decit atunci cind acesta il trase de mineca.

— Monsieur, spuse baiatul sfios.

— Ce e, fiule?

— Preotul din biserica, monsieur.

Facu un gest vag cu mina.

— M-a rugat sa va chem.

— Preotul? zimbi Devlin bine dispus. Dar nu-l cunosc. Trebuie sa fie o greseala.

— Nu, monsieur, a aratat spre dumneavoastra. A spus domnul de la masa si sinteji singurul client.

Devlin se uita in jur.

— Asa e, e adevarat. Bine, hai sa vedem ce doreste.

Incerca sa-t ia de mina pe baiat, dar acesta se intoarse si o lua la fuga. Devlin dadu din umeri, traversa strada, trecind pe linga Peugeot, si urca treptele. Se opri, precautia lui instinctiva, rezultatul a multi ani de viata plina de risc, indemnindu-l sa bage mina in buzunar si sa pipaie patul Browningului.

Dupa soarele stralucitor de afara, in biserica era intuneric. Ramase linga usa, asteptind, si cineva sopti xagusit in franceza.

— Aici, monsieur Devlin.

Distinse sutana si o silueta imateriala in semiobscuritate.

— Ce este? intreba el si inainta.

— Un mesaj din partea lui Jacques Savary, monsieur. Poftiti aici.

Preotul intra in confesional, trase perdeaua si Devlin intra in cealalta despartitura si se aseza. Toata povestea parea acum foarte logica, caci la urma urmelor Savary si fiul lui erau singurii care stiau unde se afla ei.

Se auzi miscare in cealalta despartitura si vocea rosti:

— Ai ceva de marturisit, fiule?

— Am pacatuit cit se poate de grav, parinte, e adevarat, dar ce-i cu Savary?

— N-are decit sa putrezeasca in iad in ceea ce ma priveste, Liam, batrine, impreuna cu tine.

Ceska din mina dreapta a lui Barry scuipa de doua ori, gloantele patrunsera prin grilajul dintre cele doua despartituri, il atinsera pe Devlin si il izbira de partea laterala a confesionalului. O fractiune de secunda se lupta sa respire, apoi se lasa bezna totala.

Barry trase perdeaua si se uita in jos la trupul prabusit intr-un colt.

— Toate datoriile sint platite, Liam, spuse el in soapta.

Isi trase peste cap sutana pe care o imprumutase de la vestiar, o azvirli intr-o strana, trase la loc perdeaua peste Devlin si iesi.

*

Spre deosebire de Devlin, Brosnan si-a pus vesta din nailon si titaniu peste camasa. Nu arata rau deloc. De fapt, se potrivea foarte bine cu blugii. Isi puse haina de pinza si isi strecura unul din Browninguri in buzunarul din dreapta. Mauserul intra in centura, la spate, lipit comod de spinare.

Zimbi, amintindu-si ca Devlin il invatase cum sa-l puna. Lua revolverul Smith and Wesson cu teava scurta, il cintari in palma si intra in baie. Gasi o rola de leucoplast in dulapiorul de deasupra chiuvetei, rupse o bucata din el si isi prinse pistolul de partea din interior a piciorului sting, chiar deasupra gleznei, acope-rindu-l apoi cu soseta.

Cind intra in bucatarie, radioul mergea, dar nu era nici urma de Anne-Marie. O gasi stind pe o banca afara, in soarele diminetii, cu ochii inchisi. Veni spre ea si se opri, nestiind ce sa spuna. Privind in jos, vazu Citroenul urcind serpentinele.

— Vine Liam, spuse el.

— Da?

Brosnan se sprijini de zid.

— Mai pictezi?

— Da, spuse ea. Acum fac numai acuarele. Am renuntat la ulei.

— Devlin mi-a spus odata ca orice prost poate picta in ulei, dar ca trebuie sa fii pictor adevarat ca sa stapinesti arta acuarelei.

In spatele lui, Citroenul intra in curte si ea isi tinea inca ochii inchisi.

— Du-te Martin. Hai, du-te.

Brosnan se intoarse spre Citroen, iar Jacaud se apleca in afara pe geam si ii puse revolverul intre ochi. Frank Barry se ridica de pe bancheta din spate, deschise portiera cu piciorul si iesi cu Ceska in mina.

*

Microbuzul trase in curte. Leboef si Deville coborira.

— Sa ma uit daca e inarmat, monsieur? intreba Jacaud.

— Cred ca putem fi siguri de asta.

Jacaud dadu la iveala Browningul din buzunarul din dreapta

al lui Brosnan.

— Unde-i Liam? intreba Brosnan.

— Nu m-as mira sa fie in iad. Cind l-am vazut ultima oara parea mort de-a binelea.

Anne-Marie spuse:

— Nu, nu se poate.

Brosnan facu un pas inainte, incepind sa ridice miinile.

— Nenorocitule! spuse el.

Jacaud il izbi peste rinichi cu teava pistolului, Brosnan urla si cazu pe un genunchi.

— Acolo ti-e locul, spuse Barry, si-i facu semn din cap lui Jacaud. Mai cauta-l o data. Intotdeauna a fost un tip smecher. Din cite-mi amintesc ii placea sa-si vire unul in centura, la spate.

Jacaud gasi Mauserul si i-l intinse.

— Urit! spuse Barry si i-l dadu inapoi lui Jacaud. Dar cam demodat pentru mine. Acum hai sa ne ocupam de fata.

Anne-Marie incerca sa fuga, dar Leboef si Deville o insfa-cara fiecare de o parte si o trintira de masina. Brosnan isi ridica privirea, gifiind:

— Ce-aveti cu ea?

— O sa te gindesti la asta in iad, Martin.

Jacaud spuse:

— O ucidem? .

Pentru o secunda Barry o vazu parca pe Jenny Crowther cla-tinindu-se si cazind in fata in timp ce glontele o lovea in spate. Spuse furios:

— Nu, sa n-o ucideti, fir-ar sa fie! Ma ocup eu personal de ea.

Scoase o cutie neagra de plastic din buzunar, o deschise si lua din ea o seringa de unica folosinta, gata umpluta.

— Martin, nu ma deranjeaza daca tu ii tii de urit lui Devlin, dar in ce o priveste pe prietena ta, ar fi pacat de ea.

Anne-Marie tipa cind acul ii patrunse in brat. Dupa citeva secunde se prabusi si Barry o impinse pe bancheta din spate a Citroenului si arunca o patura peste ea.

— O sa doarma ca un bebelus pina la Paris.

— Droguri, spuse Brosnan printre dintii inclestati, exact stilul tau.

Barry se incrunta.

— Hai, termina, batrine. O sa doarma ca un bebelus zece

ore, apoi o sa se trezeasca fara s-o doara macar capul.

Se urca in Citroen si porni motorul. Jacaud spuse:

— Ce facem cu el?

— Oficial e deja mort, spuse Barry. Deci raspunsul cred ca este clar.

— N-ai curajul s-o faci tu insuti, Frank? spuse Brosnan. Sa te uiti in ochii mei in momentul cind apesi pe tragaci sau poate ca preferi sa ma intorc cu spatele?

Jacaud si Deville il tinura la pamint in timp ce el se impotrivea si Barry rise:

— Intotdeauna m-ai dispretuit, Martin. Nu eram la inaltimea ta si a Cauzei tale blestemate. Pina la urma tu esti cel ingenuncheat in mocirla si asa vreau sa-mi amintesc de tine. Nici macar nu meriti sa te ucid eu insumi.

Porni masina. Jacaud si Deville il ridicara pe Brosnan in picioare si il trasera, tinindu-l fiecare de o parte, pina la sopron, urmati de Leboef. Il imbrincira cu brutalitate, facindu-l sa cada iarasi in genunchi.

Leboef se duse in cealalta parte a sopronului sa examineze o caruta veche.

— Ce rabla! spuse el.

Deville se rezema de perete, linga usa, si Jacaud inainta cu Mauserul in mina. Brosnan se ridica, se duse clatinindu-se spre o banca veche asezata la perete si se prabusi din nou.

— Deci asta e sfirsitul, spuse el.

Jacaud dadu din umeri.

— Trebuia sa ramii acasa, prietene.

— Asa s-ar parea.

Brosnan se apleca, gemind de durere si puse mina pe patul revolverului Smith and Wesson pe care si-l fixase cu atita grija in partea din interior a piciorului sting. Gemu din nou si se lasa pe un genunchi. Jacaud se apropie, il insfaca pe Brosnan de par si ii dadu capul spre spate, exact in clipa cind acesta isi desprinse revolverul si dintr-o singura miscare trase in inima lui Jacaud.

Forta impuscaturii la o distanta atit de mica il salta pe Jacaud de pe picioare, trintindu-l apoi la pamint. In aceeasi clipa, Brosnan il impusca pe Leboef in spate, inainte ca acesta sa se

poata intoarce, pulverizindu-i sira spinarii si izbindu-l de caruta, cu capul inainte.

La usa, Deville urla, incercind sa-si scoata pistolul, deja prea tirziu, in momentul cind pistolul lui Brosnan tinti spre el. Cel de-al treilea glonte al lui Brosnan il nimeri in mijlocul fruntii si Deville cazu pe spate, in curte.

Se lasa tacerea. Brosnan ramase acolo o clipa, nemiscat, cu picioarele desfacute, in echilibru perfect, cu revolverul pregatit. Era parca alt om, cu totul alta fiinta omeneasca.

Dupa o clipa, isi viii arma in buzunar si isi recupera Mause-rul si Browningul de la Jacaud. Apoi se indrepta spre motocicleta Montesa, o dadu jos de pe cric, o porni furios cu piciorul, traversa uruind curtea si o lua pe drumul spre St. Martin.

13

Devlin isi veni in fire la auzul unei voci insistente si simtind o mina care-l scutura:

— Monsieur, ati patit ceva?

Deschise ochii si vazu un batrin preot aplecat asupra lui. Se simtea de parca fusese lovit cu picioarele de mai multe ori pe tot corpul. Isi trecu mina peste zona unde era inima si gasi intr-o gaura a camasii, implintat in vesta, unul din gloantele trase in el de Barry.

— Ati baut? intreba preotul.

— Nici o picatura, parinte, raspunse Devlin izbutind sa zimbeasca. Mirositi-mi rasuflarea. O criza de malarie, atita tot.

— Malarie? spuse preotul uimit, in timp ce Devlin se ridica aranjindu-si parul.

— M-am molipsit la tropice cu ani in urma. Ma mai apuca si acum cite o criza, in cele mai neasteptate locuri.

Se indrepta spre usa si, descoperind ca il doare cind respira, cind ajunse afara se rezema de perete, la capatul scarii. Brosnan aparu pe motocicleta chiar in acel moment si frina linga Citroenul parcat la picioarele scarii.

Devlin spuse:

— Cum naiba a ajuns asta aici? Eu l-am lasat sub copac, linga circiuma.

— L-a luat Frank Barry si a venit cu el la ferma. Eu am crezut ca erai tu, Liam. Ne-a luat efectiv prin surprindere.

— Si pe mine la fel. A tras de doua ori in mine in biserica si m-a nimerit in inima.

187

Devlin scoase glontele din vesta si-l tinu in sus.

— Doamne, Martin, ce inventie minunata! M-a facut sa-mi pierd un pic cunostinta, atita tot. Trebuie'sa-l vad mort pe nemernicul ala.

— Mai intii trebuie sa-l vad eu mort, spuse Brosnan. A luat-o pe Anne-Marie.

— Ce-a facut?! Devlin ramase perplex.

— Atunci cum de te-a lasat in viata?

Brosnan ii explica. Dupa ce termina, Devlin spuse:

— Deci s-a intors aici, a transferat-o pe Anne-Marie in m sina lui si a intins-o. Daca stau sa ma gindesc, mai era o masi aici cind m-am dus spre biserica.

— Iti mai amintesti ce marca era?

— Cred ca un Peugeot. O masina inchisa.

— Bine, hai dupa el.

Brosnan se intoarse sa coboare treptele si Devlin se repezi dupa el.

— Stai putin, Martin. Incotro mergem?

— La Paris. Cind i-a facut injectia i-a spus ca o va face sa stea linistita pina la Paris.

— Foarte bine, dar pe ce drum a luat-o? La opt kilometri de aici, inspre nord, ai de ales intre trei drumuri separate prin Alpi, spre Lyon. Sau s-ar putea s-o scurteze pe soseaua de pe coasta care merge de la Cannes la Avignon. Si daca vrei iti mai spun citeva variante.

Brosnan dadu cu piciorul in masina, de ciuda.

— De ce naiba a luat-o? Pentru ce?

— O toana de moment. Poate ca a vrut doar ca tu sa stii, in clipa in care erai pe moarte, ca ea e in miinile lui. Ca atunci cind smulgi aripioarele unei muste. Un singur lucru e sigur in toata treaba asta. Se indreapta spre Paris si Parisul inseamna Romanov. Daca prindem un avion de la Nisa, vom ajunge acolo inaintea lui. El trebuie sa mearga pina la capat cu masina; n-are incotro fiindca e cu Anne-Marie.

— Sa mor ca ai dreptate, spuse Brosnan. Hai sa ne urnim.

— Inca nu.

Devlin incerca sa-si indrepte spinarea dureroasa.

— Mai ramine de dezlegat un mister. De unde naiba a aflat Frank Barry ca sintem aici? Mai lasa-ma cinci minute sa-l sun pe Ferguson.

*

Receptorul il ridica Harry Fox. Asculta o clipa, apoi se intoarse spre Ferguson:

— Devlin, sir.

— Da-mi-l.

Ferguson ii smulse receptorul din mina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Devlin, pe unde-ai umblat?

— Lasa asta acum. Poti sa-mi explici cum a reusit Frank Barry sa dea de urma mea si a lui Brosnan la ferma lui Anne-Marie din St. Martin?

— Brosnan ai spus? intreba Ferguson uimit. Dar credeam ca e mort.

— Nu trebuie sa crezi tot ce citesti in ziare. Dar spune-mi de Barry. Nemernicul tocmai a incercat sa ma omoare. Acum a sters-o la Paris cu Anne-Marie Audin.

Ferguson spuse:

— Uite ce e, Devlin, e o treaba greu de explicat. Ma tem ca cineva de aici a trancanit. Cineva a transmis informatii celor din KGB de la Londra.

— Referitor la mica noastra afacere?

— Ma tem ca da. Presupun ca detaliile i-au fost transmise lui Romanov la Paris si bineinteles ca el l-a alertat pe Barry.

— Multumesc foarte mult, spuse Devlin. Asa eficienta zic si eu. Asa s-a cladit Imperiul Britanic. Te rog sa ma scuzi, dar o sa inchid telefonul.

— Dar, Devlin, spuse Ferguson zorit, ce-ai de gind sa faci?

— Pai nu prea avem de ales, nu crezi? Ne ducem la Paris sa discutam cu colonelul Nikolai Romanov.

Iesi din local si se urca in Citroen pe locul de linga sofer.

— Ce-ai aflat? intreba Brosnan.

— La aeroportul din Nisa, cit poti de repede, spuse Devlin. Iti povestesc pe drum.

*

Barry porni pe drumul spectaculos care strabatea Alpii. La Grenoble, o lua pe soseaua spre Lyon, oprindu-se la citiva kilo-

metri de la intersectie, la o mica statie de benzina de la marginea soselei, ca sa-si umple rezervorul. Anne-Marie dormea linistita pe bancheta din spate.

Batrinul de la pompa de benzina spuse:

— Vad ca doamna se simte foarte bine.

Patura alunecase de pe ea si Barry intinse mina si o inveli tandru.

— Da, mergem spre Paris. Pe un drum asa de lung, e cel mai bun mod de a-ti trece timpul. Pot sa dau un telefon de la dumneata?

— Desigur, monsieur. Telefonul e in birou.

— Multumesc, spuse Barry. Ti-as ramine indatorat daca mi-ai verifica uleiul, apa si cauciucurile.

li raspunse Irana, dupa ce forma numarul special al lui Romanov de la ambasada.

— Aici Barry. E acolo?

— O clipa.

Romanov spuse:

— Cum a mers?

— Nici ca se putea mai bine. Poate ca o sa te mire cind o sa-ti spun ca domnii in chestiune mai erau inca amindoi acolo.

— Nu zau? zise calm Romanov. Si presupun ca te-ai ocupat de ei.

— Desigur. S-ar putea spune ca am incheiat conturile. Ai vreo veste pentru mine?

— Da, in legatura cu afacerea de care am discutat. Am fost asigurat ca nu vor fi probleme cu banii. Poti sa incepi aranjamentele cit de curind doresti.

— E-n regula, atunci as vrea sa-mi asiguri transportul promis chiar diseara. E vreo problema?

— Nu vad sa fie.

— Atunci ne vedem la Croix, pe la zece.

Cind batrinul intra in birou, Barry puse jos receptorul.

— Qt ma costa?

— Doi cincizeci, monsieur.

Barry ii dadu banii si mai puse jos o hirtie de cincizeci de

franci.

— Asta-i pentru telefon.

— Va rog, monsieur, dar e prea mult, protesta batrinul.

— Prostii, spuse Barry. Deocamdata imi merg bine treburile. Si vreau sa impart norocul meu cu dumneata.

Se instala la volan si intoarse o clipa capul sa se uite la fata. Dormea in continuare linistita, cu trasaturile fetei destinse, fara nici o cuta. Zimbi, o mingiie pe fata si porni.

*

Cind sosira la aeroportul din Nisa, Brosnan si Devlin intimpinara primul mare obstacol. Orarul decolarilor indica amina-rea tuturor zborurilor spre Paris.

— Ma duc sa vad ce s-a intimplat, spuse Devlin.

Il lasa pe Brosnan la standul de ziare si se duse la casa de bilete a agentiei Air France, unde doua tinere fermecatoare si imperturbabile faceau tot posibilul sa impace o coada intreaga de pasageri furiosi.

Cind ii veni rindul, Devlin spuse:

— Ce se-ntimpla la Paris?

— Sint pompierii in greva la aeroportul Charles de Gaulle. Asta inseamna ca tipii de la Orly si de la Le Bourget ii sustin din solidaritate sindicala.

Devlin spuse:

— Si cit o sa mai tina comedia asta?

— Sincera sa fiu, nu stiu. Ultima oara a durat douazeci si patru de ore, dar le place sa ne tina pe toti pe jaratic. Stiti cum e, monsieur.

— Da, stiu.

Devlin se-ntoarse si se duse repede la Brosnan.

— Poate sa dureze pina miine.

— Sa-i ia naiba! spuse Brosnan. Miine ar putea fi prea tirziu. Va trebui sa mergem cu masina si sa tragem tare, asta e.

Il lua pe Devlin de brat si il zori spre intrare, facindu-si loc prin multime, spre parcare.

*

Croix era exact asa cum se asteptase Barry sa fie, un mic aerodrom cu un turn de control, doua hangare si trei gherete din tabla ondulata, in care isi avea sediul un club aviatic, conform tablitei de la poarta.

191

Portile unuia din hangare erau deschise si afara se afla un Cessna 310. Linga el era parcat un BMW de culoare inchisa si in momentul cind Barry frina si opri motorul, auzi niste glasuri. Romanov si Irana Vronski iesira din hangar, urmati de un tip scund si negricios, in salopeta alba.

Barry cobori din masina si le iesi in intimpinare.

— Asta e? intreba el aratind cu capul spre Cessna.

— Exact. E cel mai bun pe care l-a putut gasi Deforges intr-un timp atit de scurt. El e controlorul aerodromului.

— Am putea merge in biroul meu sa discutam asupra destinatiei? spuse Deforges.

— E-n regula.

Barry deschise portiera din spate a Citroenului, se apleca inauntru, apoi se ridica cu Anne-Marie in brate.

— Aveti pe aici o canapea sau ceva asemanator? Prietena mea mai doarme inca.

Deforges ii arunca o privire lui Romanov, asteptind parca o indrumare, apoi dadu din umeri.

— Cred ca da.

Intra inaintea lor in hangar, urmat de Barry, incadrat de Romanov si Irana.

— Asta-i fata aceea, Audin? E o nebunie! Ce-ai de gind sa faci cu ea?

— S-o iau cu mine.

Ajunsesera la un birou cu peretii de sticla si Deforges mai deschise o usa §l-l introduse intr-o camaruta in care se aflau o chiuveta si un pat acoperit cu paturi cazone.

— Puteti folosi patul acesta.

Iesi si Barry o aseza pe Anne-Marie pe pat. Irana se apleca deasupra ei si-i puse mina pe frunte.

— Cind se va trezi?

— Peste o ora.

— Dar ce joc e asta, Frank? intreba Romanov.

— N-am avut incotro, ori o omoram ori o luam cu mine, si nu m-am priceput niciodata sa lichidez femei.

— Esti nebun!

— Mi s-a mai spus.

— N-ai destule pe cap fara s-o mai cari si pe femeia asta dupa tine?

— Lasa-mi mie grija asta.

Barry ii mina afara pe el si pe Irana si inchise usa.

— Acum, ia spune, cum e cu avionul?

— E afara, pe pista, raspunse Romanov.

— In regula, spuse Barry. Destinatia mea este Lake District, mai precis zona de coasta.

Deforges scotoci in sertarul cu harti pina ce gasi in cele din urma ceea ce cauta. Barry isi plimba degetul peste coasta Cumberlandului.

— Aici e Ravenglass. La cijiva kilometri, spre sud, trebuie sa fie o baza RAF. Da, aici este. Aerodromul Tanningley.

— Marcajul arata ca nu mai e folosita, ii atrase atentia Deforges.

— E adevarat, dar pista e perfect utilizabila. Am vazut-o. Cit fac pina acolo cu Cessna?

— Viteza lui de croaziera este de o suta saizeci de mile, dar totul depinde de vreme. O sa ma interesez la Orly.

Intra in celalalt birou si ridica receptorul. Barry isi aprinse o tigara si spuse:

— M-am gindit, Nikolai, ca ar fi foarte neplacut daca m-as pomeni ca ma asteapta cineva acolo. Il tii minte pe tinarul acela cu care m-am intilnit pe cheiul din Morecambe?

Irana rosi furioasa, deschise gura sa spuna ceva, dar Romanov interveni.

— Frank, de ce vorbesti asa? Am incheiat un tirg. Eu accept conditiile tale. Nu vreau sa mai am nici o bataie de cap si nici o piedica. Nu vreau decit lansatoarea de rachete.

— E-n regula, spuse Barry. Atunci n-ai nici un motiv de ingrijorare.

Deforges se intoarse.

— Se anunta vint si cer acoperit dinspre Marea Irlandei, ceea ce ar putea provoca ploaie torentiala miine dimineata. Sint si sanse de ceata. In aceste conditii, as zice ca zborul va dura patru ore si jumatate. Poate chiar cinci. Veti avea nevoie de lumini ca sa puteti ateriza pe o pista ca aceea.

— Cind rasare soarele?

— Putin inainte de cinci.

— E-n ordine, atunci plec la miezul noptii.

193

— Mai e o problema, spuse Deforges. Oficial, aveti nevoie de permisiunea de a parasi Franta si totodata de a intra in spatiul aerian englez.

Barry dadu din cap.

— Si atunci incotro s-o iau?

Deforges privi harta citeva secunde.

— Spre aeroportul Ronaldsway de pe insula Man. E la numai saptezeci si cinci de kilometri de destinatia finala, de pe coasta engleza. In ultimul moment anuntati-i pe cei de la controlul de trafic al aeroportului Ronaldsway ca virati spre Blackpool. Apoi propun sa va apropiati de Tanningley dinspre mare, la mai putin de sase sute de picioare altitudine. La inaltimea asta nu puteti fi vazut pe nici un ecran radar. Desigur ca s-ar putea sa va vada cineva cind veti ateriza, dar la ora aceea nu cred sa fie oameni pe acolo.

— Oricum nu conteaza, spuse Barry. O s-o sterg de acolo cit ai zice peste. Hai, acum pregateste plecarea. Eu am de dat un telefon.

Deforges iesi si Barry intra in celalalt birou, inchise usa si ridica receptorul. Irana si Romanov il urmareau prin peretele de sticla.

— Eu n-am incredere in el, Nikolai, spuse ea. Te-a mai pacalit o data. Poate te duce iar de nas.

— Nu prea am de ales, iubirea mea. Trebuie sa pun mina pe lansatoarea de rachete.

— Ca sa te mingiie pe crestet, sa te avanseze general si sa te transfere la Moscova? spuse ea. Ca sa fiu absolut sincera, Nikolai, eu as prefera sa ramin la Paris.

El se incrunta, nervos.

— Te-am mai prevenit sa nu vorbesti asa. Intr-o buna zi o s-o iei razna si o sa vorbesti asa in fata cui nu trebuie.

— O fac din grija pentru tine.

— Stiu.

O saruta pe obraz cu o afectiune autentica.

— N-are rost sa mai pierzi vremea pe aici, mai ales ca esti cu masina ta. Intoarce-te acasa.

— Si tu ce faci?

— Il expediez pe Barry la miezul noptii, apoi vin la tine.

Ea ii strinse tare mina, isi lua haina de blana si pleca. Romanov isi aprinse o tigara, privindu-l pe Barry care era angajat intr-o conversajie cu cineva.

*

La Marsh End, Henry Salter tocmai voia sa se bage in pat, cind suna telefonul. Raspunse fara ezitare, pentru ca atunci cind te ocupi de inmormintari te obisnuiesti cu ideea ca oamenii mor la orice ora din zi sau din noapte.

— Henry Salter.

— Tu esti, batrine? Aici Sinclair.

Salter simti un gol in stomac si isi trase un scaun sa se aseze.

— Cu ce va pot ajuta, domnule Sinclair? intreba el cu glas tremurator.

— Cum au mai mers lucrurile dupa ce am plecat? A fost vreo problema?

— A fost multa politie la vreo treizeci de kilometri mai sus de aici, spre Wast Water.

— A, da. Ce s-a intimplat?

— Nimeni nu pare sa stie.

Barry rise.

— Asta-i foarte bine, intr-adevar. Cind ne-am despartit, am spus ca o sa ma intorc si asa voi face. Stii vechiul aerodrom de la Tanningley?

— Da.

— Voi ateriza acolo cu un avion usor, in jur de cinci dimineata. Vino sa ma iei cu Land-Roverul.

— Dar aerodromul acela nu mai e folosit de ani de zile, spuse Salter.

— Primesti cinci mii de lire, bani lichizi, pentru pretiosul tau ajutor. Plec din nou peste doua ore. Ce zici?

Salter se lupta cu lacomia lui innascuta si pierdu.

— Voi fi acolo, domnule Sinclair.

— Ai grija sa fii, spuse Barry si inchise telefonul.

*

Devlin si Brosnan ajunsera la Paris imediat dupa ora unsprezece si se dusera direct la adresa de pe bulevardul St. Germain.

Apartamentul lui Romanov se afla la ultimul etaj al unui blocturn, o cladire luxoasa de o oarecare distinctie.

— Ce facem daca nu e acasa? intreba Brosnan.

— De unde sa stiu eu, baiete? Il asteptam. Sau incercam sa fortam broasca. Vom vedea.

Parcursera culoarul acoperit cu o mocheta groasa si se oprira in fata usii cu numarul 13.

— Unora le poarta ghinion.

Devlin apasa pe sonerie.

Dupa un scurt rastimp, usa se deschise larg si Irana Vronski spuse:

— De ce-ai intirziat, iubitule? Credeam ca...

Zimbetul i se sterse de pe fata. Brosnan actiona rapid, o insfaca de falca tinindu-i gura inchisa ca sa nu poata tipa si o impinse indarat, in apartament. Devlin inchise usa in urma lui.

Brosnan o arunca pe canapea si scoase Mauserul cu surdina.

— Chestia asta nu scoate un sunet. Daca faci vreo prostie, iti zbor creierii. Unde-i Romanov?

Irana respira adine ca sa-si vina in fire.

— Du-te dracului!

Avea pe ea un splendid capot de matase neagra, care se desfacu cind incerca sa se ridice, lasind sa se vada ciorapii negri de matase si o bucatica din portjartier. Brosnan o trinti iarasi jos.

Devlin spuse:

— Dupa cum e imbracata, putem sa presupunem ca doamna il asteapta cu siguranta pe colonel sa pice in orice clipa. Nu trebuie decit sa-l asteptam.

Se aseza in fata ei, se servi cu o tigara ruseasca dintr-o cutie aflata pe masa si o duse la nas.

— Petarde bolsevice. Am avut odata un amic care fuma chestii de-astea. Prinsese gustul lor in timpul Campaniei de Iarna, dar asta a fost inainte de a te naste tu. Stii cumva cine sint?

— Arati foarte bine in poze, spuse ea calm.

— Si amicul meu?

— Domnul Brosnan pare foarte sanatos pentru un mort.

Ceea ce era o mare greseala si Devlin se agata imediat de ea.

— Deci ori l-ai vazut, ori ai luat legatura cu Frank Barry.

Ea il sageta cu privirea, furioasa pe ea insasi fiindca fusese atit de fraiera.

196

— Ce vreti de la mine? intreba ea.

— Pentru inceput, o ceasca buna de ceai n-ar strica, ii spuse Liam Devlin.

*

Anne-Marie deschise ochii, se intinse si ramase in pat, privind in sus spre becul de deasupra capului. Mintea ii era goala si se intreba unde naiba se afla — apoi isi aminti de barbatii de la ferma, de Martin cazut in genunchi. Se ridica in capul oaselor si-l vazu pe Barry stind la capatiiul patului, uitindu-se la ea. Era uimitor de calma, n-avea dureri de cap, nici buimaceala de dupa somn.

— Unde sintem? intreba ea.

— Pe un mic aerodrom linga Paris.

Pe o tava, linga el, se gaseau un ibric cu cafea si doua cesti. Umplu una din ele si i-o intinse.

— Bea asta.

Ea ezita, el zimbi si lua o inghititura.

— Multumita?

Ea lua ceasca tocmai cind usa se deschise si intra Romanov.

— Gata de plecare oricind doresti, Frank. Deforges a pornit motoarele.

Arunca o privire spre Anne-Marie.

— Mai merge cu tine?

Barry o privi intrebator.

— Am de ales?

El rise si se intoarse spre Romanov.

— Merge.

Romanov dadu din umeri si iesi. Anne-Marie spuse:

— Am voie sa intreb care e destinatia?

— Lake District, in Anglia. O sa-ti placa. E foarte frumos in acest anotimp. Pe urma, daca esti cuminte, mergem in Irlanda. Daca te porti frumos, acolo iti dau drumul.

.— Asta-i o generozitate neasteptata. Atunci de ce ma mai iei cu tine?

— Cind ajungi sa ma cunosti, iti dai seama ca sint bun la suflet si, in plus, in Irlanda voi fi in siguranta. Nici englezii, nici francezii, nici nimeni altcineva nu ma poate extrada. Eu sint criminal politic, ceea ce e o profesiune foarte utila in unele ocazii.

Guvernului irlandez n-o sa-i placa, dar odata ajunsi acolo poti sa zbieri cit poftesti, ca tot nu schimbi situatia.

Ea statea intinsa, rezemata intr-un brat, uitindu-se la el.

— Chiar l-ai ucis pe Liam?

— Da, spuse el. In biserica din St. Martin.

— SipeBrosnan?

Intre ei se lasa tacerea.

— De ce nu si pe mine?

El spuse:

— Amicul care a trecut pe aici acum un minut e de parere ca ar trebui.

— Si de ce n-o faci?

— Toti avem cite o slabiciune, draga mea, chiar si un ticalos ca mine. Eu nu ucid femei.

Sovai, amintindu-si de Jenny Crowther.

— In orice caz, nu intentionat.

— Inteleg, spuse ea. Nu intentionat. Asta e intr-adevar o mare mingiiere.

Barry se ridica, isi scoase Ceska, il incarca, apoi puse piedica si-l viri la loc in buzunar.

— Tu hotarasti.

Ceea ce insemna ca n-are de ales, dupa cum bine stiau amindoi.

— Pentru nimic in lume n-as vrea sa pierd o asemenea ocazie.

Anne-Marie se ridica in picioare.

— Qnd plecam?

— Splendid, spuse Barry. Stiam ca o sa fii intelegatoare. Gindeste-te numai ce reportaj ai putea scoate din asta. Acum intinde miinile.

Scoase o pereche de catuse si i le prinse la incheieturile de la ambele miini, in fata.

— Lumea asta e plina de capcane si vreau sa ma asigurtcit

mai bine.

— Deocamdata, singurul lucru sigur este ca inca nu m-ai ucis, domnule Barry, spuse Anne-Marie.

— O, voi, necredinciosilor!

Deschise usa si o impinse usor afara.

198

*

In aerul umed se lasase o ceata deasa si desi Deforges aprinsese luminile de aterizare nu se vedea pina la capatul pistei. Romanov urmari cum avionul se intoarce si se opreste. Cind Barry accelera, avionul incepu sa ruleze inainte, umplind noaptea cu uruitul motoarelor. Incepu sa se inalte si imediat il inghiti ceata.

Deforges traversa dinspre hangar, intorcind capul ca sa auda bataia surda a motoarelor, in timp ce Barry incepea sa se ridice.

— Se pricepe?

— O, da, spuse Romanov. Asta e frate cu dracu'. Noapte buna, Deforges.

Se intoarse si se indrepta spre masina.

*

Barry urca pina la 600 de picioare si o lua pe ruta transmisa de turnul de control din Orly, care-l intorcea spre coasta Canalului Minecii. Comuta pe pilotul automat, vira si isi scoase castile, agatindu-le de git.

Anne-Marie sedea in mijlocul avionului, cu centura legata si cu miinile prinse in catuse in fata ei.

— Patru ore si jumatate, cel mult cinci. Daca esti intelegatoare ai sa stai comod, daca nu, o sa stai foarte incomod. Tu hotarasti.

Ea isi ridica incheieturile miinilor fara un cuvint, iar el scoase cheia si-i desfacu catusele.

— Esti fata cuminte, spuse el. Ai cafea, sandvisuri si chiar si doua sticle de jumatate cu bautura, in cutia de la picioarele tale. Serveste-te.

Se intoarse, deconecta pilotul automat si prelua din nou comanda.

*

Se facuse douasprezece si jumatate noaptea, cind Romanov ajunse la apartamentul din bulevardul St.Germain. Era obosit si zgribulit, dar simtea o mare placere stiindu-se asteptat de Irana. Isi scoase cheia, deschise usa si Irana striga in rusa:

— Fugi, Nikolai!

Romanov se pomeni privind drept in teava unui pistol. Apoi Brosnan il insfaca de guler, inchise usa cu piciorul si-l impinse in living.

Irana sedea pe canapea, iar Devlin statea in picioare in spatele ei. Romanov il privi uluit in timp ce Brosnan il perchezitiona cu dexteritate, gasind in buzunarul lui un Walther PPK pe care i-l lua.

Devlin spuse:

— Pari surprins, colonele Romanov, si e firesc, de vreme ce stii cine sintem.

Romanov incerca sa braveze.

— Nu stiu ce vreti si in orice caz nu stiu cine sinteti. Daca vreti bani, gasiti vreo patru mii de franci in portofelul meu.

— Poti sa-i pastrezi, spuse Devlin, Prietena dumitale s-a dat deja de gol. A fost surprinsa sa ne vada, stiindu-ne pe amindoi morti. Asta nu poate sa-nsemne decit un singur lucru. Ai vorbit cu Frank Barry sau ai vesti de la el. Unde e?

Romanov lua o tigara ruseasca din cutia de pe masuta.

— Doar nu v-asteptati sa va raspund.

— Cind a fost vazut ultima oara, era insotit de o prietena de-a noastra, o doamna cu numele de Anne-Marie Audin. Sintem foarte ingrijorati pentru ea, colonele, spuse Devlin. As merge chiar pina acolo incit as spune ca amicul meu pe care-l vezi aici e foarte tulburat de toata povestea asta si el, cind se infurie, e total imprevizibil.

Romanov arunca o privire spre fata dura, neinduratoare a lui Brosnan.

— Nu pot face nimic .in privinta asta.

Brosnan deschise geamurile de la terasa. Se apropie de Romanov si-l izbi cu degetele intinse sub stern. Rusul se pravali pe genunchi.

Brosnan spuse:

— Putin imi pasa cine esti. Nici macar nu-mi pasa de ce parte esti. Nu ma intereseaza decit s-o salvez pe fata. Ai la dispozitie un minut — un minut ca sa-ncepi sa vorbesti. Daca nu, te arunc de pe balcon si, dupa socoteala mea, cred ca sintem pe la etajul al cincisprezecelea.

Irana tipa si incerca sa se ridice. Brosnan o impinse inapoi j canapea si-i spuse lui Devlin.

200

— Ai grija sa stea linistita.

Ii trase lui Romanov un sut in fund, expediindu-l drept spre terasa. Irana isi ridica privirea spre Devlin si spuse disperata:

— Opreste-l! Pentru numele lui Dumnezeu, opreste-l! Va spun eu tot ce vreti sa aflati.

Romanov se rasuci pe jumatate spre ea din pozitia in care era, in patru labe, clatinind din cap, si Brosnan ii trase un sut in picioare, facindu-l sa cada, il apuca de guler si-l tiri spre fereastra deschisa.

— Nu, lasa-l, te rog!

Irana se agata de haina lui Devlin.

— Vreau tot adevarul. Totul.

— Promit.

Il chema pe Brosnan.

— E-n regula, Martin, du-l pe bietul om in baie sa se spele.

*

Romanov statea in fata chiuvetei studiindu-si fata in oglinda. Nasul ii singera si-l tampona usor cu o cirpa.

— Joci dur, domnule Brosnan.

— Dar a mers, nu?

— O, da, spuse Romanov. Vechea schema. Unul e rezonabil, celalalt e rau. Nu da gres niciodata. Am folosit-o si eu de multe ori. Ofta. Numai biata Irana nu stia asta.

— Daca vrei sa stii parerea mea, Irana nu stie decit ca te iubeste.

— Da, spuse Romanov grav. Asa s-ar parea.

Usa se deschise si Devlin spuse:

— Acum poti iesi.

Irana se ridica in picioare si alerga in bratele lui Romanov.

— Iarta-ma, Nikolai, dar n-as fi suportat sa te vad ucis.

— Nu-i nimic.

Ii netezi parul cu mina.

— De fapt, sint chiar magulit.

Devlin se-ntoarse spre Brosnan.

— A decolat la miezul noptii de pe un mic aerodrom de linga Paris si a luat-o cu el pe Anne-Marie. Avionul e un Cessna 310.

— Care-i destinatia?

— Lake District, in Anglia. O sa-ti explic mai tirziu. Supravegheaza-i in timp ce-l sun pe Jean-Paul. De data asta nu pe Ferguson.

Brosnan zimbi.

— Ce rost are sa-l mai sicii? Acum nu mai e treaba lui Ferguson.

*

In Marsilia, la „Maison d'Or", Jean-Paul Savary numara incasarile serii de la cazino, cu ajutorul administratorului barului si, cind suna telefonul, acesta ridica receptorul. Asculta, apoi i-l intinse lui Jean-Paul.

— Pentru dumneata, sefule. Un anume monsieur Devlin.

Jean-Paul lua imediat receptorul.

— Savary la telefon.

— Cum se simte tatal tau?

— Face plaja in Algeria. Dar tu si cu Martin?

— Lucrurile ar putea merge si mai rau pe ici pe colo, desi ma-ndoiesc. Ai promis orice, oricind.

— Si am vorbit serios. Ce va trebuie?

— Sintem la Paris. Ne trebuie un avion usor si un pilot care sa nu puna intrebari si sa ne lase pe un aerodrom scos din uz din Lake District, in Anglia.

— Cind vreti sa plecati?

— Chiar acum.

— Da-mi numarul vostru de telefon. Va sun.

— Se poate aranja?

— Prietene, Mafia corsicana poate aranja orice, exceptind poate presedintia.

Jean-Paul puse jos receptorul, lua o mica agenda neagra dintr-un sertar al biroului si cauta in ea. Ridica din nou recepto-

rul si forma un numar de la Paris.

*

Sprijinit de fereastra si fumind o tigara, Devlin spuse:

— M-am gindit la toata treaba asta, colonele, si mi se pare mie ca Barry si-a cam batut joc de dumneata.

— Da, spuse Romanov cu un ton neutru. Inclin sa fiu de acord cu dumneata. Dar unde ne duce conversatia asta?

— Credeam ca acest lucru este evident. I-ai promis doua milioane ca sa iei in primire lansatoarea de rachete in Irlanda. Din cite am inteles eu de la doamna care a lasat sa-i scape citeva informatii, germanii nu prea vor sa le permita aliatilor lor americani sa arunce o privire la aceasta noua arma, atit de minunata. De altfel e si firesc, intrucit de la o vreme intre ei nu exista sentimente prea cordiale.

Romanov spuse precaut:

— Unde vrei sa bati?

— N-as vrea sa-ti stric seara, dar daca Frank Barry poate sa scoata de la dumneata doua milioane, ma gindesc ca e posibil ca CIA sa-i dea cinci. Sau crezi ca exagerez?

Romanov sedea holbindu-se la el si Irana il apuca de brat.

— Te-am prevenit, spuse ea. Ti-am spus ce fel de om este.

— Presupuneri.

Suna telefonul si Devlin ridica receptorul. Asculta citeva clipe, apoi spuse:

— Sa-ti dea Dumnezeu sanatate, Jean-Paul.

Se intoarse spre Brosnan.

— Un mic aerodrom cam la jumatate de ceas de mers cu masina de la Paris, in apropiere de Brie-Comte-Robert.

— Stiu unde e, spuse Brosnan.

Romanov spuse:

— Vreti sa continuati urmarirea cu avionul? Ridica din umeri. E prea tirziu, amice. Barry va avea un avans de cel putin doua ceasuri fata de voi.

— Vom vedea, ii spuse Devlin.

Brosnan spuse:

— Ce facem cu astia doi?

— E intr-adevar o problema.

Devlin se uita de sus la ei, cu miinile in buzunar.

— Banuiesc ca ai fi in stare sa-l suni pe tipul ala, Salter, si sa-l pui sa-l avertizeze pe Barry ca sintem pe drum, ignorind tot ce ti-am zis?

Romanov nu raspunse, dar privirea lui spunea totul.

— Asa m-am gindit si eu. Martin, du-te si cauta o sfoara in bucatarie.

203

Brosnan iesi si se-ntoarse cu un ghem de sfoara si o fringhie de rufe.

— E-n regula.

Devlin se intoarse spre Irana:

— Cind vine femeia de serviciu? La sapte, la opt?

Ea raspunse automat:

— La sapte si jumatate.

— E-n ordine, deci o sa va gaseasca repede, pe tine intr-un dormitor, pe el in celalalt.

Romanov nu putea face altceva decit sa se supuna, si in cite-va minute era legat zdravan, cu miinile la spate si gleznele prinse de incheieturile miinilor. Brosnan ii puse un calus in gura si aseza culcat pe o parte.

— Sper ca nu e prea incomod.

Romanov il sageta cu privirea si Brosnan il saluta in batjt cura, iesi, trase usa si apoi o incuie exact in momentul cind vlin aparu din cealalta camera.

— E-n regula, spuse Devlin. Hai s-o-ntindem.

Si iesira repede.

*

Ceata se-ndesise si ploua torential cind ajunsera la Brie-Comte-Robert. Gasira aerodromul fara nici o dificultate, la trei kilometri in celalalt capat al orasului.

Portile din gardul de sirma erau larg deschise. Locul era aproape total cufundat in bezna si Brosnan vazu in lumina faru-rilor Citroenului betonul crapat si iarba care crescuse inalta de ambele parti ale pistei. Prin ceata se profilau patru hangare iar sus, pe zid, fusesera aprinse doua lampi. Ploaia cadea fara ince-tare in lumina lor.

O mica usa se deschise intr-unui din hangare si aparu silueta unui om.

— Domnul Devlin? striga el in engleza, dupa ce Brosnan opri motorul.

Devlin cobori primul din masina.

— Eu sint.

— Intrati.

204

Hangarul era slab luminat, doar de doua becuri. Erau acolo trei avioane. Un vechi Dakota, un Beaver si un Navajo Chief-tain.

— Barney Graham.

Cel care le intinse mina era un barbat scund, vinjos, cu ochi albastri spalaciti. Purta o scurta de pilot „Irving" din cel de-al doilea razboi mondial si cizme de piele.

— Ai vesti de la Savary?

— Desigur. Stiu ca vreti s-ajungeti in Lake District. Poftiti in birou.

Il urmara si zarira mai multe harti terestre si de aviatie intinse pe birou.

— O noapte imputita pentru o treaba imputita.

— Vrei sa spui ca nu esti dispus s-o faci? spuse Brosnan. Graham rise.

— Nu poti sa spui nu Mafiei corsicane. Sint proprietarii acestui loc. Ei sint piinea mea cu unt, plus o mare cantitate de gem. Acum, ia spuneti, unde anume vreti sa aterizati?

— La o veche baza RAF din timpul razboiului, la sud de un loc numit Ravenglass. Aerodromul Tanningley.

— E un tinut neprielnic zborurilor, spuse Graham. Un prieten de-al meu s-a izbit acolo de virful unui munte, cu un bombardier Lancaster, in patruzeci si trei. N-a supravietuit decit tragatorul din spate si s-a ales cu ambele picioare rupte.

In timp ce vorbea, se duse la harta.

— Uite aici este. Nu mai este folosit.

— Se pare ca pista este perfect utilizabila, spuse Devlin. Omul pe care-l urmarim cunoaste bine locul. Chiar acum zboara intr-acolo. A decolat la miezul noptii.

— Cu ce avion?

— Un Cessna 310.

— Asta noapte e vint din fata, spuse Graham. Am verificat prognoza. Intr-un avion ca ala, ii reduce viteza pina la o suta patruzeci. Cred ca o s-ajunga acolo pe la patru si jumatate. Poate chiar cinci, ceea ce ar fi tocmai bine. Se lumineaza si poti sa

vezi, iar pe un cimp ca acela, fara posibilitati tehnice, nu se poate ghida la aterizare decit vizual, deci are nevoie de lumina.

Impaturi hartile.

- 205

— Ca si noi, de altfel.

Devlin se uita la ceas si vazu ca era ora doua.

— Deci are un avans de doua ore fata de noi.

Graham clatina din cap.

— Avionul meu Navajo poate zbura cu o suta de mile la ora mai iute si nici n^o sa ne deranjeze la fel de mult vintul din fata. Cred ca putem ajunge in trei ore.

— Deci aterizam la cinci.

Brosnan se intoarse spre Devlin.

— Chiar in fundul lui, asa ca haideti sa ne miscam.

— Stati sa va mai explic un singur lucru inainte de a pleca, spuse Graham. Am nevoie de o destinatie care sa-i faca fericiti pe cei de la controlul de trafic. Am anuntat deja la Orly ca efectuez un zbor de urgenta la Glasgow ca sa ridic un transport de singe necesar azi dupa-amiaza pentru o operatie la Paris.

— Singe? spuse Brosnan.

— Da, o grupa rara. Cunosti chestiile astea. E un truc pe care-l folosim uneori cind avem nevoie sa efectuam cite un zbor un pic mai iesit din comun. Jean-Paul a aranjat deja prin telefon cu un contact de-al lui din Glasgow, dupa ce a vorbit cu dumneata, deci am o justificare legala pentru acest zbor.

— Si unde intram noi in actiune?

— Lake District este chiar pe ruta si nu intra in spatiul aerian controlat. La momentul potrivit, cobor rapid, voi sariti, iar eu decolez din nou si tin pumnii sa nu ne observe nimeni pe vreun ecran radar. La ora aceea, in zori, nu prea sint sanse.

— Si daca sint?

— Gasesc eu ceva.

Graham zimbi.

— Mi-am luat brevetul de pilot in RAF, in o mie noua sute treizeci si noua, domnule. Fac meseria asta de mult timp. Nu prea mai au ce sa ma-nvete. Daca declar ca am avut probleme cu instrumentele, n-au nici o dovada ca n-a fost asa. Oricum, haideti sa pornim.

Deschisera usile hangarului si Devlin si cu Brosnan se urcara in Navajo. Era destul de spatios inauntru, cu locuri pentru zece

persoane. Graham se urca dupa ei si ridica scarita, inchizind usa.

— N-am ca reper decit luminile de pe aripi, spuse el. Pe ceata asta decolarea o sa fie mai neplacuta ca de obicei. Daca sufe-riti de rau de inaltime, inchideti ochii.

206

Motoarele se trezira la viata iar Devlin si Brosnan isi legara centurile, in timp ce el rula pe pista, ajunse la capatul ei si intoarse in vint.

— Stii cum se spune in teatru, Martin? spuse Devlin. Aduce ghinion sa-i urezi cuiva bafta.

— Multumesc foarte mult, ii spuse Brosnan. Este exact ce-mi trebuia.

Dupa care intrara in ceata, Graham manevrind incet mansa pentru a stabili corect momentul inaltarii, refuzind sa sacrifice din putere pentru a cistiga inaltime, tragind apoi brusc mansa pina ce o simti in stomac, atunci cind instinctul il anunta ca e bine ce face.

La 800 de picioare altitudine iesira din ceata; Graham crescu presiunea pe palonier in dreapta si incepu sa vireze spre tribord.

*

Anne-Marie dormea de mult timp si cind se trezi zari primele raze de lumina ale zorilor brazdind cerul. Foarte departe, in stinga, Insula Man aparea ca o umbra la orizont. Observa pe altimetru ca zburau la 2000 de picioare altitudine. Cind privi in jos, vazu dedesubt marea, o intindere pustie.

Auzi glasul lui Barry care vorbea in microfon, acoperind uruitul celor doua motoare.

— Ronaldsway. Aici Golphe Alpha Yankee Foxtrot. Schimb cursul spre Blackpool.

Urma o pauza, apoi spuse:

— Nu am nici o problema, e doar o schimbare de plan. Incheiat mesajul.

Comuta pe pilotul automat si se intoarse spre ea, cu catusele intr-o mina.

— Asta nu pentru ca te cred atit de proasta incit sa faci un taraboi din care am muri amindoi, dar o sa ma simt mai bine daca ti le pun la loc.

Ea nici macar nu se impotrivi, n-avea rost, asa ca isi oferi incheieturile miinilor pentru a i se pune catusele.

— Esti cuminte, rinji el. Instaleaza-te bine pe scaun si distractie placuta. Acum urmeaza partea cea mai palpitanta.

Prelua din nou comanda si cobori foarte repede.

14

Plecind cu masina la aerodromul Tanningley, Henry Salter luase cu el, prevazator, o foarfeca de doisprezece toii pentru sirma. Taie destul de usor cu ea lantul ruginit prins cu lacat la poarta principala, se urca inapoi in Land-Rover si patrunse cu masina inauntru.

Nu vizitase locul de ani de zile si peste tot se vedeau semne de paragina. Iarba crescuse chiar si printre crapaturile din vechea pista, iar acoperisurile a doua dintre hangare erau cazute inauntru.

Cel de-al treilea parea a fi intr-o stare acceptabila. Mai avea inca pe el inscriptia decolorata, cu vopsea alba, „Aeroclubul Tanningley". Cu putin efort reusi sa impinga usile si se aventura inauntru. Dar si aici ploaia picura prin gaurile din acoperis. Era frig si deprimant, incepu sa dirdiie si isi ridica gulerul de la haina. Auzi apoi in departare avionul si alerga afara.

*

Cessna aparu dinspre mare la o altitudine foarte mica, se inclina spre tribord si se lasa in jos la capatul celalalt al pistei. Salter alerga spre el fluturind din brate, si Cessna vira in directia lui si rula pina in interiorul hangarului, uruitul celor doua motoare ale sale umplind aerul. Barry opri motoarele, deschise usa si cobori pe aripa.

— Domnule Sinclair! spuse Salter cu glas pierit.

Barry se intinse inauntrul avionului, o trase afara pe Anne-Marie si o ajuta sa coboare pe pamint. Salter o cerceta cu privirea, observind ingrozit catusele.

— E-n regula, hai s-o luam din loc.

Barry o alerga pe Anne-Marie pina la Land-Rover, o impinse pe bancheta din spate, se aseza pe locul soferului si porni masina, dupa ce urca si Salter pe scaunul de alaturi.

— Dar unde mergem?

— La Marsh. Sper ca vasul dumitale, *Kathleen* e ancorat tot acolo, in golf.

— Desigur. Salter era uluit.

— Dar nu inteleg.

— O sa-ntelegi, spuse Barry si iesi prin portile principale.

— Stati, ii spuse Salter. Mai bine sa le inchid ca sa nu observe cineva ca sint deschise si sa se-ntrebe ce se-ntimpla.

Barry opri si Salter se duse inapoi la porti. Cind reveni, se opri putin linga Land-Rover, cu capul intors, ascultind. Barry spuse nerabdator:

— Ce este?

— Mi s-a parut ca am auzit inca un avion. Cred ca m-am inselat.

— Hai, urca, omule, pentru numele lui Dumnezeu! N-am vreme de pierdut, spuse Barry exasperat si porni inainte ca Saller sa apuce sa inchida portiera.

*

Zgomotul pe care-l auzise Salter era produs de prima incercare de apropiere a avionului Navajo, dar vremea se inrautatise deja atit de mult incit plafonul coborise pina la opt sute de picioare si Barney Graham se intoarse iarasi s.pre mare.

— E prea riscant sa intram orbeste. O sa ne ciocnim de munte inainte de a ne dumiri ce se-ntimpla.

— Trebuie sa ne pui jos, intr-un fel sau altul, este absolut necesar, spuse Brosnan.

— Poate vreti sa sariti? Graham injura in soapta. Bine, o sancerc dinspre mare.

Vira spre mare, inclina avionul, cobori foarte jos si tisni afara din ceata la cinci sute de picioare, zarind muntele venindu-le in intimpinare.

Devlin vazu primul pista si hangarele la citeva sute de metri spre tribord, prin ploaia neinduratoare. Graham cobori rapid si atit de jos, incit inclinind in ultima clipa avionul, chiar inainte de

a ateriza, virful aripii de la tribord era la numai sase picioare inaltime fata de pamint. Avionul salta greoi si se-ndrepta spre hangare.

— Afara, urla Graham. Acum!

Iesi din carlinga si cobori scarita in citeva secunde. Brosnan cobori si Devlin veni dupa el atit de repede incit se impiedica si cazu. Scarita se ridica in urma lor si in timp ce fugeau din calea lui, avionul rula spre celalalt capat al pistei, se opri o clipa, apoi tisni inainte uruind si decola.

In citeva clipe intrase deja in ceata si nu mai ramase din el decit un zgomot care se pierdea in departare.

Devlin spuse:

— Sa speram ca am reusit. Ca n-am gresit.

Brosnan ajunsese deja la usa intredeschisa a hangarului, o trase la o parte pe rotite, dind la iveala avionul Cessna.

— Asta e. Acum unde o fi Barry?

— Cred ca asta o sa ne poata spune individul acela, Salter, dar in caz ca Barry are de gind sa mai foloseasca dracia asta, hai sa ne asiguram ca n-o sa mai poata.

Devlin scoase un Browning din buzunar, ochi calm si trase in toate pneurile, pe rind. Cessna se zgiltii usor in timp ce pneurile se dezumflau.

— Gata, spuse Brosnan. Acum hai s-o-ntindem, Liam. Conform hartii, sint circa opt kilometri pina la Marsh End.

Dar norocul era de partea lor, caci dupa cinci minute de mers pe soseaua principala, o camioneta cu bidoane de lapte ii depasi si opri in fata lor.

Omul care scoase capul pe geam parea destul de vioi, desi era atit de devreme. Era nebarbierit si pe sub mantaua veche de ploaie i se vedea bluza de la pijama.

— Ati patit ceva?

— Am patit, azi noapte, spuse Devlin calm. Am trecut peste deal din cealalta vale si ni s-a stricat masina.

— La Wast Water?

— Exact. Cred ca am mers vreo noua kilometri pe jos.

— Ba cred ca vreo doisprezece. Si unde vreti s-ajungeti?

— Stii unde sta domnul Salter?

— Trec in fiecare zi pe linga casa lui. Daca intr-acolo mergeti, urcati-va in spate si va duc eu.

— Multumesc, spuse Devlin. Putem sa sunam de acolo la atelierul din localitate.

Se urcara in spate si se asezara pe vine intre bidoanele de lapte. Brosnan spuse:

— Nu te pierzi niciodata cu firea, nu?

Devlin rinji.

— Tot ce ai de facut este sa traiesti asa cum trebuie.

*

Barry strabatu cu masina drumul ce marginea golful si frina la capatul pontonului. *Kathleen* astepta acolo tacuta, in ploaie, iar ceata invaluia mlastina intr-o cuvertura cenusie. O ajuta pe Anne-Marie sa coboare si o conduse de-a lungul pontonului, tinind-o de cot.

Salter veni repede in urma lor.

— Dar ce aveti de gind sa faceti, domnule Sinclair?

Barry o ajuta pe Anne-Marie sa treaca peste parapet.

— Am de gind sa recuperez un obiect care-mi apartine, domnule Salter, si in acest scop am nevoie de vasul dumitale. Dupa aceea, iti incasezi cele cinci mii de lire, ne duci inapoi la aerodromul Tanningley si eu imi voi lua zborul, topindu-ma in aceasta dimineata cenusie, ca un duh care se desparte de lume. Sint sigur ca vei rasufla usurat.

Salter ramase pe ponton, uitindu-se la el prosteste.

— Dar nu putem porni..

— De ce nu?

Barry se incrunta.

— Ultima data cind am fost aici mi-ai spus ca nava *Kathleen* e intotdeauna pregatita sa porneasca in larg.

— Cheia de contact, spuse Salter. Nu pot porni motoarele fara ea si cheia e acasa la mine.

Barry injura.

— Atunci du-te si ia-o, idiotule, si cit mai repede!

Salter se intoarse, strabatu zorit pontonul si se urca in Land-Rover. Barry o impinse pe Anne-Marie pe punte si o baga in timonerie.

— Cum iti place pina acum?

Zimbetul lui era rigid, ochii ii scinteiau de nerabdare si cind

isi aprinse o tigara, miinile ii tremurara.

— Ai grija, spuse Anne-Marie, incep sa te lase nervii.

— Pe mine?

Rise surescitat.

— Poate la sfintu' asteapta.

Trase in jos clapeta de sub tabloul de bord. Mitraliera Sterling si revolverul Smith and Wesson erau la locul lor. O ridica la loc si ea spuse:

'— Bietul Salter, soarta !ui e pecetluita!

— Stiu, spuse el. Dar nu-mi place sa las o treaba neterminata. De ce s-a bagat?

O dadu la o parte, ridica usor capacul banchetei si scotoci inauntru pina ce gasi servieta. O deschise, verifica daca banii mai erau acolo si o inchise la loc.

— Bugetul de razboi? spuse ea.

— Cam asa ceva.

Iesi in usa timoneriei si trase cu urechea.

— Vino incoace, spuse el blind.

— Poate nu se mai intoarce.

— Nu fi proasta.

— Stiu eu? Parea foarte inspaimintat.

El se intoarse si o privi, zimbetul de pe fata i se stinse, apoi o insfaca de brat, tragind-o afara din timonerie, in goana pe punte si pe scara ce cobora pina la salon. O impinse inauntru, incuie usa si se intoarse pe punte, sari peste parapet si o lua la fuga pe ponton.

*

Camioneta cu lapte se indeparta, pierzindu-se in ceata; Devlin si Brosnan se-ntoarsera cu fata spre placuta aurie de linga poarta.

— „Henry Salter-Pompe funebre. Loc de veci si crematoriu", citi Devlin. Foarte atragator. Hai sa vedem daca e acasa.

Casa parea incremenita, ca si cum i-ar fi asteptat, tacuta in ploaia diminetii, iar ei o luara spre partea din spate, ascunzindu-se printre tufele de rododendroni. Se oprira, avind in fata lor curtea si usa de la sopron deschisa. Se auzi apropiindu-se un vehicul.

Land-Roverul coti in curte, merse putin si se opri. Salter cobori si intra prin spate.

— Cred ca asta e omul nostru, sopti Devlin. Are ceva de cadavru in infatisare, nu crezi?

*

Salter nu era deloc multumit. Toata afacerea asta mirosea urit si Sinclair il infricosa. Dar, pe de alta parte, nu prea avea de ales. Intinse mina dupa cheia de contact agatata pe panoul pentru chei de deasupra frigiderului si in clipa aceea usa se dadu de perete in spatele lui. Inainte de a-si da seama ce se intimpla, se trezi tintuit pe masa, cu mina lui Brosnan inclestata de gitul lui si cu teava unui Mauser lipita de timpla.

Salter nu mai fusese niciodata atit de inspaimintat.

— Va rog, nu! biigui el.

Devlin spuse:

— Presupun ca esti Henry Salter.

— Da, spuse Salter si Brosnan ii dadu drumul.

— Unde e Franic Barry?

Salter spuse:

— Erank Barry? Dar nu cunosc pe nimeni cu numele asta.

Brosnan il insfaca din nou.

— L-ai luat cu masina de la aerodromul Tanningley acum o jumatate de ora.

— Pe omul acela il chema Sinclair, Maurice Sinclair.

— Inteleg, spuse Devlin. Si era insotit de o femeie tinara?

— Da. Cind a dat-o jos din avion, avea catuse la miini.

— Si unde sint acum?

— Mai la vale, spre mlastini, pe nava mea, *Kathleen.* M-a trimis sa-i aduc cheia de contact — uitati.

Arata cheia pe care o avea in mina dreapta si Brosnan spuse:

— Am s-o iau eu.

Devlin intreba:

— A mai fost pe aici?

— Da. Acum citeva zile.

— Ca sa ia lansatoarea de rachete?

Salter era uluit.

— Nu stiu pentru ce-a venit aici. Am fost platit ca sa-i angajez niste oameni. Au stat aici doua zile, pe urma au plecat.

Atita stiu.

Era limpede ca spunea adevarul si Devlin dadu din cap.

— Cum ajungem la vasul dumitale?

— Faceti la stinga pe soseaua principala. In dreapta o sa vedeti un indicator pe care scrie Golful Marsh End. *Kathleen* este ancorata la pontonul din golf. N-o puteti confunda. E singura nava de acolo.

Devlin intinse mina, rupse fringhia de rufe de deasupra chiuvetei si i-o arunca lui Brosnan.

— Hai, leaga-l, Martin.

Iesi, se urca in Land-Rover pe locul de linga sofer si isi scoase Browningul. Scoase incarcatorul, impinse gloantele unul cite unul cu unghia de la degetul mare si il reincarca cu multa grija. Cind tocmai termina, Brosnan iesi pe usa de la bucatarie si se aseza la volan.

Se intoarse spre Devlin, palid la fata.

— Nu uita, Liam, ca e al meu.

Devlin spuse:

— Japonezii cred ca razbunarea este o purificare, dar personal ma indoiesc.

Se lasa pe speteaza scaunului, cu Browningul pe genunchi, si Brosnan porni.

*

Scurtind prin gradina, Frank Barry vazu printre copaci ca Land-Roverul mai era inca in curte si se opri. Ce joc facea Salter? Poate ca fata avusese dreptate pina la urma..Cind sa-si continue drumul, il vazu pe Liam Devlin iesind din casa si traversind curtea.

Ii veni din instinct sa strige la stafie ca s-o sperie si s-o alunge, dar, ciudat, de fapt el se simtea brusc speriat. Se injura pe el insusi. Doar nu era un cretin superstitios. Si apoi il vazu pe Martin Brosnan iesind pe usa bucatariei, ocolind Land-Roverul pina in cealalta parte si disparind din vedere. O a doua stafie? Simtind ca tremura, incerca sa-si recapete curajul cintarind in mina pistolul din buzunar. De cite ori trebuie sa ucizi un om?

*

Cind Barry ajunse la ponton, gifiind dupa efortul facut, era din nou stapin pe el. Faptul ca Devlin si Brosnan erau inca in

viata era o realitate. Orice explicatie a situatiei era deocamdata prea putin importanta.

Alerga de-a lungul pontonului si se opri sa asculte. Land-Roverul se apropia deja prin ceata si fara blestemata aia de cheie de contact nu putea sa urneasca vasul — in orice caz, nu cu ajutorul motorului.

Azvirli odgoanele la prova si la pupa, impinse cit putu de tare proptindu-se in parapet si sari in momentul cind distanta se mari brusc intre *Kathleen* si ponton. Distanta ajunse intr-o clipa pina la vreo patru metri si apoi, deodata, vasul o lua in deriva lateral, inapoi spre ponton. Cind privi peste parapet, intelese clar care era motivul, caci fluxul venea tare dinspre mlastina.

Anne-Marie ii auzi pasii bubuind pe scara. Usa de la salon se dadu in laturi, el o insfaca, o trase afara si apoi in sus pe scara. Ea incremeni, fiind sigura ca voia s-o omoare. Dar el o tiri de-a lungul puntii si o impinse in timonerie.

— Ce este? intreba ea.

— S-a intors Mesia, spuse el furibund.

Si atunci, Land-Roverul se ivi din ceata, se opri la capatul pontonului si inima ei aproape ca inceta sa mai bata.

*

Se petrecura foarte repede doua lucruri. Barry sparse cu cotul geamul lateral al timoneriei si Anne-Marie tipa cit putu de tare:

— Pazea, Martin!

Barry o trinti jos si trase de citeva ori prin geamul spart, in timp ce Devlin si Brosnan fugeau pe ponton, cu capetele plecate. Distanta dintre *Kathleen* si ponton era acum de numai un metru si Brosnan sari la pupa si plonja in spatele cabinei de pe punte. Devlin alesese prova si statea ghemuit acolo unde nu putea fi vazut din timonerie.

— Hei, Frank, striga el, ia spune, cum te simti in aceasta frumoasa dimineata?

— Se petrec miracole, Liam? ii raspunse Barry.

— Exact. Ne-a trimis dracul direct din iad ca sa te luam cu noi.

— Va trebui sa mai astepte putin.

Barry o apuca pe Anne-Marie de par cu o mina.

215

— Ma ridic acum impreuna cu prietena ta. Martin, striga el. Daca eu dispar, dispare si ea. Tine minte asta. Incearca sa ma dai gata si ultimul meu gest va fi sa apas pe acest tragaci.

O trase pe Anne-Marie in sus dupa el, tinind-o strins, de parca ar fi fost doi indragostiti, cu capul impins dureros spre spate si pistolul proptit sub barbie.

— Aveti doua alternative, spuse Barry. Ori moare acum, chiar daca e sa mor si eu odata cu ea, ori veniti aici si puneti armele jos.

— Nu, Martin, striga Anne-Marie si Barry isi rasuci degetele in parul ei.

— Nu ma purtati cu vorba. Da sau nu.

Dupa o clipa de tacere, Brosnan se ridica tinind in mina Mauserul.

— Arunca-l in apa, spuse Barry.

Brosnan se executa cu un gest aproape degajat, fara a-l slabi nici o secunda pe Barry din privire. Devlin se apropiase dinspre cealalta parte a timoneriei si era acum la numai doi metri distanta, isi arunca Browningul in golf fara sa i se spuna.

— Asa, spuse Barry. Apropiati-va.

Glasul ii suna dogit, incepind sa se arate primele semne de tensiune.

— Am spus sa va apropiati!

Stateau amindoi chiar la intrarea in timonerie.

— Da-i drumul fetei, Frank, spuse Devlin.

— Sigur, de ce nu?

Barry o arunca din timonerie drept in bratele lor. In acelasi moment intinse mina spre butonul de pe tabloul de bord, clapeta cazu si cu mina libera lua mitraliera Sterling de pe suportul ei.

— Âsta-i asul pe care-l tineam in mineca, Liam, zise el rinjind. De la tine am invatat cit de important este, tii minte?

Devlin spuse:

— Si acum ce urmeaza? inca o executie?

— Inca nu, spuse Barry. Mai intii, vreau sa-va pun la treaba. La citeva sute de metri mai incolo, in golf, este un iaz printre

trestii, pe fundul caruia se afla un vas. In cabina lui este un obiect pe care-l doresc foarte mult. Poti sa te duci inot pina acolo, Martin.

— Lansatoarea de rachete? intreba Devlin. Foarte ingenios.

— Esti extrem de bine informat, spuse Barry. Dar ajunge cu conversatia. Martin, tu si cu fata va duceti pina la capatul scarii, incet, incet. Pina urnim chestia asta din loc, vreau sa stati amindoi in salon.

Indrepta teava mitralierei spre Devlin.

— Tu ia-o inaintea lor, pina la pupa.

Devlin porni primul. Brosnan o impinse pe Anne-Marie in fata lui si se intoarse mergind cu spatele si ocrotind-o astfel cu trupul lui, fara sa-si desprinda privirea apriga de pe fata lui Barry. Barry ramase unde era, in usa timoneriei, cu mitraliera pregatita.

Brosnan spuse:

— Trebuia sa fi ramas la ferma, Frank. Ai facut o mare greseala folosind niste cretini ca aia trei gangsteri din Nisa. La Belfast n-ar fi rezistat nici macar o noapte rea de simbata.

— Da. Ei, de data asta o sa ma ocup personal de toate, ii raspunse Barry.

Brosnan se intoarse, ii dadu brinci lui Anne-Marie din spate facind-o sa se rostogoleasca pe scara, sari peste parapet in golf scufundindu-se in apa maronie si mirositoare, incercind sa ajunga sub carena vasului, lovind disperat cu picioarele in milul gros de pe fund.

Barry trase o rafala cu mitraliera facind sa sara aschii din parapet, dar era deja prea tirziu. Alerga inainte si trase din nou in i'pa. Brosnan nu se vedea. Anne-Marie aparu, ghemuita pe scara. Barry alerga in cealalta parte si mai trase o rafala in apa.

Devlin spuse:

— N-are rost, Frank, l-ai pierdut.

— Taca-ti gura, spuse Barry.

Devlin isi aprinse pe-ndelete o tigara si Brosnan, agatat de prova, il auzi spunind:

— Intotdeauna ai fost mic cind a fost la o adica. Zii daca nu-i asa, Frank!

Barry veni spre el.

— Sint destul de mare ca sa te ingrop pe tine.

— Ai mai incercat o data si nu ti-a reusit. Devlin inainta incet.

— Nu cred ca o sa te descurci mai bine acum.

Barry trase o singura rafala de patru sau cinci gloante care-i zdrentui lui Devlin impermeabilul in partea stinga a pieptului, facindu-l sa se rasuceasca. Urla si se pravali linga timonerie.

Anne-Marie se tiri spre el, impingindu-se pe miinile incatusate, tar Brosnan se strecura peste parapetul de la babord si intinse mina in timonerie dupa revolverul Smith and Wesson.

Barry, simtind miscarea, incepu sa se intoarca si Brosnan il impusca in bratul drept; forta impuscaturii il facu sa se roteasca si mitraliera ii sari din mina, zbura cu bolta peste parapet si dis paru sub suprafata apei.

Barry statea cu mina inclestata pe bratul care-i singera.

Brosnan spuse:

— Cheile de la catuse, Frank. Da-le incoace.

Barry scotoci in buzunar cu degetele patate de singe, gasi cheile si le lasa sa cada pe punte, de unde le lua Anne-Marie si se apuca sa-si deschida catusele.

— Pe Dumnezeul meu, tu esti cel mai abil, Martin! intotdeauna ai fost, dar n-am crezut niciodata ca o sa ajungi sa lucrezi pentru opozitie.

— Asta n-o fac pentru ei, spuse Brosnan. O fac pentru Norah. Pentru ceea ce i-ai facut ei. A murit urlind, Frank, legata de pat intr-un spital de nebuni, din vina ta.

— Cine ti-a spus asta e un mincinos.

Barry parea cu adevarat ingrozit.

— Francezii i-au facut asta lui Norah, ticalosii de la SDECE, de la Sectia Cinci. Stii cum sint acesti *barbouzes.* Au incercat s-o faca sa vorbeasca cu socuri electrice. N-au reusit, au trecut la droguri si au mers prea departe.

Liam Devlin, rezemat de Anne-Marie, cu umarul insingerat, spuse cu glas pierit:

— Minti!

— Jur pe Dumnezeu ca e adevarat.

Barry se intoarse furios spre Brosnan.

— Eu s-o ucid pe Norah? Martin, ea a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodata! Singura persoana pe care am pus-o vreodata inaintea mea.

— Mincinosule! striga Brosnan si trase de trei ori, foarte repede; primul glonte il nimeri pe Barry in umar, facindu-l sa se

rasuceasca, celelalte doua in spinare, propulsindu-l cu capul inainte, peste parapet, in apa.

Dintre trestii se inaltara nori de pasari chemindu-se speriate una pe cealalta. Brosnan se pravali pe punte.

218

J

— Mincinosul! sopti el si se uita la Devlin. Sau n-a mintit?

Dar Devlin inchisese ochii de durere si nu afla nici un raspuns in ei; vazu doar mila pe fata lui Anrre-Marie si intoarse capul. Trebuia sa fie tare. Ucigasi platiti ca Barry vor fi intotdeauna inlocuiti de alti ucigasi platiti. Chiar si tortionarii francezi vor fi inlocuiti cu altii. Vina o purta cel care raspundea de totul, cel care dadea Ordinele. Ferguson? Primul ministru?

Ar fi dorit ca primul ministru sa nu fie o femeie. Ar fi mai usor sa ucida un barbat.

*

Vesta antiglont isi dovedise din nou utilitatea, preluind primul soc al rafalei pe care Barry o trasese in Devlin, dar unul din gloante il atinsese de-a curmezisul umarului drept si un altul ii trecuse prin partea de sus a bratului.

Brosnan il bandaja cu indeminare, avind linga el pe pat trusa de prim ajutor, a vasului. Dupa ce termina, scoase una din fiolele de morfina pentru urgente.

— Asta o sa-ti ia durerea un timp.

Devlin, cenusiu la fata, izbuti sa zimbeasca.

— Ai fi ajuns un medic bun, Martin.

— Instruit in trupele de comando.

Anne-Marie spuse:

— Trebuie dus la spital.

— Da, dar nu aici, in Anglia. E cea mai sigura cale de a ajunge la puscarie. Mai ai salupa aceea la Nisa, ca in vremurile bune?

— Da. De ce ma-ntrebi?

— Deci stii s-o manevrezi si pe asta.

— Sigur, nici o problema. E o nava splendida.

— E-n regula. Cred ca ajungi in Irlanda in opt ore. Liam o sa-ti spuna pe unde s-o iei.

— Liam?

Anne-Marie se incrunta.

— Vrei sa spui ca nu vii cu noi? Dar nu pricep...

N-o baga in seama, ridica de jos servieta lui Barry pe care o gasise in timonerie si o deschise, aratindu-i lui Devlin banii dinauntru.

— Aici sint pe putin treizeci de mii de lire, daca nu mai mult. Da-mi numele unui om din Londra care ar face orice pentru o asemenea suma. Un pungas cinstit, neimplicat in politica.

Devlin spuse ostenit:

— Las-o balta, Martin. Acum nu mai merita.

— Liam, Ferguson ne-a mintit in privinta lui Norah.

— Bine, a mintit, spuse Devlin. A socotit ca scopul scuza mijloacele. Voia sa-l vada mort pe Frank Barry.

— Toti voiau sa-l vada mort pe Frank Barry, spuse Martin cu glas scazut. Ferguson, DI5, Cabinetul, primul ministru. Unde se opreste acest lant? Cineva trebuie sa plateasca, Liam. M-am saturat sa fiu folosit in interesul altora, sa fiu tirit prin foc si para de dragul vostru.

Devlin clatina din cap.

— Nu, Martin.

Brosnan spuse raspicat:

— Imi datorezi asta, Liam. Tu m-ai virit in povestea asta.

— Eu te-am ajutat sa fii liber, fir-ai sa fii! izbucni Devlin.

— Liber?

Brosnan rise sarcastic.

— Cine e liber?

Anne-Marie ii uimi pe amindoi, spunind:

— Spune-i, Liam. Da-i ce-ti cere si hai sa plecam de-aici. Lasa-l sa se duca naibii incotro doreste.

Se intoarse si urca scara. Brosnan spuse:

— Astept.

Devlin isi lua o tigara si Brosnan i-o aprinse.

— Nu pot sa-ti dau un nume de barbat, dar acum citiva ani am cunoscut o femeie. N-avea nici o legatura cu politica. Nici macar nu era irlandeza. Era un fel de evreica germana. Lily Winter. Avea o casa pe Great India Wharf, in Wapping. Cred ca ea ar putea fi ceea ce cauti.

Brosnan inchise servieta si se ridica.

— Si numarul de telefon al lui Ferguson.

Devlin i-l spuse si Brosnan dadu din cap.

— Multumesc. La revedere, Liam!

Se intoarse si urca scara.

Anne-Marie cauta ceva prin timonerie si el scoase din buzunar cheia de contact si spuse:

— Asta cauti?

Ea i-o lua din mina si o rasuci in contact. Motoarele pornira.

— Totul e-n regula, spuse Brosnan.

— Ce vrei sa-ti spun? intreba ea furioasa. Sa dea Dumnezeu sa mori in Irlanda!

Era cel mai vechi toast irlandez. Brosnan spuse:

— Excelenta urare, dar nu prea e posibila.

Trecu peste parapet si privi cum *Kathleen* se desprinde de ponton si porneste in aval, disparind in ceata. Abia dupa aceea se intoarse si se indrepta spre Land-Rover.

*

In dormitorul lui Salter era o varietate atit de mare de imbracaminte, incit Brosnan ajunse la concluzia ca antreprenorul de pompe funebre avea obiceiul sa jefuiasca mortii. Facu un dus, scapind de duhoarea apei din golf, si isi alese un costum gri de tweed, o camasa de lina si o cravata asortata. Mai alese si un impermeabil si cobori in living, unde-l lasase pe Salter legat de scaun.

Se uita la ceasul de pe perete. Era abia sapte dimineata si-i spuse lui Salter: '

— Cind vine personalul?

— Dupa ce m-a sunat Sinclair, le-am spus sa-si ia liber dimineata.

— Deci vor veni pe la prinz?

— Da.

Salter isi umezi buzele uscate.

— Iti fac o favoare si-i las pe ei sa te gaseasca legat. In felul acesta, cind vor iesi lucrurile la lumina, vei putea sa pretinzi ca ai fost silit sa iei parte la tot ce s-a intimplat aici.

Salter spuse:

— Va sint recunoscator. Pot sa va intreb ceva? Domnul Sinclair a murit?

— Da, spuse Brosnan si pleca, inchizind usa.

Peste citeva clipe, Salter auzi Land-Roverul pornind. Se indeparta pe alee si apoi zgomotul motorului se pierdu in departare. Isi slabi cit putu miinile din strinsoare si ramase asa, incercind sa inventeze ce va spune politiei.

15

Intr-un timp, acea portiune a Tamisei de sub podul Londrei, denumita „The Pool", precum si cursul ei inferior au fost centrul transportului naval al lumii. Acele zile erau de mult apuse si, cind Brosnan se indrepta in acea marti seara, prin Wapping, spre docuri, vazu numai paragina, macarale ruginite tintind spre cer, antrepozite pustii cu ferestrele batute in scinduri.

Undeva, coborind incet pe fluviu, un vas dadu semnalul de ceata; cu exceptia acelui sunet sumbru, ar fi putut fi singura faptura vie care mai ramasese pe lume.

O coti spre Great India Wharf, trecu de docurile in care nu era nici o nava si ajunse la un depozit de la capatul cheiului, a carui fatada dadea spre fluviu. Pe o tablita statea scris „Winter & Co. — Importatori". BrQsnan deschise mica usa din poarta principala si intra.

Depozitul era ticsit cu mobila veche de toate soiurile. Era intuneric, asa cum fusese si la ultima lui vizita, dar de data aceasta se auzea muzica din micul birou cu pereti de sticla din capatul unei scari abrupte.

— Doamna Winter? striga el.

Usa biroului se deschise si muzica se revarsa afara.

— Dumneata esti, domnule Brosnan?

— Da.

Femeia mai aprinse o lumina ca sa-l vada, se duse pina la balustrada si se uita in jos. Avea pe putin saptezeci de ani si parul ii era tras spre spate de pe fata galbejita ca un pergament si strins intr-un coc de moda veche. Purta un taior de tweed cu o fusta care-i ajungea aproape pina la glezne. Cu mina dreapta ti-

nea strins de zgarda unul din cei mai splendizi dini pe care-i vazuse Brosnan vreodata — un Dobermann negru cu cafeniu.

Vorbea excelent englezeste, dar cu un usor accent german.

— Sa stii ca ma intereseaza persoana dumitale, domnule Brosnan. Karl n-a scos un sunet prima oara cind m-ai vizitat si nici acum. Nu stiu sa mai fi facut asta vreodata.

— Stiti cum se zice, spuse Brosnan. Copiii si ciinii simt intotdeauna.

Urca scara si mingiie usor ciinele pe cap, intrind dupa ea in birou. Sursa muzicii era un casetofon asezat pe birou. Cintecul era: „O zi cetoasa la Londra", dar Brosnan nu recunoscu cintaretul.

— Al Bowlly, spuse ea: Cel mai bun cintaret care a existat vreodata. A fost omorit in timpul bombardarii Londrei. L-am auzit cintind la restaurantul „Monseigneur" din Piccadilly, cu Roy Fox si orchestra lui. Asta se intimpla in o mie noua sute treizeci si doi, inainte de a face prostia sa ma-ntorc in Germania dupa ce a murit tata.

Brosnan isi aprinse o tigara si se aseza pe un scaun de cealalta parte a biroului, ascultind vocea aceea obsedanta cintind un cintec dintr-o alta lume, care, dintr-un motiv oarecare, atingea o coarda adinca din sufletul lui.

— Iti place? spuse ea.

— O, da. Intotdeauna mi-au placut orasele noaptea sau in zorii zilei. Ceata, strazi umede, acea certitudine totala ca undeva mai incolo, dupa primul colt, te asteapta ceva minunat sau uluitor. Asta, bineinteles, cind esti tinar si inca mai crezi.

Cintecul se sfirsi si ea opri casetofonul.

— Eu am incetat sa mai cred la Dachau, domnule Brosnan.

Isi trase mineca in sus si-i arata numarul tatuat pe brat. Brosnan isi scoase scurta si isi descheie manseta de la camasa. Ea ii trase bratul peste birou si examina neincrezatoare numarul de detinut.

— Dar nu se poate sa fi fost in lagar, esti prea tinar. Nu-nteleg.

— Ceva similar, spuse el. N-aveam cuptoare, dar de obicei singura cale de iesire era cu picioarele inainte.

— Cu exceptia dumitale?

Isi puse scurta pe el.

— Da, se poate spune ca am facut o exceptie.

Ea isi fixa o tigara cu capatul aurit intr-un tigaret de fildes si

il privi iscoditoare in timp ce el ii dadu un foc.

— Ai adus banii?

— Da.

Brosnan puse servieta lui Barry pe birou si o deschise. Ea se uita la teancurile de bancnote de douazeci de lire dinauntru si lua unul in mina.

— Cit ai aici?

— Treizeci si cinci de mii de lire.

Statu un timp cu privirea pironita pe servieta, apoi o inchise.

— Asta-nseamna o groaza de bani. Dupa Dachau, cind m-am intors in Anglia in patruzeci si cinci, banii erau singurul lucru care conta pentru mine, domnule Brosnan. Vezi dumneata, incetasem sa mai cred in oameni.

Se ridica si se indrepta spre o masuta, unde turna cafea in doua cesti, dintr-un ibric electric.

— Am devenit, pur si simplu din intimplare, achizitioner de marfuri furate, ajungind cel mai cautat achizitioner din Londra, inainte de a-mi incheia activitatea. Am avut de-a face cu toti. Toti printii lumii interlope. Fratii Kray, banda Richardson...

— Si Liam Devlin?

— Liam, dragul de el.

Zimbi.

— Cu el a fost altceva. Tineam la el.

— Si afacerea in care era implicat?

— Nu ma interesa citusi de putin. Cind a avut nevoie de pasapoarte, i-am facut rost. Sau traficanti de arme din Europa sau numele vreunui medic de incredere. Chestiuni de genul asta, dar asta a fost de mult. Acum, dupa cum vezi, ma ocup de mobila.

Tacu o clipa, apoi deschise din nou servieta.

— E intr-adevar o mare suma de bani.

— Daca ma ajutati, sint toti ai dumneavoastra.

— Si ce trebuie sa fac pentru asta, domnule Brosnan? Asta-i problema. Ce ai de gind?

— Asta ma priveste.

Ea clatina din cap.

— Ai o aura de om furios, domnule Brosnan, si asta nu-i bine. Da-mi miinile.

— Miinile? spuse el.

— Da. Prevad viitorul. Sint mediu. Dar probabil ca simti asta. Am sa-ti demonstrez.

Miinile ei erau reci si moi, amintindu-i, fara sa stie de ce, de bunica lui materna din Dublin, de copilarie, de asternuturi curate, de rozmarin si levantica. Apoi il strinse tare si el simti brusc o piscatura ca dupa un mic soc electric. Facuse asta cu ochii inchisi si acum ii deschise, intinse miinile, ii atinse fata si zimbi. .— Da, spuse ea. Acum vad totul.

Brosnan spuse:

— Nu inteleg.

Glasul ei se schimbase, era energica si avea tonul unui om de afaceri.

— Femeia pe care o cauti poate fi gasita acasa miine seara.

— Acasa, intreba Brosnan cu glas ragusit. Dar asta-nseamna in Downing Street 10. Nici un muritor nu patrunde acolo.

— In aparenta este imposibil. Nu poate intra nimeni fara invitatie personala sau o legitimatie oficiala verificata foarte strict de politistii de la usa si de oficialitatile dinauntru. Totusi, este interesant ca toate dineurile oficiale si receptiile sint organizate de furnizori din afara.

— Si...

— Miine seara la sase si jumatate, primul ministru da o petrecere de Craciun pentru cel putin o suta de oameni. In principal, membri ai personalului, fosti si actuali. Functionari, dactilografe, oameni de serviciu — toti vor fi acolo. Receptia va avea loc in asa-numita Sala a Coloanelor. Am facut deja demersurile ca sa fii inclus in personalul folosit de furnizori, in calitate de chelner.

Brosnan era socat de o asemenea enormitate.

— Si cum o sa reusim? Nici nu cunosc configuratia locului. Ea deschise un sertar si scoase din el o foaie de hirtie impaturita.

— Aici ai planul parterului si al primelor etaje. E foarte simplu.

El o despaturi si o examina.

— Dar de unde o aveti?

— Din informatii puse la dispozitia tuturor in diverse articole din ziare si reviste publicate de-a lungul anilor, spuse ea. Iti trebuie o legitimatie oficiala cu fotografia dumitale. Acest gen de fals nu prezinta nici o dificultate pentru omul pe care-l folo-

sesc eu. Dar deosebit de importanta este chestiunea infatisarii dumitale. Va fi necesar sa fie considerabil modificata inainte de a fi facuta fotografia.

— Si cum fac asta?

— Am un vechi prieten specialist in asemenea chestiuni. Iti propun sa te intorci aici mai tirziu. Sa zicem la zece. Lichideaza camera de la hotel. Acum e preferabil sa stai aici.

— E-n regula.

Se ridica si se-ndrepta spre usa. Ea spuse:

— A, era sa uit! Am facut investigatii la Dublin. In prezent Devlin este internat in sanatoriul Mountjoy. Se pare ca se simte bine.

— Era cu el si o femeie tinara?

— Da. S-a mutat ieri in vila lui Devlin din Mayo.

Brosnan dadu din cap.

— Bine, atunci e-n regula.

Cobori scara de otel si Dobermannul se duse tacut la balustrada, uitindu-se dupa el cum pleaca. Abia dupa ce se trinti usa de afara se intoarse la stapina lui.

*

In biroul primului ministru era intuneric, singura lumina fiind data de veioza de pe birou. Scria preocupata cind fu introdus Ferguson.

— Brigadierul Ferguson, doamna prim-ministru, anunta secretarul si iesi.

Nu catadixi sa-si ridice privirea, continuind sa scrie si intrucit protocolul nu-i permitea sa se aseze fara sa fie invitat, Ferguson era silit sa stea in picioare ca un scolar, in fata biroului. In cele din urma se opri din scris, se lasa pe speteaza scaunului si isi ridica privirea spre el. Fata ei era calma, dar privirea era rece.

— V-am citit raportul asupra afacerii Brosnan, Brigadiere. Presupun ca n-ati omis nimic.

— Din cite stiu eu, nimic, doamna. Aveti cuvintul meu, o asigura Ferguson.

— Bine, atunci sa ne ocupam de punctul cel mai important, in acest raport va declarati intentia de a cauta lansatoarea de rachete conform instructiunilor primite de la acest individ,

Brosnan. Ati realizat vreun progres?

— Sint fericit sa va raportez ca am recuperat obiectul in chestiune chiar astazi dupa-amiaza, doamna prim-ministru. Am fost personal de fata.

Era ceva ce nu va uita curind si il trecu un fior amintindu-si cadavrele scoase unul dupa altul de scafandri.

— Deci avem cel putin speranta ca vom restabili increderea dintre noi si guvernul vest-german.

Deschise dosarul si batu in el usor cu degetul.

— In copia dupa raportul dumneavoastra originar, gasita in posesia femeii Baxter, nu este mentionata fata aceea, Norah Cassidy. Detaliile asupra acestei oribile povesti apar numai in raportul pe care l-ati predat adineauri. De ce, Brigadiere? V-a fost cumva rusine?

Ferguson nu stia ce sa spuna. Ea continua:

— Deci in privinta lui Norah Cassidy l-ati mintit pe profesorul Devlin si, prin el, si pe Brosnan.

— Am considerat ca este necesar, doamna. Aveam nevoie sa-l infurii pe Brosnan, intelegeti, si apoi, asa cum se intimpla deseori in asemenea cazuri, situatia mi-a scapat din mina.

— Eu nu cred ca scopul scuza mijloacele, Brigadiere. Eu cred in imperative morale.

Se infuriase.

— Nu am nici cea mai mica intelegere fata de Martin Brosnan si fata de ceea ce reprezinta el. Si nici fata de Devlin, daca e sa vorbim cinstit, oricit de uluitor de fermecator vi se pare voua, tuturor. In conceptia mea, un terorist ramine un terorist si exact asta erau acesti doi indivizi.

— Da, doamna, spuse Ferguson.

— Acestea fiind zise, l-ati mintit pe Brosnan; l-ati dus de nas si pentru asta va invinovateste nu numai pe dumneavoastra, dar si pe mine prin dumneavoastra. Pe scurt, cam aceasta ar fi in general situatia pe care v-a schitat-o cind v-a sunat alaltaieri?

— Da, doamna prim-ministru. Mai exact, cuvintele lui au fost acestea: „Cineva trebuie sa plateasca. In conditiile de fata, ma voi ocupa personal de aceasta doamna". Apoi a inchis telefonul.

Ea dadu din cap, foarte calma, citusi de putin speriata.

— Credeti ca intentioneaza sa ma asasineze, Brigadiere?

— Dumnezeu stie, doamna. E un individ foarte complicat.

— Imi inchipui.

Rasfoi dosarul.

— Trandafiri. Cita infumurare!

Il inchise brusc si se indrepta in scaun.

— De obicei imi fac parerea asupra unui om in zece secunde si nu-mi place sa se dovedeasca apoi ca m-am inselat. In aceste conditii, va incredintez dumneavoastra protectia mea personala, Brigadiere. Cum vi se pare?

— O responsabilitate deosebit de importanta, doamna prim-ministru.

— E-n regula, ma bucur ca luati treaba in serios. N-am nici cea mai mica intentie sa-mi modific programul, sint mult prea aglomerata. Si inca un lucru, n-am chef sa-mi vad chipul linga cel al lui Brosnan pe prima pagina din „Daily Express", cu titluri melodramatice de genul „Un pistolar nebun al IRA o pindeste pe doamna prim-ministru". Orice faceti, va rog sa procedati discret.

— Intocmai, doamna.

Ii intinse o foaie dactilografiata.

— Acesta este programul meu pentru miine. Jos veti gasi pregatite legitimatii pentru dumneavoastra si asistentul dumneavoastra, ca sa puteti circula in voie in Downing Street sau in Camera Comunelor.

Isi lua stiloul de pe masa.

— Imi inchipui ca e o sarcina destul de simpla sa-l prindeti, Brigadiere. Acum plecati. Am de lucru.

Apasa pe o sonerie si cind el ajunse la usa, usa ii era deja deschisa de catre tinarul secretar care-l condusese sus.

*

Ferguson ii spuse soferului sa opreasca pe chei si i se adresa lui Fox.

— Hai sa facem o plimbare, Harry.

Pornira pe trotuar, soferul venind la pas dupa ei. In cele din urma, Ferguson se opri si se rezema de zid, privind dincolo de riu.

— E de rau, sir?

— N-a fost deloc incintata, Harry. Ultima oara cind am incasat o asemenea mustruluiala a fost la scoala, din partea in-

vatatorului. Aveam doisprezece ani pe atunci.

Isi scoase portofelul, extrase din el un cartonas si i-l dadu lui Fox.

— Ce-i asta, sir?

— O legitimatie speciala, Harry, ca sa patrunzi in Downing Street sau in Camera Comunelor oricind doresti. M-a insarcinat cu protectia ei personala pina se lamureste aceasta afacere.

— Inteleg.

Fox puse bine cartonasul.

— Nu cred ca detectivii ei personali vor fi foarte incintati de asta.

Ferguson scoase programul pe care i-l daduse ea si-l despaturi.

— Aici scrie tot ce face miine. Citeste-mi.

Scoase un trabuc dintr-o cutiuta de piele si il aprinse cu grija. Fox studie foaia.

— Dumnezeule! incepe la sase si jumatate dimineata si nu se opreste pina la unu noaptea.

— Stiu. Spune-mi punctele care ti se par mai importante.

— Sedinta de cabinet dimineata, dureaza doua ore. In Downing Street.

Fox se incrunta.

— Cred ca aici ar fi o posibilitate, sir.

— Care anume?

— Slujba de comemorare a lordului Mountbatten. Credeti ca s-ar putea sa incerce acolo?

— Nu stiu, spuse Ferguson. Ce mai scrie?

— Inapoi in Downing Street. La ora trei la Camera Comunelor. Apoi iarasi in Downing Street pentru o intrunire cu ministrii. Asa... apoi da un interviu la radio si il primeste pe ambasadorul vest-german care se pare ca se retrage.

— Altceva?

— O serata de Craciun cu personalul in Sala Coloanelor, la optsprezece treizeci. Inainte de ora noua trebuie sa fie din nou la Camera Comunelor, la un dineu. Dupa aceea, inapoi acasa, sa lucreze.

Ii inapoie hirtia lui Ferguson.

— Ma-ntreb daca i se platesc orele suplimentare.

— Deci singurul punct vulnerabil pare sa fie comemorarea lui

Mountbatten la catedrala St. Paul. Cine va mai fi de fata? Printul Charles, printesa Margareta.

Se strimba.

— Ultimul loc in care ne-ar trebui o bomba.

Fox raspunse:

— Dar Brosnan n-a operat niciodata cu bombe, sir.

— Intotdeauna exista un inceput.

— Chiar credeti asa ceva, sir?

— Nu. Ferguson ofta.

— Nu e stilul lui. Flacaul nostru e ultimul samurai, care navaleste calare cu sabia in mina, infruntind gloantele.

Se intoarsera la Bentley si se urcara in el.

— Totusi, singurul punct nevralgic este slujba de la catedrala, spuse Fox. Toate celelalte au loc fie in Downing Street fie in Camera Comunelor si n-are nici o sansa sa patrunda la numarul 10.

— Camera Comunelor e un loc perfid, spuse Ferguson. O multime de oameni intra si ies. Alegatorii vin sa-si vada deputatii din parlament si asa mai departe.

Fox spuse:

— Deci, care-i urmatoarea noastra miscare?

— Convocam o intrunire a tuturor partilor interesate.

Ferguson se uita la ceas.

— Ne intilnim in biroul meu de la sediu la ora unsprezece. Nu se admit refuzuri. Prioritate maxima. Vreau sa-i vad pe toti sefii departamentelor principale ale DI5. Vreau sa fie prezent si Serviciul Special. Stii cu cine sa vorbesti?

— Da, sir, spuse Fox. O sa punem mina pe el, sir. Trebuie.

— As vrea sa fiu si eu la fel de optimist, spuse Charles Ferguson lasindu-se pe speteaza si inchizind ochii.

*

Brosnan sedea in fata masutei de toaleta, cu un prosop in jurul umerilor, si privea cum batrinul ii trecea un pieptene de otel prin parul lui lung care avea acum culoarea galben pai.

— E-n regula, spuse el. Sint intr-adevar foarte multumit. Acum bineinteles ca trebuie sa-l taiem aproape pe tot.

Lua de pe masa o foarfeca si se apuca de lucru, fredonind

incetisor. Avea cel putin aceeasi virsta ca Lily Winter si semana atit de bine cu ea la fata incit ar fi putut fi frate si sora.

Ea sedea pe un taburet si privea. Aprinse o tigara si i-o dadu lui Brosnan.

— Shlomo e foarte destept. Si-a inceput cariera intr-un cabaret evreiesc din Amsterdam. A fugit chiar inainte de a veni nemtii.

— Am lucrat ani de zile la studiourile din Elstree.

Batrinul inlocuise acum foarfecele cu un brici foarte ascutit.

— Erau acolo Margaret Lockwood, James Mason. Am lucrat cu toate vedetele. Domnul Noel Coward mi-a daruit odata o tabachera. Pe ea era gravat: „Lui Shlomo, magicianul, de la Maestru".

Parul lui Brosnan avea acum o lungime mai normala si batrinul il usca repede cu fohnul si-l desparti frumos cu o carare. Deosebirea era uluitoare, mai ales datorita sprincenelor decolorate.

— Fantastic, spuse Brosnan.

— Inca nu e gata. Acum aratati doar altfel. Dupa ce voi termina, o sa fiti cu totul alta persoana. Intindeti buza de sus si tineti-o asa pina va spun eu.

Brosnan facu intocmai. Batrinul ii fixa cu grija o mustata blonda. Lua foarfeca si o potrivi.

— Uneori fac asta pentru celebritati. De pilda, vedete pop care vor sa tirguiasca la „Harrods" fara sa fie urmarite de admiratori.

— Dar eu? spuse Brosnan. De cine credeti ca nu vreau sa fiu urmarit?

— Nici nu vreau sa stiu. Nu ma intereseaza. Imi pareti un baiat bun.

Shlomo dadu din umeri.

— Mie mi-e de ajuns daca Lily e multumita. Deschideti gura. Brosnan facu intocmai si batrinul ii introduse cu grija niste tampoane sub obraji.

Privi in oglinda fata lui Brosnan peste umarul lui.

— Nu cred ca avem nevoie si de inele in nas, ce zici, Lily?

Ea clatina din cap.

— Doar ochelari.

Aveau lentile albastrui si rama de aur si pareau cumparati in

Europa. Efectul era de-a dreptul uluitor. Barbatul care-l privea pe Brosnan din oglinda ii era total necunoscut.

— N-am vrut sa te facem sa arati ca un strain, spuse Lily. Pentru ca daca spui, de pilda, ca esti danez, precis ca o sa dai de un chelner danez veritabil, asa ca e mai bine sa fii pur si simplu George Jackson din Manchester.

Privi din nou peste umarul lui si dadu din cap.

— Asa e foarte bine. Acum hai sa te fotografiezi.

*

Ferguson statea intr-o parte a scarii de la intrarea principal; a catedralei St.Paul si urmarea cum se urca in masini familia regala. Ceremonia in memoria lui Mountbatten se terminase fara nici un fel de incidente. Doamna prim-ministru, imbracata cu un taior negru, cobori treptele, se urca in masina si pleca.

Fox spuse:

— Aici a mers bine, slava Domnului.

Si coborira amindoi treptele in timp ce Bentleyul trase la scara.

7— Problema este, adauga el dupa ce se urcara, intrucit acesta a fost singurul moment al zilei de azi cind ar fi fost o tinta usoara, ce mai facem acum?

— Ne tinem scai de ea, Harry, ii spuse Ferguson. E tot ce putem face.

Batu in geamul dinspre sofer si acesta porni numaidecit, luind-o dupa masina primului ministru.

*

Apropiindu-se ora optsprezece treizeci, la demisolul imobi-

lului din Downing Street 10 activitatea era in toi. Soseau deja primii oaspeti, caci fusesera invitati multi membri ai personalu-

lui, iesiti la pensie. Intrarea din spate, pazita pe dinauntru de un sergent de politie in uniforma, era deschisa si sase chelneri alergau incoace si-ncolo, carind navete cu vin si alte produse necesare pentru petrecere, dintr-o furgoneta parcata in fata usii.

Brosnan era unul dintre ei si in timp ce se clatina carind doua cutii cu bere la sticla, sergentul de politie spuse:

— Poti sa lasi oricind doresti una din astea aici. Brosnan zimbi vesel si isi continua drumul spre bucatarie,

unde i se porunci imediat sa ajute la asezarea paharelor. Citiva din ceilalti chelneri erau deja la treaba, ii vazuse plecind. Ii trecu deodata prin minte ca asta s-ar putea sa fie tot, ca rezultatul eforturilor sale va fi faptul ca ajunsese pina la bucatarie. In acel moment intra Oberchelnerul si-l batu pe umar.

— Tu... Cum te cheama?

— Jackson, domnule.

— Bine, pune-ti echipamentul si vino incoace. E nevoie de tine.

Brosnan isi scoase haina de lucru din stofa inchisa la culoare si o atirna in cuier, apoi isi puse haina alba de chelner si scoase din buzunar manusile albe. Si le trase cu grija pe miini si isi strecura o mina sub haina, pipaind revolverul Smith and Wesson lipit de spate, virit in centura pe sub camasa. Apoi lua o tava de argint, trase aer adine in piept si porni pe culoar.

*

Doamna prim-ministru, imbracata intr-o rochie verde de seara, se plimba printre oaspeti cu sotul si fiica ei, distrindu-se minunat. Brosnan o observa din celalalt capat al incaperii in timp ce isi croia drum prin multime cu tava pe care se aflau pahare cu vin alb.

Dupa ce se goli, se intoarse la masa de servit si Oberchelnerul ii spuse sa adune paharele goale si sa le duca la bucatarie. Brosnan se executa, facind de trei ori drumul pina la bucatarie si inapoi.

Adevarul era ca acum, dupa ce patrunsese acolo, habar n-avea ce va urma. Si, deodata, cind se intoarse a treia oara din bucatarie, o vazu pe doamna prim-ministru despartindu-se de un grup de oameni, cu zimbetul pe fata, si iesind prin usile duble deschise, luind-o in sus pe scara principala.

Isi aminti planul pe care-l studiase cu deosebita atentie. Biroul ei privat, Salonul Alb si Salonul Albastru erau toate sus.

La masa de serviciu se deschideau sticle de sampanie. Astepta la rind cu ceilalti chelneri si lua si el una. Era aglomeratie si zapaceala. Lua doua pahare de la capatul mesei,

le puse cu grija pe tava linga sticla de sampanie, apoi se indrepta spre hol prin multimea zgomotoasa. Era pustiu pentru moment. Urca, fara sa ezite, scara spre primul etaj.

*

Doamna prim-ministru sedea la biroul ei, citind o nota si facind insemnari, cind se auzi o bataie in usa. Usa se deschise si Brosnan intra. Inchise usa cu grija in urma lui si inainta.

Ea isi ridica privirea, surprinsa.

— Ce naiba ai acolo?

Brosnan avea gitul uscat, inima ii batea tare si simtea extrem de acut apasarea revolverului in spinare. Rosti incet si cu glasul destul de ragusit:

— Sampanie, doamna.

— N-am comandat nici o sampanie.

— Oberul mi-a spus sa v-o aduc sus impreuna cu doua pahare, doamna. A insistat chiar.

— Doua pahare.

Deodata zimbi.

— A, inteleg. Bine, las-o pe masa.

Se apuca din nou de scris. Fruntea lui Brosnan era acoperita de sudoare cind puse tava jos, pe o masuta pentru cafea. Se indrepta de spate si privi spre ea, in timp ce isi strecura mina sub haina cautind patul revolverului Smith and Wesson. In trei secunde se va sfirsi.

Pentru ea, nu si pentru el.

Se va sfirsi vreodata pentru el?

— Poti sa pleci, spuse ea fara sa-si ridice privirea.

Nu exist pentru ea, se gindi el, si totusi eu sint moartea ei. O, Norah, vei fi oare razbunata prin aceasta fapta sau prin oricare alta?

Zari trandafirii din vaza de cristal de pe o masuta asezata mai la o parte. Trandafiri albi de Craciun cu lujere lungi.

— Nu mai doriti nimic, doamna?

— Nu, multumesc, spuse ea cu o umbra de enervare in glas.

Nu-si ridica privirea nici cind el, cu inima batindu-i iute, lua un trandafir din vaza si il puse pe tava de argint linga cele doua pahare.

Deschise usa, iesi si o inchise din nou usurel.

Holul era pustiu cind cobori scara pe linga portretele tuturor prim-ministrilor care trecusera pe acolo inaintea ei. Se amesteca in multime, lua o tava de pe masa si incepu sa adune pahare goale. Dupa ce umplu tava, se intoarse in bucatarie.

Culoarul fremata de activitate intrucit petrecerea se apropia de sfirsit si usa din spate statea deschisa, in timp ce chelnerii carau navetele cu sticle goale afara, la furgoneta.

Brosnan intra in bucatarie, isi scoase haina alba de chelner si o agata in cuier. Apoi isi puse haina de lucru, lua o naveta si iesi pe culoar, trecind pe linga sergentul care statea linga usa deschisa. Se aseza la coada care se facuse la spatele furgonetei, isi preda naveta, apoi ocoli spre cealalta parte si taie printr-o curte cu o mica peluza de iarba in mijloc.

Pe Downing Street forfoteau oaspetii care plecau, multi din ei veniti de jos si pornind in cautarea unui taxi. Brosnan se amesteca pur si simplu in acea multime vesela, dadu coltul spre White-hall si se indeparta in pas vioi.

*

Dupa vreo cinci minute, primul ministru isi termina insemnarile. Se ridica, ocoli biroul si porni spre usa, inten-tionind sa se intoarca jos. Arunca intimplator o privire spre sampania si paharele de pe tava, cind trecu pe linga ele, si deodata se opri. Apoi se intoarse repede la birou si apasa pe inter-fon.

*

Ferguson spuse:

— A disparut, doamna, nu-i nici urma de el.

— Nici urma, nu? Acum cred si eu ca nu mai e!

Trandafirul se afla pe birou intre ei. Ferguson spuse, cu un glas aproape plingaret:

— Nu inteleg. Ce joc face?

— Dar e foarte simplu, Brigadiere, nu-ntelegeti?

Ridica trandafirul.

— Nimeni nu e in siguranta, asta ne spune domnul Brosnan. Asta-i lumea pe care noi am creat-o.

Ferguson ingheta cind ea puse jos trandafirul, cu mare grija.

— Si acum, domnule Brigadier, am sa cobor la oaspetii care au mai ramas.

El ii deschise usa si ea trecu pe linga el.

*

Se auzea iarasi muzica in momentul cind Brosnan deschise usa si patrunse in depozit, iar in biroul de sus, de deasupra lui, era lumina. Urca incet treptele de otel si deschise usa. Lily Winter sedea la birou, examinind un colier vechi cu un monoclu. Dobermannul se ridica, traversa incaperea si se lipi de Brosnan.

Ea isi scoase monoclul si se uita lung la el.

— Deci te-ai dus sa te razboiesti si in loc de asta ai cazut la pace.

— De unde stiati?

— Prostule!

Scoase dintr-un sertar o sticla de brandy si un pahar si il umplu.

— Poftim. Crezi cumva ca te-as fi ajutat de la bun inceput daca n-as fi simtit asta in tine?

— Am fost la fel de aproape de ea cum sint de dumneavoastra, spuse Brosnan si paharul ii tremura in mina. Erau citiva trandafiri de iarna intr-o vaza. Am pus unul pe tava si am plecat.

— Un splendid gest romantic! Si ce-ai dovedit cu el?

— Am incheiat o pace separata, spuse Brosnan. O pace separata.

Se intinse pe patul de la perete, cu privirea atintita spre tavan."

— Ma simt brusc batrin — cu adevarat batrin. Intelegeti ce vreau sa spun?

— Inteleg.

Glasul ei parea sa vina de foarte departe. Inchise ochii si, dupa un timp, paharul ii aluneca din mina si adormi.

16

Intr-o rezerva de la al treilea etaj al sanatoriului Mountjoy din

Dublin, Liâm Devlin se caznea cu multa rabdare sa se stapineasca in timp ce infirmiera ii scotea pansamentele de la umar si de la brat. Infirmiera sefa, o femeie energica, la fel de scortoasa ca boneta apretata de pe capul ei, statea in spatele chirurgului, privind in timp ce el isi inspecta opera.

— Foarte bine, spuse el. E intr-adevar foarte bine.

Ii facu semn din cap infirmierei.

— Pansament nou, te rog.

Devlin spuse plingaret.

— Patrick, pentru numele lui Dumnezeu, cind pot sa ma duc acasa? Aici e un loc ingrozitor. Nu se vede nimic de baut si incearca sa te opreasca si de la fumat.

— O saptamina, Liam, spuse chirurgul, el insusi un distins profesor la Trinity College. Inca o saptamina si ma mai gindesc.

Se intoarse spre infirmiera sefa.

— Accidentele astea de masina produc leziuni teribile. Teribile. A avut noroc.

— Iar tutunul si whiskyul nu ajuta deloc, spuse ea. Sint sigura ca sinteti de acord, domnule profesor.

— Da, desigur. Ai perfecta dreptate.

Ii deschise usa si el se intoarse spre Devlin si dadu neputincios din umeri.

— Mai trec miine sa te vad, Liam.

Dupa ce se inchise usa, Devlin spuse:

— Doamne, ce dura e! Zau ca e dura.

Infirmiera zimbi in timp ce termina de schimbat pansamentul si bandajele.

— Domnule profesor, doar nu va asteptati sa fac vreun comentariu! Va aduc ceaiul peste o jumatate de ora.

Iesi si el se rezema iarasi de perna. Se auzi o bataie timida in usa si intra "o tinara stagiara. Tinea in miini un pachet lunguiet si subtire invelit in hirtie aurie si legat cu o funda.

— Ce naiba-i asta? intreba Devlin.

— De la Interflora. A fost adus adineauri. Sa vi-l deschid?

— Mi se pare o idee sanatoasa.

El statea culcat privind-o cum desface ambalajul pe masa.

— Interesant!

Se intoarse tinind in mina un cilindru de plastic ce continea un singur trandafir.

— Cineva va iubeste, domnule profesor.

Devlin ramase acolo intins, privind mult timp trandafirul.

— E si o carte de vizita?

— Nu vad nimic.

— Nu, nici n-avea rost.

— Stiti de la cine e?

— O, da, spuse Devlin cu blindete. Stiu de la cine e. Lasa-l pe pat.

Stagiara iesi si el ramase acolo, privind trandafirul, si deodata zimbi.

— Ai dreptate, Martin, spuse el blind, bineinteles ca trebuie sa sarbatorim putin evenimentul.

Intinse mina, strimbindu-se de durere, deschise dulapiorul de Unga pat si scoase o sticla de Bushmills si un pachet de tigari.

*

Era una din cele mai frumoase seri pe care le traise Anne-Marie Audin. Sedea in fata unui sevalet la marginea stincilor de sub vila lui Devlin si picta foarte repede, incercind sa prinda ultimele raze de lumina ale amurgului. Sub ea se intindea Golful Killala si peste apa, in departare, se vedea umbra purpurie a muntilor din Donegal.

Se auzira pasi in spatele ei. Nu privi in jur, fiindca un al saselea simt ii spuse cine trebuie sa fie. Brosnan zise:

— Te perfectionezi tot mereu. Fundalul e fantastic. Ea isi ridica privirea si se incrunta.

— Ce-i cu parul tau?

— E o poveste lunga.

Isi aprinse o tigara si se lasa pe vine linga ea.

— Te-ai razgindit? spuse ea.

— Cam asa ceva. Uitasem cita liniste e aici.

Ea se opri din pictat si se-ntoarse sa se uite la el, dar chipul ei era intunecat in lumina amurgului.

— Dar pentru cit timp, Martin?

Nu putea sa-i dea un raspuns — nici un raspuns. Marea era calma, cerul de culoarea alamei. O pasare a furtunii tipa strident coborind putin deasupra capetelor lor si zbura apoi peste apa.